

2

CÂU
HỒN
NGỌC

PHẦN
LẠC

Vương bất kiến Vương

DỊCH GIẢ:
DÀI HƯƠNG TÍN

AMAK

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Tập 2: Câu Hồn Ngọc

Văn phòng thám tử Vạn Năng vừa mới mở đã tiếp nhận ngay một vụ án mạng, xui xẻo không để đâu cho hết, thân phận của người chết lại vô cùng nhạy cảm, Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy không thể tùy ý đào xới mọi bí mật của thân chủ nhưng lại phải tìm ra kẻ giết người nọ là ai, quả thực khó xử vô cùng.

Có điều khó mấy cũng phải giải quyết, bởi tên trộm Câu Hồn Ngọc - kẻ được giang hồ xưng tụng là hiệp đạo chuyên cướp của nhà giàu chia cho nhà nghèo - vừa tái xuất. Tô Duy muốn cho tất cả mọi người biết, ở Bến Thượng Hải này chỉ có một vị hiệp đạo duy nhất, đó chính là Tô Thập Lục!

Cứ như vậy, vụ án này được đặt tên là Câu Hồn Ngọc...

2

CÂU
HỒN
NGỌC

PHẦN
LẠC

Vương bất kiến Vương

DỊCH GIẢ:
DÀI HƯƠNG TÍM

AMAK

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mở đầu

Chạng vạng, trước cửa rạp hát đám đông chen chúc, nghe nói có đoàn kịch Huy Ban trứ danh tới Thượng Hải biểu diễn, diễn chính là Tiêu Linh Ngọc rất nổi tiếng gần đây, những người yêu thích kinh kịch đều kéo tới cổ vũ.

Lạc Tiêu Dao đêm nay cũng tới xem náo nhiệt, có điều không phải là vì cậu ta thích nghe kịch, mà là bị cấp trên lôi tới làm chân chạy vặt.

Vị tổng tham trưởng người Hoa chính gốc này tên Phương Tĩnh Sanh, tuổi ngoài bốn mươi, là một người mê kịch đã lâu, ông ta cũng không quá keo kiệt, đưa cho Lạc Tiêu Dao hai vé, bảo cậu ta dắt bạn gái tới cùng xem.

Lạc Tiêu Dao nào có bạn gái? Thường ngày thứ cậu ta thích chơi nhất chính là súng, ngoài ra còn thích cùng bạn bè tới quán trà nghe kể chuyện, thế nên cuối cùng Lạc Tiêu Dao bèn đưa vé cho Trường Sinh.

Cậu ta tính dẫn Trường Sinh ra ngoài thường xuyên, có lợi cho việc hồi phục kí ức của cậu nhóc, nhân tiện nhờ cấp trên giúp đỡ, xem liệu có thể tìm được manh mối gì về người thân của nó hay không.

Tiết rằng từ sau khi tới nơi, Phương Tĩnh Sanh đã bận rộn chào hỏi trò chuyện với mấy nhân viên quan trọng của Cục tổ giới, sau đó lại mãi mê ve vãn mấy nàng Tây nóng bỏng, mãi mới chú ý tới sự tồn tại của cả hai.

Bọn họ ngồi ngay hàng đầu lâu hai, Trường Sinh lần đầu tiên tới nơi như thế này, cậu nhóc ngồi ở ghế của mình, hưng phấn nhìn đông nhìn tây, sóc con trốn trong túi áo cũng bị tiếng ồn kinh động, làm động tác y hệt nó.

Nghe Lạc Tiêu Dao giải thích xong, lại nhìn phản ứng của Trường Sinh, Phương Tinh Sanh ra hiệu cho Lạc Tiêu Dao lại gần, nhỏ giọng nói: "Đứa nhỏ này nhìn rất lanh lợi, lại trắng trẻo, có điều chưa được tiếp xúc xã hội nhiều, tôi đoán nó là thiếu gia của gia đình giàu có nào đó ở tỉnh lẻ, để sau này tôi nhờ hỏi thăm bên Quảng Châu xem, nếu có tin gì sẽ báo cho cậu."

"Cảm ơn Tổng tham trưởng!"

"Cảm ơn phải dùng hành động để thể hiện, cậu không thấy đồ ăn vặt của chúng ta hết rồi à?"

Phương Tinh Sanh gõ cái bàn trước mặt, hạt dưa và quả khô trên bàn đều đã hết, ông ta nói vẻ kì quái: "Gặp ma rồi, vừa mới còn nhiều như thế, sao nháy mắt đã hết sạch thế này?"

Lạc Tiêu Dao liếc trộm sang Trường Sinh.

Trường Sinh vội vàng nhét sóc con hai má đang căng phồng ẩn vào trong túi áo, Lạc Tiêu Dao đứng chặn ngang tầm mắt của Phương Tinh Sanh, đưa tay chỉ sang hướng bên cạnh.

"Tổng tham trưởng, ngài xem bên kia có mỹ nữ kia."

Phương Tinh Sanh nhìn qua, lập tức hạ giọng nói: "Đừng có chỉ lung tung, đó là vợ của Khương đại soái, nếu như ông ta nghe được, cậu sẽ chết đấy."

"Khương đại soái nào cơ?"

"Nghe nói là một tay quân phiệt thổ phỉ ở Chiết Giang, gần đây cùng vợ tới Thượng Hải chơi, cậu xem bên cạnh ông ta đều là người của quân đội, đừng có chọc vào họ."

Nghe Phương Tĩnh Sanh giải thích xong, Lạc Tiêu Dao mới để ý đến Khương đại soái ngồi bên cạnh mỹ nữ.

Khương đại soái mặc thường phục, tuổi trên dưới năm mươi, cạo đầu bóng loáng, bụng còn phệ, nếu không phải vì ánh mắt sắc bén thì rất khó nghĩ ông ta có gì liên quan đến quân đội.

Phu nhân của ông ta mới ngoài ba mươi, mình mặc xường xám, tóc uốn quăn, hai bên tóc kẹp bằng trâm hoa, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, ngồi cùng Khương đại soái, thật chẳng khác nào một đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu.

Phát hiện ra Lạc Tiêu Dao nhìn mình, Khương đại soái trừng đôi mắt lên, hung dữ nhìn, Lạc Tiêu Dao vội vàng nhìn đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: "Thật là đáng tiếc."

Phương Tĩnh Sanh lấy khuỷu tay chọt cậu ta một cái.

"Bớt lo chuyện người khác đi, vở diễn sắp mở màn rồi, cậu đi chuẩn bị đồ ăn vặt nhanh lên, hướng dương tôi muốn vị ngũ vị hương với vị cay, hạt dưa thì lấy vị truyền thống, a đúng rồi, còn trà nữa, tôi muốn uống trà hoa cúc, nhớ mua thêm mấy chai nước có ga nữa."

Thật là lảm yêu cầu.

"Vâng vâng vâng, tôi đi ngay đây."

Lạc Tiêu Dao đáp lời, định đứng dậy rời đi thì vạt áo liền bị Trường Sinh giữ lại: "Để em đi cho, chân em ngăn chạy nhanh hơn."

"Em không rành chỗ này, cứ ngoan ngoãn ngồi đợi ở đây là được, anh đi một chút sẽ về. À, đúng rồi, trông Củ Lạc của em cẩn thận nhé."

Lạc Tiêu Dao dặn dò xong, vội vàng chạy ra ngoài, lúc này hai bên tường đã hiện chữ báo sắp bắt đầu, ánh đèn cũng dần dần tối đi, cậu ta đành phải bước nhanh hơn, kéo lát nữa đèn đóm tắt hết, không tìm được về chỗ ngồi.

Trên đường Lạc Tiêu Dao gặp nhân viên phục vụ trà nước, cậu đọc số chỗ ngồi rồi bảo anh ta đi pha trà, sau đó chạy ra ngoài mua đồ ăn vặt, không may hạt dưa vị truyền thống lại vừa hết, đành phải sang chỗ khác tìm.

Sau khi mua xong nước có ga và mấy loại hạt, Lạc Tiêu Dao ôm một đồng hồ lớn quay về, vừa qua khỏi chỗ ngoặt, đằng sau bỗng vang lên tiếng bước chân, một người lao tới va vào cậu, hất đổ hết đồng hồ trên tay cậu.

"Ê, đi đứng kiểu gì thế..."

Không chờ Lạc Tiêu Dao nói xong, lại có mấy người mặc áo mã quái vạt ngăn chạy qua, nhìn cách ăn mặc của bọn họ, không hiểu là gia đình bảo tiêu của nhà có tiền nào.

(Trang phục truyền thống tiêu biểu của giới nam: Mã quái là áo khoác bên ngoài, thường là xẻ giữa, cài nút thắt, ống tay áo hình chữ U)

Lạc Tiêu Dao đành tự nhận xúi quẩy, ngồi xuống nhặt đồ bị rơi, không ngờ vừa mới nhặt một bao hạt dưa lên đã bị một người từ phía bên cạnh đá trúng, giấy gói bay lên không trung, hạt dưa rơi đầy đất, lần này thì khỏi nhặt nữa.

Người đá văng gói hạt dưa ăn mặc cũng giống với mấy người khi nãy, đá văng đồ của người ta đi mà đến một câu xin lỗi cũng không có, đuổi theo đồng bạn đang vội vàng chạy phía trước, một bàn tay còn đập ở phần eo.

Mùa hè quần áo mỏng, có thể mơ hồ nhìn thấy khẩu súng nhô lên từ bên sườn anh ta, nhìn hành động của bọn họ, Lạc Tiêu Dao cảm nhận được có chuyện không ổn, cậu bỏ không nhặt đồ nữa, đứng lên đuổi theo.

Đám người kia chạy rất nhanh, vọt vào một ngõ nhỏ ven đường, Lạc Tiêu Dao nhìn thấy đồng đồ chất hai bên đường bị bọn họ hất tung tóe, lao tới quát: "Đứng lại!"

Đột nhiên nghe thấy tiếng quát, những người đó đồng loạt quay đầu lại, có kẻ đã đặt tay lên bên hông, tên cầm đầu đi đến trước mặt Lạc Tiêu Dao, đẩy cậu ta một cái.

"Nhóc con, đừng có lo chuyện bao đồng!"

Vóc người gã ta to cao vạm vỡ, vừa nhìn là đã biết có võ, đầu đội mũ, vành mũ kéo xuống rất thấp, hơn nữa trời quá tối, Lạc Tiêu Dao không nhìn rõ được diện mạo của gã, có điều loại dân đánh thuê này cậu đã gặp nhiều, căn bản chẳng hề sợ hãi, quát: "Ông đây cứ lo chuyện bao đồng đấy!"

Cậu lôi tấm thẻ điều tra viên của mình ra trước mặt người đó.

"Nhìn rõ đây là cái gì không?"

Nhìn thấy tấm thẻ, sắc mặt của đám người kia lập tức thay đổi, thái độ vô cùng cung kính, gã cầm đầu không ngừng khom lưng vâng dạ.

"Hóa ra là trưởng quan, thật ngại quá, mạo phạm mạo phạm."

Lạc Tiêu Dao làm việc ở Tô Giới, cả ngày đều phải giao tiếp với loại người này, sớm đã quen với cách hành xử của họ, thấy cả bọn đã ngoan ngoãn, cậu ta cất tấm thẻ đi, hỏi: "Bây giờ ông đây đã có thể lo được rồi chứ?"

"Vâng vâng vâng."

"Các người đang làm gì vào buổi tối thế này? Cứ hùng hục lao bừa như thế, làm người khác bị thương thì sao?"

"Nhà của chúng tôi bị trộm vào, lão gia bảo chúng tôi đuổi theo, các huynh đệ đây cũng chỉ vì miếng cơm manh áo, đành phải cố hết sức đuổi."

"Lão gia nhà nào?"

"Chính là Hoàng lão gia, nhà ở phía tây đường Tứ Mã. "

Gã cầm đầu chỉ chỉ về hướng tây.

Lạc Tiêu Dao không rành lắm về chỗ này, đột nhiên không nhớ nổi Hoàng lão gia là ai, có điều con đường này từ tây sang đông đều là cửa hàng với

ngân hàng, có nhiều người giàu có, chắc là chủ nhân của một cửa hàng nào đó.

Khu vực đường Tứ Mã thuộc khu Tô Giới chung, không nằm trong phạm vi quản hạt của Lạc Tiêu Dao, thái độ của đối phương lại mềm mỏng, cậu ta cũng không làm khó, hỏi: "Bắt được tên trộm đó chưa?"

"Vẫn chưa bắt được, hắn chuồn quá nhanh, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu cả."

"Bị trộm cái gì? Có cần tôi về phòng tuần bộ báo án không..."

"Không cần không cần, đồ không bị mất, chỉ có điều loại trộm cắp này thật quá đáng ghét, thế nên lão gia bảo chúng tôi sau khi tóm được thì dạy dỗ hăn một trận."

"Các người bắt trộm thì bắt trộm, nhưng đừng gây ảnh hưởng đến người khác, anh xem, vừa rồi tất cả mọi người đều bị mấy người các anh làm cho hoảng sợ, đồng hạt dưa nước ngọt của tôi cũng bị làm đổ, lại phải đi mua."

"Thật xin lỗi, lần sau chúng tôi nhất định sẽ chú ý, đây là bồi thường cho ngài, mong ngài bỏ qua cho."

Gã cầm đầu móc ra hai tờ tiền mặt đưa cho Lạc Tiêu Dao, cậu ta đẩy ra, gã cầm đầu nhất định dúi vào tay cậu.

"Tiền trà nước thôi ấy mà, bọn tiểu nhân chúng tôi cũng chỉ có thể biếu ngài chút xíu như vậy, xin đừng để bụng."

Gã nói xong, vẫy tay cho đám đồng bạn, tất cả vội vàng rời đi, không cho Lạc Tiêu Dao cơ hội từ chối.

Lạc Tiêu Dao cũng không nhất quyết từ chối nữa, quy định ở Tô Giới quá nhiều, chỉ là một chút tiền lẻ, để hai bên cùng thấy thoải mái mà thôi, nếu cậu cứ nhất định không nhận, ngược lại sẽ gây thù chuốc oán. Cậu nhìn mấy tờ tiền trong tay, nhét bừa vào trong túi.

Đám người kia đi rồi, trộm không bắt được, con ngõ nhỏ lại bị bọn họ bối tung, Lạc Tiêu Dao không khỏi nhíu mày, tiến về phía trước thăm dò.

Con ngõ đen hun hút, chẳng nhìn thấy thứ gì, cũng không nghe thấy động tĩnh gì.

Nói không chừng tên trộm đã chạy mất từ lâu, nghề trộm quan trọng nhất chính là sức lực của đôi bàn chân.

Lạc Tiêu Dao tiến sâu vào con hẻm tối, tuy rằng cậu không hy vọng có thể bắt được tên trộm, có điều đã nhận tiền của người ta thì cũng phải ra vẻ hình thức một chút.

Trước mắt có một cái sọt trúc bị đổ, Lạc Tiêu Dao nâng dậy đặt vào vị trí cũ, rồi lại tiến thêm về phía trước một đoạn nữa, đang định quay trở lại thì ánh mắt lướt qua đồng hồ linh tinh chất nơi góc tường.

Tấm vải phủ trên nó bị gạt ra, chắc là do đám người vừa nãy, Lạc Tiêu Dao bước tới, phủ tấm vải lên trên, nhưng bất cẩn đụng phải bó gậy trúc ở bên cạnh, khi cậu ta đưa tay ra đỡ lấy, thì chợt trông thấy một đôi mắt sau bó gậy.

"A!"

Lạc Tiêu Dao tuy to gan, nhưng bất thành linh nhìn thấy một đôi mắt như vậy thì vẫn giật mình kêu lên thành tiếng, thân hình lão đảo nghiêng về sau, nhưng không té ngã, bởi có một bàn tay nhanh chóng vươn ra từ sau đám bó gậy, níu lấy cậu ta.

Lạc Tiêu Dao có theo học một ít quyền cước với cha mình, mấy năm nay ở Phòng tuần bộ cũng được rèn luyện, nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh, không chờ cậu ta kịp phản ứng đã thấy mắt hoa đi, cơ thể mất cân bằng, người kia không chế được cậu, ngay sau đó là thấy lạnh ở cổ.

Cho dù không cúi đầu xuống, Lạc Tiêu Dao cũng có thể đoán được thứ đặt trên cổ mình là cái gì, nghĩ đến những tên cướp giết người không chớp mắt, cậu ta toát cả mồ hôi hột, lắp bắp nói: "Hảo hán tha mạng tha mạng, chỉ là trộm đồ thôi mà, không đến mức phải giết người chứ?"

"Đồ chết nhất!"

Bên tai vang lên tiếng cười khẩy, chất giọng trầm thấp khàn khàn, Lạc Tiêu Dao không thể đoán được tuổi tác, chỉ nhận ra đó là một người đàn ông với giọng nói tràn ngập vẻ coi thường.

Nếu không phải tình huống trước mắt không cho phép, cậu nhất định sẽ phản bác: "Đồ chết nhất cái gì? Người cứ bị người khác chĩa súng vào thử xem, có khi còn chẳng bằng ta đâu."

Lạc Tiêu Dao vừa tức giận bất bình, vừa không tìm được hồi hận, đám người kia khi này đã suýt bắt được trộm, tất cả đều do cậu phá đám, đúng là

tự chuốc họa vào thân.

Cánh tay trên cổ siết lại, làm đứt đoạn suy nghĩ miên man của Lạc Tiêu Dao, tên cướp quát: "Đưa ta tới chỗ không người."

"Hả?"

"Nhanh lên!"

Bị húc vào eo khiến Lạc Tiêu Dao hơi dúm người về phía trước, nhìn thấy máu trên vai phải hắt, cậu đưa mắt xuống chút nữa, phát hiện hắt đang đè tay lên phần eo bên trái.

"Người bị thương à?"

Hơn nữa còn là hai vết đạn, Lạc Tiêu Dao rất kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn hắt ta.

Trong ngõ nhỏ không có ánh sáng, hắt ta lại che mặt, trên đầu còn đội một cái mũ rộng vành, chỉ có đôi mắt lộ ra bên ngoài, đôi mắt ấy u ám hung dữ, tràn ngập sự hung bạo của dã thú.

Lạc Tiêu Dao phát hiện ra có điều bất thường, mấy năm kinh nghiệm ở phòng tuần bộ nói cho cậu biết, người này không phải kẻ trộm bình thường, nếu không mấy tên bảo tiêu kia đã không phải bắn hắt liền hai phát đạn, còn nhất định đòi đuổi theo.

Thương nhân cầu tài, họ hiểu rất rõ một sự nhịn chín sự lành, cho nên thông thường sẽ không đuổi tận giết tuyệt một tên ăn trộm bình thường.

"Người là ai?"

Lạch cạch!

Âm thanh chốt bảo hiểm của khẩu súng được kéo xuống vang lên đáp lại câu hỏi của cậu, nhìn họng súng đang chĩa vào đầu mình, Lạc Tiêu Dao ngậm miệng lại.

"Làm theo lời ta nói!" Hắn ta thấp giọng quát: "Chỉ cần người không giở trò, ta sẽ không giết người."

Lạc Tiêu Dao nhìn khẩu súng, lại nhìn vết thương bên hông hắn ta.

Vai phải của hắn bị thương, chỉ có thể cầm súng bằng tay trái, vết thương bên hông không được đê chặt, máu không ngừng chảy xuống, chỉ cần kéo dài thêm một chút nữa thôi là chảy xuống tới mặt đất.

"Vết thương của người không nhẹ, đê chặt đi đã."

Lạc Tiêu Dao kéo cái khăn bông trên cổ xuống, khăn hơi ướt, vốn dùng để làm mát, không ngờ bây giờ lại có đất dính vào.

Cậu xé đôi cái khăn, một nửa ấn vào hông hắn ta, một nửa đưa cho hắn, dùng ánh mắt chỉ vào vai, ý bảo đắp kín vết thương.

Tuy hắn ta che mặt, nhưng từ trong ánh mắt vẫn có thể thấy được sự cảnh giác.

Lạc Tiêu Dao nói: "Yên tâm, trước khi biết người là ai, ta sẽ không làm bừa, cái ngõ này hẹp như vậy, trong tay người lại có súng, chỉ cần bất cẩn là ta đã tiêu rồi, ta vốn nhất gan, làm sao có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy được chứ?"

Không biết hắn ta có nghe ra sự châm chọc trong lời nói của cậu không, nhưng cũng không dùng vũ lực với cậu nữa, hắn giữ lấy vai Lạc Tiêu Dao, mượn tay cậu che vết thương trên hông lại, làm ra vẻ cậu đang dìu người bị say, gí họng súng vào eo cậu, quát: "Đi!"

Trong màn đêm, Lạc Tiêu Dao đảo mắt, cảm thấy mình thật xúi quẩy, chỉ là ra ngoài mua đồ ăn vặt mà cũng gặp phiền toái lớn như vậy.

Hy vọng Tổng tham trưởng mãi xem kịch, sẽ không để ý đến việc chậm trễ quay lại của cậu, ngộ nhờ ông làm âm ỉ lên, việc nhỏ sẽ biến thành việc to, việc to sẽ biến thành đại họa.

Có điều muốn tìm chỗ vắng vẻ, tên này đã hỏi đúng người.

Cậu biết một chỗ rất thích hợp để ẩn thân, hơn nữa chỗ đó lại ngay gần đây, chính là sân sau của rạp hát Tỉnh Vũ Đài.

Rạp hát mới được sửa sang không lâu, vào thời điểm hoạt động lại, ông chủ vì lo lắng trộm cắp quá nhiều nên đặc biệt mời hai tuần bộ bên Tô Giới tới giữ gìn trị an, chính vì thế, Lạc Tiêu Dao rất thông thạo đường đi nước bước ở đây.

Cậu đỡ hấn ta xuyên qua ngõ, gần ra tới đường lớn bèn nhỏ giọng nói: "Huynh đài, có thể cảm phiền tháo cái khăn che mặt xuống được không? Bộ dạng này của người chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này sao?"

Hấn ta kéo chiếc khăn xuống, Lạc Tiêu Dao liếc trộm, không khỏi giật mình hoảng sợ.

Dưới lớp khăn là một gương mặt xám ngoét không có chút biểu cảm, Lạc Tiêu Dao khi xử lý các vụ án tử vong, những người chết đó đều có gương mặt trắng nhợt thế này, giống hệt một cái mặt nạ...

À, nói đến mặt nạ, Lạc Tiêu Dao hiểu ra, đây không phải diện mạo thực sự của hấn ta, mà chỉ là một cái mặt nạ rất giống với da người thật!

Thật là một tên giao hoạt, còn tưởng có thể nhân cơ hội nhìn được bộ mặt thực sự của hấn nữa chứ, ai ngờ hấn còn có chiêu này.

Dường như đọc được suy nghĩ của Lạc Tiêu Dao, hấn ta hừ mũi.

"Như thế này tốt hơn cho người, nếu không ta sẽ phải giết người diệt khẩu."

Dưới sự dẫn dắt của Lạc Tiêu Dao, bọn họ rất nhanh chóng theo lối tắt về tới rạp hát, rồi đi vào phía trong từ một bên cửa hông.

Người gác cửa nhận ra Lạc Tiêu Dao, cho rằng cậu đang đi đồng nghiệp say rượu nên cũng không hỏi nhiều, chỉ nói một câu "Vất vả rồi", sau đó cho hai người vào.

Cứ như vậy, Lạc Tiêu Dao đỡ kẻ đeo mặt nạ đi thẳng tới phòng để đồ của rạp hát.

Căn phòng này bị khóa, có điều chuyện này không làm khó được Lạc Tiêu Dao, dựa vào kinh nghiệm có được ở phòng tuần bộ, cậu dễ dàng cạy ổ khóa ra, đi vào rồi đóng cửa lại.

Căn phòng để đồ này còn có một tầng ngầm, dùng để làm nơi trú ẩn, bên trong có để một chút đồ ăn và nước uống dự trữ, sau khi đóng cửa lại thì dù bên ngoài có sét đánh cũng chẳng nghe thấy, có thể coi là một nơi trú ẩn tuyệt vời.

Lạc Tiêu Dao bật chiếc đèn nhỏ duy nhất lên, tên đeo mặt nạ đánh giá căn phòng, nói: "Không ngờ người có thể tìm được nơi như thế này."

"Bị hòng súng gí vào đầu, mà có thể không dốc toàn lực sao... Không ai tìm được tới nơi này đâu, người có thấy cần phải thu lại khẩu súng rồi không?"

Lạc Tiêu Dao tự giễu, dùng ngón tay che hòng súng đẩy sang hướng khác.

Kẻ đeo mặt nạ dời khẩu súng đi, rồi dựa vào tường ngồi xuống, buông súng, lấy dao ra, dùng mũi dao rạch vải áo trên vai ra.

Nhìn đáng vẻ, xem ra hẳn muốn tự mình xử lý vết thương, Lạc Tiêu Dao vội vàng chạy tới, nhưng cậu chưa kịp tới gần đã bị hòng súng lần nữa chĩa vào, động tác cầm súng của kẻ đeo mặt nạ rất nhanh, chí ít là nhanh nhất trong số những người Lạc Tiêu Dao đã từng gặp.

Sợ phải làm ma oan, cậu vội vàng giơ hai tay lên đầu hàng.

"Người xem người vắn người làm sao xử lý được vết thương? Chi bằng để ta giúp?"

Kẻ đeo mặt nạ giữ nguyên tư thế cầm súng, nhìn cậu chăm chăm không nói lời nào, đôi mắt hắt trên chiếc mặt nạ cao su cứng đờ đó nhìn đáng sợ khó tả.

Lạc Tiêu Dao lắp bắp: "Nhà ta mở tiệm thuốc, ít nhiều ta cũng được coi như bác sĩ, người xem ta còn mang theo người thuốc trị thương này, ít nhất thì cũng tiện bằng bố hơn người."

Cậu tháo cái dây đỏ trên cổ xuống, trên đó buộc một cái bình sứ nhỏ, giữa bình khắc một chữ Lạc đỏ thẫm, hình dạng cũng giống như những chiếc bình đựng thuốc thường thấy, chỉ là kích cỡ rất nhỏ.

Nhìn thấy bình thuốc, kẻ đeo mặt nạ cuối cùng cũng buông khẩu súng xuống, hắt hắt cầm ra hiệu bảo Lạc Tiêu Dao tới gần, chuôi dao hướng về phía cậu, muốn để cậu làm nhưng ngoài miệng lại nói: "Người tốt nhất không nên giở trò."

"Vâng vâng vâng."

Đã được chứng kiến thân thủ của kẻ đeo mặt nạ, Lạc Tiêu Dao cũng không dám lôi tính mạng của mình ra đùa, cậu cầm lấy dao, ngồi xuống, xem vết thương ở hông hắt ta trước, hắt nói: "Đó là trầy da thôi, không đáng ngại, người xử lý vết thương trên vai là được rồi."

Lạc Tiêu Dao đành phải nghe theo, rạch to vết rách trên cái áo, lấy khăn lau máu đi, miệng vết thương vẫn còn rỉ máu, không thể thấy được tình trạng bên trong.

"Viên đạn mắc trong xương rồi, người dùng dao gạt ra."

"A..."

"A cái gì? Người không phải bác sĩ sao? Thấy chút máu đã không chịu nổi à?"

"Không phải ta không chịu nổi, mà là ta sợ người không chịu nổi."

Kiểm tra miệng vết thương, Lạc Tiêu Dao nói: "Vết thương của người khá nghiêm trọng, ta lại không chuẩn bị dụng cụ giải phẫu và thuốc tê, sẽ đau lắm đấy, ta khuyên người nên tìm bệnh viện nào đó, cho dù là bệnh viện ngầm..."

"Nói nhảm ít thôi, đau không đau ta hiểu rõ, người chỉ cần lo làm cho tốt thôi."

Người này thật lạ, chẳng có một chút đạo lý nào cả, tính tình cố chấp, nói không chừng là một tên cướp vừa già vừa xấu lại còn mặt rỗ.

Lạc Tiêu Dao tưởng tượng ra diện mạo đối phương trong đầu, mò mò trong túi áo, may là Tổng tham trưởng thích hút thuốc, thế nên hôm nay đi xem hát cậu đặc biệt mang theo bật lửa.

Lạc Tiêu Dao bật bật lửa lên, hơ qua lưỡi dao, nhân lúc nhiệt độ còn nóng liền ấn lưỡi dao lên miệng vết thương, kẻ đeo mặt nạ giật mình một cái, đưa khẩu súng đặt lên miệng, cắn lấy.

Chờ cho máu ngừng chảy, Lạc Tiêu Dao dùng mũi dao khoét vào phía trong vết thương, lại nhắc nhở: "Người ráng nhịn một chút, nếu đau quá ngất đi, ta mặc kệ người đấy."

Kẻ đeo mặt nạ gật gật đầu, coi như đáp lại.

Để rút ngắn thời gian đau đớn, Lạc Tiêu Dao đẩy nhanh tốc độ con dao.

Tuy đây là lần đầu cậu tự mình xử lý vết thương do súng, nhưng từ nhỏ đã phụ giúp cha mẹ, loại vết thương này đối với cậu mà nói cũng không có gì phức tạp, chỉ một lát là đã lấy được đầu đạn ra.

Tiếng lạch cạch vang lên, đầu đạn rơi xuống mặt đất, cơ thể của kẻ đeo mặt nạ thả lỏng thấy rõ, Lạc Tiêu Dao cũng thở phào, lúc này mới phát hiện trên trán mình đầy mồ hôi lạnh, cậu nhìn sang người kia, nhưng vì đối phương đeo mặt nạ nên không thể phán đoán mức độ ra mồ hôi và tình trạng của hắn bây giờ.

Hắn ta buông khẩu súng xuống, vì nắm tay siết chặt nên mu bàn tay hắn rõ gân xanh, ngoài ra thì không thấy có phản ứng đặc biệt gì khác, Lạc Tiêu Dao thực sự thấy phục khả năng chịu đựng của hắn, hỏi: "Người là quân nhân à?"

Ánh mắt sắc như dao phóng qua, Lạc Tiêu Dao ý thức được mình đã hỏi điều không nên, vội vàng im bặt.

Bình thuốc nhỏ trong tay bị thô bạo cướp lấy, kẻ đeo mặt nạ mở nắp bình ra ngửi ngửi rồi mới trả cho cậu, hỏi: "Tại sao ngươi lại mang theo thuốc bên người?"

"Cha ta nói thời buổi này, làm tuần bộ quá nguy hiểm, mang theo cái này để giữ bình an, vừa hay bây giờ dùng đến rồi sao?"

Cái khăn đã dính đầy máu, không dùng được nữa, Lạc Tiêu Dao lục lục trong túi, may mà tìm được cái khăn tay, cậu xé nó ra, rắc thuốc lên miệng vết thương rồi lấy vải băng lại.

Vết thương trên vai đã xử lý xong, Lạc Tiêu Dao lại kiểm tra vết thương ở phần hông, không khỏi thở phào.

Đúng như lời hăn nói, viên đạn chỉ làm trầy da và cơ, không làm tổn thương đến nội tạng, tổn thương tạo ra cũng không lớn.

Lạc Tiêu Dao rửa sạch miệng vết thương, sau đó băng bó, cảm nhận được sát khí trên người đối phương đã giảm, cậu nói: "Ta nói nhé, tại sao ngươi chẳng có chút tin tưởng nào thế? Thuốc trị thương này do nhà chúng ta tự chế bằng toàn dược liệu thượng hạng đấy, bên ngoài không mua được đâu, thế mà ngươi còn chê."

"Thứ ta tin được chỉ có khẩu súng trong tay này thôi."

"Rốt cuộc ngươi làm nghề gì?"

"Nhóc con, đừng mong moi được thông tin gì của ta."

Hừ hừ hừ, cho dù hắc không nói thì cậu cũng biết, hắc không phải quân nhân thì cũng là cướp, hơn nữa khả năng thứ nhất là lớn hơn, vì sự bình tĩnh nhẫn nại này chỉ có quân nhân đã qua huấn luyện đặc biệt mới có được.

Có điều, quân nhân thì sao lại đến nỗi phải đi trộm đồ của nhà người ta? Chẳng lẽ hắc là đào ngũ?

Lạc Tiêu Dao miên man suy nghĩ, băng bó xong vết thương, cậu liền nhắc nhở: "Vết thương trên vai người nhất định phải khâu lại mới được, nhớ phải tới bệnh viện để xử lý lại nhé, nếu không nhiễm trùng thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy."

"Ta là người xấu, trong lòng người nhất định mong ta chết đi."

Hắc ta bình thản buông ra một câu, Lạc Tiêu Dao gãi gãi đầu.

"Chuyện đó thì không, cho dù đứng ở lập trường của tuần bộ hay là bác sĩ thì ta đều không thích chết chóc."

"Hừ, suy nghĩ đàn bà."

Kẻ đeo mặt nạ khịt mũi coi thường, chỉnh lại quần áo rồi đứng lên.

Ánh mắt Lạc Tiêu Dao hướng xuống nền đất, nhìn mặt đất đầy vết máu, cậu bắt đầu lo lắng xem phải làm thế nào để dọn sạch hiện trường.

Bên tai truyền đến tiếng động nhỏ, Lạc Tiêu Dao lúc đầu không để ý, đợi đến lúc định thần lại thì đã thấy hắc ta đứng trước mặt, tay trái cầm súng,

họng súng chĩa thẳng vào huyết thái dương của cậu.

"Ê, người thế này là..."

Lạc Tiêu Dao trợn mắt, lời còn chưa nói hết đã bị cắt ngang, kẻ đeo mặt nạ chăm chăm nhìn cậu, như một con báo dữ chăm chú nhìn con mồi, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.

Có điều hẳn ta không tấn công cậu, thay vào đó là vẫy vẫy một thứ đồ vật trên tay, nói: "Hóa ra tên người là Lạc Tiêu Dao."

A!

Phát hiện ra thẻ điều tra viên của mình không biết khi nào đã ở trong tay đối phương, Lạc Tiêu Dao tái mặt, kêu lên: "Trả ta!"

Cậu định đứng lên, nhưng e ngại họng súng đang chĩa vào đầu đành phải ngồi xuống.

Hẳn ta nhìn kĩ cái thẻ.

"Người cứu ta một mạng, ngày nào đó ta cũng sẽ cứu người một lần, có điều nếu người dám nói chuyện hôm nay ra cho người thứ hai nghe, vậy thì ta không dám đảm bảo mạng sống của người và người nhà người đâu."

"Khốn kiếp!" Ta cứu người, người lại dám uy hiếp ta...

Nửa sau câu nói kia Lạc Tiêu Dao chưa kịp thốt ra, vì cậu vừa mắng xong thì cảm giác đau đớn từ cổ truyền đến, trước mắt tối sầm, không biết gì hết nữa.

Không biết đã qua bao lâu, trên mặt có cảm giác ngứa ngáy, Lạc Tiêu Dao hắt hơi một cái, thần trí rốt cuộc cũng trở về.

Cậu mở to mắt, mũi bị thứ lông xù gì đó quét qua nên lại hắt hơi thêm cái nữa, lúc này mới nhìn rõ thứ lông xù đó là sóc con Củ Lạc.

Trường Sinh ngồi xổm bên cạnh Lạc Tiêu Dao, nhìn thấy cậu tỉnh lại, mừng rỡ kêu lên: "Tiêu Dao? Tiêu Dao anh không sao chứ?"

Lúc Trường Sinh mới đến Lạc gia, cậu nhóc gọi Lạc Tiêu Dao là anh, nhưng Lạc Tiêu Dao cảm thấy gọi như thế bị già, bèn bảo cậu nhóc gọi thẳng tên mình.

Thấy đó là Trường Sinh, Lạc Tiêu Dao lắc lắc đầu, nói "Không sao" rồi nường theo lực của thằng bé ngồi dậy.

Củ Lạc chạy tới bên người Trường Sinh, ngồi xổm bên cạnh nó cùng nhìn Lạc Tiêu Dao.

Trường Sinh vỗ vỗ ngực, thở phào: "Không sao thì tốt, vừa rồi em nhìn thấy anh nằm đây không nhúc nhích, còn tưởng anh đã xảy ra chuyện. Tiêu Dao, sao anh lại ở chỗ này? Có phải đã gặp kẻ xấu không?"

Á!

Nói đến người xấu, kí ức của Lạc Tiêu Dao lập tức định thần, cậu xoa xoa cái gáy bị đau, ngó trái ngó phải.

Cậu hiện giờ vẫn ở trong tầng hầm, có điều tên đeo mặt nạ và vết máu tung tóe trên mặt đất đều đã biến mất, chỉ để lại thẻ điều tra viên của cậu.

Lạc Tiêu Dao nhìn thùng nước đặt trong góc, đoán vết máu đã được kẻ đeo mặt nạ lau đi, không khỏi cảm thán hãn suy nghĩ cẩn thận kín kẽ, nhờ vậy mà cậu cũng không cần phải phiền não việc làm thế nào để dọn sạch hiện trường nữa.

Cậu hỏi Trường Sinh: "Sao em tìm được tới chỗ này?"

"Hát tường em xem không hiểu lắm, lại thấy anh mãi không quay lại nên lên ra ngoài đi tìm, có điều ông lão gác cửa không cho em ra ngoài, cuối cùng Củ Lạc dẫn em tới đây đây. Tiêu Dao, sao anh lại ở đây thế?"

"Có chút chuyện, Tổng tham trưởng không hỏi gì anh chứ?"

"Không có, ông ấy xem kịch đến mê mẩn rồi."

Lạc Tiêu Dao nhìn đồng hồ, không hay rồi, từ lúc cậu rời đi đến giờ đã hơn một tiếng, hy vọng cấp trên không để ý đến sự mất tích của cậu.

Có điều đây chưa phải là điều tệ nhất, lúc xem đồng hồ, Lạc Tiêu Dao mới phát hiện ra là áo ngoài của mình đã không còn.

Hiện tại cậu chỉ mặc một cái áo lót, bả vai hở hết ra ngoài, cậu sờ vào cổ, sợi dây đỏ không còn, bình thuốc nhỏ cùng mất.

Lạc Tiêu Dao trề môi, nếu không phải trước mắt còn có một đứa bé, cậu nhất định sẽ khóc ra tiếng.

Sớm biết thế đã không khoe khoang rằng thuốc đó rất linh nghiệm, ai ngờ được tên khốn đó lại trộm mất bình thuốc được cậu coi như bùa hộ mạng chứ, còn lấy cả áo khoác của cậu nữa, cái áo đó mấy hôm trước cậu vừa mua ở cửa hàng thời trang Hà Phi Lộ Vân, nguyên liệu đều nhập khẩu từ nước ngoài, là hàng cao cấp đấy!

Vì mua cái áo đó, cả tháng lương của cậu đã đi tong, còn phải lén lút vay anh họ một ít nữa, kết quả bây giờ áo thì mất, nợ vẫn còn, Lạc Tiêu Dao có thể không khóc sao?

Làm người không thể tốt quá mà, cái tên đạo tặc đáng chết đó, lần sau để cậu bắt được, nhất định phải cho cánh tay kia của hắn tàn phế nốt!

Trường Sinh ngồi bên cạnh, thấy vẻ mặt của Lạc Tiêu Dao khi thì ảo não khi thì dừ tợn, khi thì nghiêng răng nghiêng lợi, nó không hiểu xảy ra chuyện gì nên có chút sợ hãi, giật giật vạt áo cậu.

"Tiêu Dao, mặt anh cứ co giật mãi, có phải là va vào đâu nên có vấn đề rồi không?"

Đúng, cậu bị đụng hổng đầu rồi, nếu không thì tại sao lại đi cứu một tên đạo tặc chứ?!

Lạc Tiêu Dao trong lòng không ngừng sĩ vả kẻ đeo mặt nạ, sĩ vả xong cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều, lúc này mới bắt đầu nghĩ đến kế hoạch tiếp theo.

Cậu đứng dậy, hỏi Trường Sinh: "Em tới đây khi nào?"

"Năm sáu phút trước."

"Trên đường có bị ai nhìn thấy không? Hoặc là gặp phải người nào kì quái? Ví dụ như một người đàn ông mặc cái áo khoác giống của anh?"

"Không ạ, có phải anh đã gặp trộm không? Cho nên quần áo mới không còn?"

Những lời này chọc đúng chỗ đau của Lạc Tiêu Dao.

Thân là một tuần bộ, quần áo lại bị trộm mất, cho dù kẻ đeo mặt nạ không uy hiếp thì cậu cũng sẽ không nói ra ngoài, vì thực sự quá mất mặt!

"Đương nhiên, đương nhiên không phải... Anh chỉ uống với bạn mấy chén, rồi tìm một chỗ ngủ mà thôi, đi nào, không nhanh nhanh trở về, nhất định sẽ bị tham trưởng mắng đấy."

Lạc Tiêu Dao nói xong, lôi Trường Sinh ra ngoài, sóc con cũng nhảy lên, nhanh chóng chạy lên phía trước.

Đi tới cửa, Lạc Tiêu Dao quay đầu nhìn căn phòng, sau khi chắc chắn không có bất kì đồ đạc hay vết máu nào còn lưu lại mới chịu rời đi, cậu dặn dò

Trường Sinh: "Chuyện đêm nay không được nói với người khác, nhất là cha mẹ anh và anh họ."

"Tại sao?"

"Tại vì... Tại vì anh thua bạc nên phải gán áo cho bạn của anh, nếu mẹ mà biết anh lén đánh bạc, sẽ đánh gãy chân anh mất."

"Á, thật đáng sợ, vậy em không nói, nhất định không nói!"

Có được sự cam đoan của Trường Sinh, Lạc Tiêu Dao thở phào, cậu dắt thằng bé đi vào hành lang, đột nhiên phát hiện tay mình loang đỏ, hóa ra kẻ đeo mặt nạ lau sạch hiên trường, nhưng để sót lại cậu.

Lạc Tiêu Dao thầm rửa trong lòng, tìm cơ đi vệ sinh, Trường Sinh đi cùng, hai người vừa đi đến cửa phòng vệ sinh thì có người đột nhiên từ bên trong chạy ra, vừa vịn va trúng vào cậu.

Lạc Tiêu Dao loạng choạng ngã về phía sau, người nọ cũng không xin lỗi, vội vàng đi mất.

Khi Lạc Tiêu Dao đứng vững, quay đầu nhìn lên thì chỉ thấy thân hình vừa cao vừa béo của đối phương, có vài phần giống Khương đại soái, có điều người đó đội mũ, không thể nhìn được cái đầu có cạo trọc hay không.

May mà gặp phải người không lịch sự, nếu đối phương dừng lại, nói xin lỗi với cậu thì e vết máu trên tay sẽ bị phát hiện.

Bồn rửa tay hơi bẩn, mặt trên có dính tạp chất xam xám, Lạc Tiêu Dao không để ý, sau khi rửa tay sạch sẽ xong, lại nhìn vào gương cẩn thận kiểm tra người và mặt mũi, sau khi chắc chắn không có vấn đề gì mới quay lại bên trong rạp hát.

Trên sân khấu đang diễn vở "Dùng ly miêu đánh tráo thái tử", vở diễn đã gần đến hồi kết, dọc đường Lạc Tiêu Dao phải chịu đựng những ánh mắt kì quái từ hai bên hướng vào, cậu bước nhanh trở về chỗ ngồi, trong lòng không khỏi cảm ơn kẻ đeo mặt nạ, may mà hắc hạ thủ lưu tình, không lột nốt áo lót của cậu, nếu không cậu thật không có mặt mũi nào mà trở lại đây.

Phượng Tinh Sanh dùng tay gõ nhịp, người đứng đưa theo tiếng nhị hồ, nhìn thấy Lạc Tiêu Dao, thuận miệng hỏi: "Cậu đi đâu thế?"

"Vừa rồi gặp được tay bằng hữu ở cửa rạp hát nên bị kéo đi uống mấy chén, hê hê."

Tâm tư của Phượng Tinh Sanh đặt hết lên vở diễn, không hỏi gì thêm, Lạc Tiêu Dao thở phào, dựa người lên ghế, nhìn sân khấu, cuối cùng cũng có cảm giác may mắn khi được trở về hiện thực.

Kẻ đeo mặt nạ bị thương rất nặng, xong việc nhất định sẽ đi bệnh viện, ngày mai liệu cậu có nên kêu thêm một vài anh em đi kiểm tra tất cả các bệnh viện ở Thượng Hải không?

Ý niệm này lượn trong đầu Lạc Tiêu Dao hai vòng, rất nhanh đã bị cậu phủ quyết.

Tên đạo tặc trúng hai viên đạn, tin rằng trong thời gian ngắn không có khả năng đi trộm đồ nữa, đừng đuổi kẻ địch đã tới đường cùng, địch trong tối mình ngoài sáng, nếu chọc giận đối phương, hấn lại giận cá chém thớt tới cả người nhà của cậu, vậy thì mất nhiều hơn được.

Thế nên, tha được người thì nên tha, cuộc gặp gỡ đêm nay coi như là một con mơ, tỉnh dậy sẽ không có việc gì nữa hết.

Chương 1: Tiếp nhận ủy thác mới

"La... La la la la, la la... La la la la..."

Trong không gian âm u, tiếng ngân nga của bài dân ca Anh truyền tới đứt quãng, Tô Duy tay cầm cái đèn pin bỏ túi, chậm rãi đi lại trong căn phòng kín, vừa đi vừa nhìn trái ngó phải thăm dò.

Đây là một góc của tầng hầm, năm tháng đã lâu, vách tường loang lỗ, trên mặt đất chất bừa mấy cái hòm gỗ.

Vừa rồi Tô Duy đã mở mấy hòm ra xem qua, bên trong toàn là sách y học đã ố vàng, có thực sự giá trị hay không cậu không biết, ít nhất đối với cậu mà nói, mấy thứ này là vô dụng.

Vì thế cậu đặt sự quan tâm lên vách tường, gỗ bên phải vài cái gỗ bên trái vài cái, nhưng âm thanh trầm đục vang lên nói cho cậu biết, tường đều là tường thật, không tồn tại khả năng tường kép.

Xem ra đây chỉ là một tầng hầm nhỏ bình thường mà thôi, những người đó muốn tìm kiếm gì ở chỗ này nhỉ?

Tô Duy xoa xoa cằm, lại giơ đèn pin nghiên cứu trần nhà, ánh sáng xẹt qua phía đối diện, một gương mặt xanh lè đột nhiên xuất hiện trước mặt, bị bất ngờ, Tô Duy sợ tới mức nhảy dựng về phía sau.

Cái mặt xanh lè kia cũng đồng thời động đậy, Tô Duy thấy có điểm quen quen, định thần lại, đến gần nhìn kĩ, thì ra trước mặt cậu có một cái cửa kính, cái mặt quỷ xanh lè kia chính là của cậu.

Tô Duy đưa tay gõ gõ lớp kính, thở phào một cái, đang mĩa mai bản thân vừa quay lại chín mươi năm trước, đến lá gan cũng nhỏ lại, thì trên cửa kính bỗng nhiên xuất hiện một gương mặt xám ngoét khác, một âm thanh âm u vang lên: "Người... Đang... Làm... Cái... Gì... Ở... Đây..."

"Oa!"

Lần này u linh thật, Tô Duy không kìm được bật lên tiếng hét, vội vàng xoay người lại thì thấy một bóng hình cao cao đứng trong bóng đêm, mờ mờ, tràn ngập cảm giác quỷ dị.

Tô Duy lập tức rọi đèn pin lên mặt hắn.

Đó là một gương mặt trầm tĩnh lạnh lùng nhưng cũng không kém phần tuần tú, do ánh sáng, gương mặt ấy nhìn xám ngoét, thoạt nhìn có chút đáng sợ, có điều vẫn là người mà cậu quen thuộc.

"Thẩm Ngọc Thư, cậu có biết là người hù dọa người, có thể hù chết nhau hay không hả?"

Xác định đó là Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy thở phào, vuốt vuốt trái tim đang không ngừng đập thành thịch, nói: "May mà tim của tôi đủ khỏe, nếu không cậu có khả năng mắc tội ngộ sát đấy."

"Lẽ... Nào... Hiện... Giờ... Kẻ... Đáng... Sợ... Không... Phải... Là... Cậu... Sao..."

"Tôi chỉ đắp mặt nạ thôi mà..."

"Tại... Sao... Lại... Đắp... Mặt... Nạ... Trong... Tầng... Hầm... Của... Tôi? Muốn... Dọa... Chết... Người... Chẳng... Phải... Là... Cậu... Sao..."

Giọng nói trầm vang lên với tốc độ vô cùng chậm rãi, Tô Duy lập tức đưa tay ngăn lại.

"Làm ơn! Cậu có thể làm ơn dùng tốc độ bình thường để nói chuyện không?"

Thẩm Ngọc Thư trầm mặc một lúc, chăm chú nhìn Tô Duy năm giây, đột nhiên đi đến trước mặt cậu, vịn vai bắt cậu một lần nữa đối diện với tấm kính.

"Tại sao cậu lại phủ lên mặt thứ kì quái này? Muốn dọa chết ai hả?"

"Đây không phải thứ kì quái, mà gọi là mặt nạ, dùng để làm đẹp đấy."

Tuy rằng nhìn thì có hơi đáng sợ, đặc biệt là ở chỗ tối mò thế này.

Nhìn khuôn mặt xanh lè phản chiếu trên lớp kính, bản thân Tô Duy cũng không thể không thừa nhận mình trông hơi kinh dị.

Có điều chuyện này cũng không trách cậu được, ai bảo thời đại này không có mặt nạ dưỡng da chứ?

Cho nên cậu đành phải tự chế ra dùng thôi, vốn muốn làm ra màu xanh nhạt, nhưng băng gạc sau khi thấm chất lỏng của hoa quả rau dưa thì biến thành màu xanh thẫm, lần đầu tiên làm thì khó tránh khỏi thiếu sót, đây cũng là chuyện có thể hiểu được mà.

"Tôi thấy cậu đi ra ngoài nên mới vào đây, chủ quan mà nói, tôi không có ý định dọa cậu."

"Đúng, ý chủ quan của cậu là muốn trộm đồ cơ, nhưng tầng ngầm của phòng làm việc này không có thứ mà cậu muốn tìm đâu, rất lấy làm tiếc."

"Cái đó thì thực sự là không có, chí ít thì tôi biết rõ một việc." Vuốt vuốt mặt kính, Tô Duy nói.

Túm chặt lấy Tô Duy, Thấm Ngọc Thư lôi cậu ra ngoài.

"Tôi cũng biết rõ một việc, đối phó với một tên trộm thì biện pháp tốt nhất chính là đem hắc nhốt vào đại lao, thế nên rất cảm ơn cậu đã chủ động hỗ trợ cung cấp nhân chứng vật chứng, như vậy tiếp theo đây, tôi có thể gọi điện cho phòng tuần bộ rồi."

"Đã bảo là tôi không có ý định trộm đồ rồi, nếu muốn trộm, tôi sẽ trộm ở văn phòng của cậu, đồ quan trọng hẳn sẽ ở chỗ đó đúng không?"

"Không định trộm? Vậy xin hỏi cậu làm thế nào lại lên vào được chỗ làm việc của tôi?"

"À, nếu tôi nói là cậu quên khóa cửa thì cậu có tin không?"

"Lại còn thuận tiện quên khóa cái tầng hầm có cái khóa gì sét đến mức không mở nổi sao?"

"Nghe có vẻ không đúng lắm. Đứng ở vị trí của người chuyên mở khóa, tôi khuyên cậu nên đổi khóa mới."

"Cảm ơn nhắc nhở, tôi sẽ đổi."

Nói xong, Thẩm Ngọc Thư lôi Tô Duy lên tới tầng một văn phòng.

Nơi này nguyên là ngôi nhà mà cha của Thẩm Ngọc Thư đã mua khi mới tới Thượng Hải, nằm ở vị trí giao nhau giữa đường Bối Lạc và Hà Phi, xung quanh có nhiều cửa hàng, là một khu vực phồn hoa tấp nập.

Từ khi được vợ chồng Lạc Chính cho cho phép, Thẩm Ngọc Thư đã dọn dẹp lại căn nhà cũ này, sửa nó thành văn phòng thám tử.

Tầng một là thư phòng, phòng thí nghiệm cùng phòng khách, tầng hai dùng để nghỉ ngơi, còn về tầng hầm, Thẩm Ngọc Thư chưa nghĩ ra sẽ dùng vào việc gì nên tạm thời để đấy, không ngờ lại bị Tô Duy nhanh chân mò vào.

Thẩm Ngọc Thư đi đến bên bàn làm việc, cầm lấy điện thoại định gọi, Tô Duy bố nhào lên bàn, vừa đúng ấn lên nút tắt máy, sau đó cậu ngẩng đầu lên, nở nụ cười rạng rỡ, hỏi hân.

"Cậu không định làm thật chứ? Người ta có câu mua bán không thành thì vẫn còn tình nghĩa, hơn nữa chúng ta từng hợp tác mà*"

"Cậu cảm thấy tôi nhân đạo đến mức bị ăn trộm tới thăm còn cùng hân xưng huynh gọi đệ nữa sao?"

"Không có, cậu nhìn không có M như vậy."

(M (Masochism): Khổ dâm, chỉ những người thích nhận đau đớn)

"Cái gì?"

"À, ý tôi là tha được cho người thì nên tha, nể tình chúng ta quen biết, đừng ép người như vậy."

Tô Duy tiếp tục tươi cười, còn chớp chớp mắt với Thẩm Ngọc Thư, đáng tiếc Thẩm Ngọc Thư coi như không nhìn thấy gì.

"Trước khi dùng mỹ nam kế thì cậu hãy bỏ thứ kì quái trên mặt mình đi, còn nữa, liếc mắt đưa tình với tôi là vô dụng, tôi không có hứng thú với đàn ông."

Tô Duy lúc này mới nhớ ra cái mặt nạ đắp trên mặt mình, đưa tay lột luôn ra, đứng thẳng dậy nghiêm mặt nói: "Được, tôi biết cậu cũng giống thần

tượng của cậu, chỉ có hứng thú với các vụ án, vậy thì chúng ta nói đến vụ án, cậu có nghĩ tới chuyện chú Lạc nhắc tới chuyện gặp ma ở chỗ này là như thế nào không?"

Thẩm Ngọc Thư nhướn mày, nhìn Tô Duy cười khẩy.

"Xem ra cậu không chỉ thích ăn trộm mà còn thích nghe trộm nữa."

"Không, cái này gọi là thu thập tình báo, mà thông qua việc thu thập tình báo, tổng hợp và phân tích, tôi nghĩ tới một khả năng, mà cũng chỉ có thể là khả năng này mà thôi."

Thẩm Ngọc Thư đặt điện thoại xuống.

Tô Duy đưa ngón trỏ lên.

"Chúng ta đều biết trên đời này không có ma, cho nên con ma mà chú Lạc nhìn thấy nhất định là người đóng, điều này chỉ có một khả năng, đó là có người muốn tìm thứ gì đó ở đây, để che giấu thân phận, bọn họ nguy trang, giống như tôi đắp mặt nạ ấy, để phòng nhờ đâu bị người khác bắt gặp, còn có thể che giấu chân tướng, trên thực tế loại giả trang này quả thật là đã phát huy công dụng."

"Giả trang cái gì?"

"Chính là đeo mặt nạ xanh nhạt, còn cố ý mặc quan phục trước kia của cha cậu, thế nên chú Lạc mới bị dọa. Như vậy có thể biết rằng, họ rất hiểu về

cha cậu, còn biết cả quan phục ông thường mặc từ đó suy ra, phạm vi những kẻ có thể là trộm thu nhỏ hơn rất nhiều."

"Cố ý mặc quan phục..." Thẩm Ngọc Thư trầm ngâm nói.

Hắn cup mắt xuống, dường như suy nghĩ gì đó, Tô Duy đang tự hào về sự phân tích suy luận đầy thông minh của mình thì Thẩm Ngọc Thư đột nhiên nói: "Cho nên cậu mới cho rằng nhà tôi có cất giấu gia tài bảo vật gì đó, nên cũng cải trang giả dạng tới để tìm? Có điều rất tiếc phải nói với cậu là, chẳng có cái gì hết."

"Cậu thật là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử quá đáng, tôi chỉ là muốn giúp cậu giải đáp thắc mắc, bản thân cậu cũng rất muốn biết chân tướng sự việc đúng không?"

"Muốn biết chân tướng tôi sẽ tự mình điều tra."

Thẩm Ngọc Thư chỉ vào vách tường đối diện, Tô Duy nhìn theo.

"À à, cái này là bức họa hoa điều của Trần Thuần thanh nhã độc đáo, rất phù hợp với căn phòng này có điều nó chỉ là đồ mô phỏng lại thôi, giá tầm..."

"Hãy nhìn bên cạnh bức họa ấy."

Thẩm Ngọc Thư xoay đầu Tô Duy qua, bắt cậu nhìn vào chỗ bên cạnh bức tranh.

Chỗ đó treo một tờ giấy chứng nhận đăng kí kinh doanh, đại diện pháp nhân chính là Thẩm Ngọc Thư, bên dưới là tên công ty: Văn phòng thám tử Vạn Năng.

"Đây là văn phòng thám tử Vạn Năng, tôi là chủ kiêm thám tử ở đây, cho nên bất luận là vấn đề gì, tôi cũng đều có thể tự mình điều tra, không cần phải nhờ người khác."

Cậu chỉ biết có keo vạn năng, thám tử vạn năng là cái quỷ gì?

Nhìn cười, Tô Duy nói: "Tôi biết cậu rất lợi hại, nhưng nếu có người hỗ trợ thì công việc sẽ dễ dàng hơn, cậu muốn trả lương theo tháng hay là vẫn chia phần trăm như trước?"

"Đều không muốn, tôi không có hứng thú hợp tác với kẻ trộm."

"Trên thực tế cậu đã cùng kẻ trộm hợp tác một lần, hơn nữa còn vô cùng thành công."

Nhìn chung quanh phòng, Tô Duy nói: "Cậu xem, đã khai trương hơn nửa tháng mà đến một người khách cũng không có, có thể thấy được khâu quảng bá tuyên truyền làm kém đến thế nào, phương diện này tôi có thể giúp, cậu chỉ cần trả cho tôi một ít thù lao là được."

"Tôi không có tiền."

"Tôi không nghe lầm chứ? Cậu vừa mới kiếm được năm nghìn đồng bạc Âu mà."

"Một phần ba số đó đem đi biếu người lớn, một phần ba dùng để sửa sang lại văn phòng."

"Còn một phần ba kia đâu."

"Hai phần ba chỗ đó để mua dụng cụ thí nghiệm, chỗ còn lại gửi ngân hàng lấy lãi định kì, còn cho Tiêu Dao vay một tí nữa, thế nên không có tiền thuê cậu đâu."

"VẬY xem ra chỉ còn một cách thôi." Tô Duy búng tay một cái: "Giống như lần trước, chúng ta hợp tác. Hiện tại tiền trong tay tôi tuy không còn nhiều lắm, nhưng cũng có mấy ngàn, góp vào văn phòng của cậu coi như cổ đông thì..."

"Miễn bàn."

"Làm người có nguyên tắc là tốt, nhưng nếu vì nguyên tắc mà tự làm khó mình thì đó là hành vi của kẻ ngu dốt."

"Miễn bàn."

Thẩm Ngọc Thư không phải người cố chấp, chỉ là thử nghĩ mà xem, công việc sau này của hãn ngoại trừ liên quan đến tiền bạc ra thì còn phải bảo vệ bí mật của khách hàng, nếu bạn hợp tác mà không tử tế, nói không chừng ngày nào đó thu nhập và tin tức của công ty đều bị lấy mất, thì lúc đó hãn chẳng biết tìm ai mà kiện.

Thấy Thẩm Ngọc Thư không hề nhún nhường, Tô Duy rất khó chịu, cằm hơi nhún lên, nhìn thẳng vào hắn, không nói lời nào, Thẩm Ngọc Thư cũng không chịu yếu thế, nhìn thẳng lại vào mắt cậu.

Hai đôi mắt hình viên đạn gặp nhau trong không trung, hơn mười giây sau, Thẩm Ngọc Thư một lần nữa cằm lấy điện thoại, Tô Duy biết hắn muốn làm gì, lao qua giành lấy, không cho hắn gọi đi.

"Tôi chỉ muốn tìm một công việc tử tế, không cần phải khó khăn như vậy chứ? Cậu không thể giúp một thanh niên lỡ sa chân như giúp Trường Sinh được sao?"

"Lý do này không đủ để thuyết phục tôi."

"Vậy được, nói đến nước này, tôi cũng đành thả lỏng với cậu." Ngửa đầu chăm chú nhìn Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy nói lớn: "Tôi thích cậu, muốn mỗi ngày được ở bên cậu!"

Không gian lặng đi vài giây, tiếp theo vang lên giọng nói bài bản của Thẩm Ngọc Thư.

"Ánh mắt khi thổ lộ mơ hồ, hướng về phía bên trái; chân mày hơi nhún lên; âm cuối quá cố ý nhấn rõ từng chữ, còn nữa, lúc nói 'thích', ngón tay của cậu theo bản năng nắm chặt lấy cái điện thoại, tất cả những biểu hiện này là những biểu hiện cơ bản của người đang nói dối."

Đối mặt với sự phân tích máy móc này, Tô Duy hết lời để nói, im lặng một lúc lâu, cậu đột nhiên nhoẻn miệng cười.

"Chúc mừng anh Thẩm, anh đã thuận lợi thông qua bài kiểm tra năng lực thứ nhất của văn phòng thám tử chúng ta."

Lần này Thẩm Ngọc Thư không biết nói gì.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư đột nhiên phát hiện hắc kị thực cũng không thật sự ghét tên này, nếu không ngay khi phát hiện Tô Duy lén vào hắc đã báo cho tuần bộ, không cần phải ở đây tranh luận vô nghĩa với cậu ta.

Xem ra có được gương mặt dễ mến quả thực rất quan trọng, ít nhất thì cảm xúc của hắc đã bị ảnh hưởng. Nghề thám tử tuy rằng không thể so với minh tinh điện ảnh, nhưng cả hai đều có chung một điểm, đó là rất nhiều khi cần diễn kịch, không chỉ phải diễn, còn phải diễn hay, phải khơi được hứng thú của người xem, về điểm này Tô Duy đã thông qua.

Cho nên dù biết Tô Duy nói dối, hắc vẫn động lòng.

Văn phòng thám tử vừa khai trương, hắc cần có cộng sự, đặc biệt là cộng sự thông minh và có năng lực, tuy rằng tay cộng sự này nhân phẩm có chút vấn đề, nhưng hắc lại có hứng thú đối với chính chỗ có vấn đề ấy.

Thân thể của Tô Duy, mục đích cậu ta tới Thượng Hải, còn nữa, tại sao cậu ta lại muốn tiếp cận mình?

Không hay rồi, ý tưởng này quá nguy hiểm!

Sau khi phát hiện hứng thú của mình đã hoàn toàn bị khơi dậy, Thẩm Ngọc Thư hậm hực nghĩ liệu có cần đổi bài kiểm tra năng lực thứ hai thành: làm thế nào để đối phó với một kẻ lừa đảo có khuôn mặt đẹp nhưng lắm quỷ kế đa đoan.

Vào lúc hần đang nghiêm túc suy nghĩ về khả năng này, thì văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

"Xin lỗi, có thể quấy rầy một chút không?"

Hai người quay đầu nhìn lại, thấy một người phụ nữ mặc xường xám, dáng người thon thả đứng ở cửa.

Cô ta tầm trên dưới ba mươi tuổi, tóc uốn thành những lọn lớn buộc sau đầu, trong tay cầm một túi xách nhỏ màu vàng.

Xem khí chất và cách trang điểm của cô ta thì chẳng thua kém gì những nữ minh tinh, có điều cô ta là người có tiền, có thể thấy được điều đó từ những đồ trang sức như vòng cổ hay hoa tai mà cô ta đang đeo, chắc đây là phu nhân của một ông chủ hoặc quan chức nào đó, chỉ là khí sắc có vẻ không tốt lắm, nhìn đầy vẻ mệt mỏi.

Có khách tới, Thẩm Ngọc Thư không dây dưa với Tô Duy nữa, đứng thẳng dậy, nói: "Hoan nghênh."

"Hoan nghênh hoan nghênh!"

Tô Duy so với Thẩm Ngọc Thư còn nhiệt tình hơn, cậu đặt cái điện thoại lại chỗ cũ, bước tới nghênh đón, đang định nói mấy câu xã giao thì người phụ nữ đã lên tiếng.

"Xin chào anh Thẩm, chúng ta lại gặp mặt rồi."

"A?"

Tô Duy ngẩn ra, nhìn thấy phản ứng của cậu, người phụ nữ mỉm cười.

"Anh Thẩm quên rồi sao? Năm ngày trước ở đường Hà Phi, anh đã từng giúp tôi."

"Là cô!"

Được cô ta nhắc nhở, Tô Duy nhớ ra.

Gần đây cậu khá nhàn rồi nên thường tới những nơi hay có các nhân vật nổi tiếng xuất hiện để tìm hiểu thêm về thế giới này.

Năm ngày trước, cậu tới mua đồ ở công ty bách hóa, vừa ra tới cửa thì nhìn thấy một tên định trộm ví tiền của một phụ nữ, có điều tay nghề quá kém nên bị phát hiện, tên trộm rút dao ra uy hiếp, Tô Duy không chịu nổi nên đi tới, ra tay khống chế tên trộm, đem ví tiền trả lại cho người phụ nữ.

Xong việc, cô ta nói cảm ơn, muốn hỏi tên cậu, Tô Duy bèn thuận tay đưa danh thiếp của Thẩm Ngọc Thư, không ngờ cô ta lại tìm tới đây.

Hôm đó cô ta mặc đồ Âu, còn đội mũ có viền đăng ten, ăn mặc diêm dúa, khác hẳn hình tượng hôm nay, thế nên nhất thời cậu không nhận ra.

"Oa, đây... quả thực chính là cải trang."

Tô Duy đưa tay lên che miệng, phát ra lời tán thưởng chân thành.

Khó trách người ta thường nói phụ nữ trang điểm vào như cải trang, thật là không sai chút nào, chỉ cần đổi kiểu tóc và quần áo, thay đổi một chút kiểu trang điểm, thế là biến thành người khác.

"Ngô... Mị tiểu thư, xin chào."

Trong đầu nhanh chóng lướt qua dữ liệu về người phụ nữ, cậu mỉm cười chào.

"Rất hân hạnh được cô tới ủng hộ cho văn phòng thám tử của chúng tôi, có điều anh Thẩm mới là ông chủ ở đây, tôi chỉ là cố đông kiêm cộng sự thôi, tên tôi là Tô Duy..."

"A hèm!"

Thẩm Ngọc Thư đi tới trước mặt hai người, ngắt lời giới thiệu của Tô Duy, móc ra danh thiếp đưa cho Ngô Mị, sau khi tự mình giới thiệu, hắc hắc hỏi: "Ngô tiểu thư tới phòng thám tử của chúng tôi là muốn ủy thác chúng tôi điều tra gì sao?"

Ngô Mị do dự một chút, gật gật đầu, dáng vẻ ngập ngừng.

Thẩm Ngọc Thư mời cô ta ngồi xuống nói chuyện, cô ta thoáng nhìn ra cửa, nơi đó có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, vóc người cường tráng, mặt không cảm xúc, hai tay chắp sau lưng, dáng đứng thẳng tắp khiến người ta liên tưởng đến quân nhân.

Ngô Mị ngồi xuống ghế sofa, người đàn ông hiểu ý cũng theo vào, đứng sau lưng cô ta, vẫn giữ nguyên khuôn mặt không chút cảm xúc, nhìn dáng vẻ có lẽ là vệ sĩ đi theo.

Ngô Mị thoát nhìn có chút căng thẳng, Thẩm Ngọc Thư hỏi cô ta uống gì, cô ta cũng không trả lời được, bàn tay theo bản năng nắm chặt lấy cái túi da, thuận miệng đáp "gì cũng được".

Tô Duy nhìn mặt đoán ý, nói: "Vậy uống hồng trà đi, cộng sự của tôi có hồng trà Đại Cát Linh loại chuẩn đấy."

Cậu nói xong, ôm bả vai Thẩm Ngọc Thư, lôi hẳn ra đằng sau bàn làm việc, quay lưng về phía hai người kia, nhỏ giọng nói: "Tôi đi pha trà nhân tiện rửa mặt, cậu tiếp khách cẩn thận, đây là bữa ăn đầu tiên sau khi chúng ta khai trương, đừng có làm hỏng đấy."

Trình độ tự làm tự quyết của tên này càng lúc càng cao, cái dáng vẻ như Nhị đương gia này là thế nào?

Thẩm Ngọc Thư định phản bác, mắt nhướng lên, nhìn thấy vụn thuốc dính bên mi mắt của Tô Duy, nhớ tới bộ dạng đắp mặt nạ băng gạc của cậu ta, đột nhiên có chút buồn cười, cũng chẳng thèm so đo với cậu ta nữa, khoát khoát tay, ra hiệu cho Tô Duy nhanh đi làm việc.

Tô Duy ra ngoài rồi, Thẩm Ngọc Thư ngồi đối diện với Ngô Mị, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Không biết Ngô tiểu thư muốn ủy thác chúng tôi xử lý vụ án gì?"

"Tôi... Bảo vệ sự an toàn của tôi!"

Câu nói cất lên ngoài dự đoán, Thẩm Ngọc Thư nhìn tay vệ sĩ phía sau Ngô Mị, cô ta chú ý tới phản ứng của hắn, ngay sau đó lại nói: "Còn nữa, giúp tôi rửa sạch oan khuất."

"Là oan khuất thế nào?"

"Anh Thẩm có đọc báo ra ngày hôm qua không? Trên báo có đăng vụ án mạng xảy ra đêm hôm kia ở phía sau rạp Tinh Vũ Đài."

"Tiểu thư đang nói tới vụ án quân phiệt Chiết Giang bị giết?"

"Đúng vậy, người bị hại Khương Anh Khải chính là lão gia nhà tôi."

Ngô Mị hơi cúi đầu, giọng nói có chút ghen ngào.

"Ông ấy lần này đặc biệt đi cùng tôi tới Thượng Hải du ngoạn, không ngờ mới đến được ba ngày đã gặp tai bay vạ gió..."

Thẩm Ngọc Thư đứng dậy, đi đến trước kệ sách.

Trên kệ sách có một ngăn chuyên dùng để đặt các loại báo, hắn lôi ra tờ nhật báo của ngày hôm qua, giở đến chuyên mục "Sự kiện".

Hắn có ấn tượng đối với vụ án này, có điều trên báo chỉ đưa tin tổng thể, nội dung rất qua loa, chỉ nói là Quân phiệt tỉnh Chiết Giang Khương Anh Khải trên đường đi xem diễn kịch thì gặp cướp, bị giết chết, hung thủ đang lần trốn, cục Tô Giới đã điều động rất nhiều quân lực, cố gắng truy nã hung thủ trong thời gian ngắn nhất.

Thẩm Ngọc Thư đọc lại bài báo một lần nữa, quay lại chỗ ngồi, đặt tờ báo lên bàn trà, hướng về phía Ngô Mị, cô ta run run gật đầu, nói: "Chính là chuyện này."

"Trên báo nói đó là vụ cướp có tính đột phát, nhưng nghe ý của Ngô tiểu thư thì không đơn giản như vậy."

"Đó là một vụ mưu sát có chuẩn bị, tuyệt đối không phải đột phát, những người đó còn muốn giết tôi, sáng nay cửa kính phòng khách sạn của tôi còn bị đạn bắn nát, may mà sĩ quan phụ tá của lão gia nhà tôi nhanh nhẹn mới giúp tôi tránh được bị ám sát."

"Xong việc tiểu thư có báo cho phòng tuần bộ không?"

"Không, mấy người ở phòng tuần bộ đó căn bản không tin lời tôi, bọn họ còn cho rằng cái chết của lão gia có quan hệ với tôi, hôm qua còn thẩm vấn tôi rất lâu rồi mới thả tôi đi."

"Tại sao lại như vậy? Đối xử với một vị tiểu thư xinh đẹp như vậy, thật là quá đáng!"

Tô Duy pha trà xong, nghe thấy đối thoại giữa Ngô Mị và Thẩm Ngọc Thư, ra vẻ căm phẫn mà nói, lại đem hồng trà lần lượt đặt trước mặt hai người,

làm động tác mời.

Hương trà thơm tỏa ra khắp không gian, Ngô Mị nói cảm ơn, cầm lấy miếng chanh trên khay, bỏ vào trong tách trà, lịch sự uống một ngụm, sau đó mới đặt tách trà xuống, cười khố nói: "Vợ chồng nếu có một người bị hại, người còn lại bị nghi ngờ cũng là bình thường, huống chi tôi và lão gia lại là vợ chồng giữa đường, cho nên..."

"Tiểu thư cứ yên tâm, cứu vớt mỹ nhân khỏi nỗi cực khổ, là trách nhiệm của chúng tôi, tất cả cứ để chúng tôi lo, tuyệt đối sẽ không để tiểu thư phải chịu thiệt thòi."

Tô Duy ngồi xuống bên cạnh Thẩm Ngọc Thư thốt lên lời cam đoan chắc nịch, lại lôi giấy bút ra chuẩn bị ghi chép.

Thẩm Ngọc Thư nhìn cậu một cái, nói với Ngô Mị: "Nhưng tất cả đều cần tiểu thư phối hợp, đầu tiên, xin hãy kể lại tỉ mỉ chuyện Khương đại soái gặp nạn cho chúng tôi nghe."

"Được."

Ngô Mị trấn tĩnh lại, bắt đầu kể lại chuyện đã trải qua.

Cô ta lần này tới Thượng Hải chủ yếu là để mua sắm quần áo, Khương Anh Khải đặc biệt đưa vợ đi, vừa hay rạp hát Tĩnh Vũ Đài có gánh hát mới, thế nên đêm đó bọn họ quyết định đi xem.

Trong khi xem kịch, Khương Anh Khải lên cơn nghiện thuốc lá, nói ra ngoài rít điếu thuốc, cũng không mang theo tùy tùng, nhưng đợi mãi ông ta vẫn không quay lại, đến khi buổi diễn đã sắp kết thúc, Ngô Mị lo lắng mới bảo tùy tùng ra ngoài tìm kiếm, có điều không thấy ông ta đâu hết.

Mãi đến khi tan cuộc, có người đi qua con hẻm phía sau rạp hát để về nhà mới phát hiện ra thi thể của Khương Anh Khải, ngực ông ta trúng một vết đạn, toàn thân cứng đờ, đã chết từ lâu.

Thế nên từ lúc thi thể Khương Anh Khải bị phát hiện, cho tới khi người của phòng tuần bộ tới, xung quanh rạp hát rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Ngô Mị bởi đả kích quá lớn nên tinh thần gần như suy sụp, còn may có sĩ quan phụ tá của Khương Anh Khải là Hứa Phú hỗ trợ xử lý tình huống, sau đó Ngô Mị tới phòng tuần bộ để tiếp nhận điều tra, cũng là Hứa Phú chu toàn lo liệu mọi việc, còn mời luật sư nổi tiếng ở Thượng Hải tới, khiến mấy tay điều tra viên không làm khó được Ngô Mị.

Nghe cô ta thuật lại, cả hai đồng loạt nhìn về người đàn ông phía sau Ngô Mị, Tô Duy hỏi: "Vị này chính là sĩ quan phụ tá Hứa Phú?"

"Đúng vậy, anh ấy đi theo lão gia nhà tôi đã nhiều năm, rất trung thành và tận tâm, sáng nay cũng là nhờ có anh ấy trợ giúp tôi mới may mắn thoát nạn."

Hứa Phú giữ nguyên khuôn mặt không cảm xúc, chỉ hướng về bọn họ hơi cúi đầu, nói: "Đại soái bị hại, nhất định là có người bày mưu hành thích, đáng tiếc tôi chỉ là hạng vũ phu, đánh người thì có thể, chuyện động não lại phải phiền đến những người có học như các cậu."

"Đợi đã." Tô Duy chen vào hỏi: "Nghe ý của hai người thì hình như đã thực sự xác định là Đại soái bị mưu hại?"

Ngô Mị do dự một chút rồi gật đầu.

"Không đối hai vị, lão gia nhà tôi thời trẻ dẫn binh đánh giặc, hơn nữa tính tình lại nóng nảy, chắc chắn là có gây thù chuốc oán, nếu không chỉ là cướp giết bình thường thì làm gì đến nỗi phải giết người?"

"Sau khi các vị tới Thượng Hải, ông ấy gặp những ai?"

"Ông ấy không thích trời nóng nên rất ít đi một mình ra ngoài, chỉ có một lần nói đi làm chút chuyện, tôi chưa bao giờ hỏi đến việc riêng của ông ấy nên cũng không hỏi ông ấy đi đâu, hôm đó tôi tới đường Hà Phi mua sắm một mình, chính hôm đó đã gặp được anh Tô."

"Hôm đó ông ấy ra ngoài có mang theo tùy tùng không?"

"Có mang, có điều chỉ là đi theo từ xa, thân thủ của ông ấy không tồi, lại mang súng bên mình nên không thích bị người bám sát quá."

"Có ai biết các vị đêm đó đi xem diễn không?"

"Đó là quyết định đột xuất của chúng tôi, người biết ngoài vợ chồng chúng tôi chỉ có mấy vệ sĩ tùy thân, có điều thời gian họ theo Đại soái còn lâu hơn tôi, đều là những người tin tưởng được."

Tô Duy búng tay một cái.

"Cho nên cảnh sát mới đặt trọng điểm nghi ngờ lên tiểu thư?"

"Đúng vậy, dù sao thì sau khi lão gia qua đời, người được hưởng lợi nhiều nhất chính là tôi... Nhưng mà tôi thực sự không có giết người mà, tuy rằng chúng tôi không có con, nhưng quan hệ vẫn luôn hòa hợp..."

Thẩm Ngọc Thư ngắt lời, hỏi: "Trong khi xem kịch, lúc Đại soái ra ngoài hút thuốc cũng không dẫn người theo sao?"

Tô Duy nhìn hẩn một cái, thầm nghĩ tên này nhìn lịch thiệp như vậy, thực ra chính là một kẻ lạnh lùng, đối mặt với vẻ đáng thương của phụ nữ, cho dù biết là người ta diễn kịch thì cũng nên phối hợp một chút chứ.

Ngô Mị không để ý đến ánh mắt qua lại của bọn họ, nói: "Không, ông ấy bảo đi một lát sẽ về, tôi cũng không để ý."

"Đại soái ước chừng ra ngoài lúc mấy giờ, tiểu thư còn nhớ không?"

"Tôi không nhìn thời gian, có điều nhớ rõ lúc ấy đã diễn đến đoạn giữa, đêm đó diễn vở "Dùng ly miêu đánh tráo thái tử", đúng đến đoạn Nhân Tông gặp mẹ ruột của mình."

Nói đến đây, Thẩm Ngọc Thư hơi suy tư, hỏi: "Các vị hiện ở chỗ nào?"

"Khách sạn Kim Môn. Vốn dĩ chúng tôi ở khách sạn Hoàng Phố, nhưng sau vụ đấu súng sáng nay, Hứa sĩ quan bèn bí mật giúp tôi đổi khách sạn."

"Phòng bên khách sạn Hoàng Phố đã trả chưa?"

"Tạm thời chưa, Hứa sĩ quan nói coi như để nguy trang, dụ bọn tội phạm vào tròng."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Hứa Phú.

"Xong việc anh có kiểm tra kích thước đầu đạn không?"

"Kiểm tra rồi, viên đạn có đường kính 7.92mm, là đạn súng trường K98 do Đức chế tạo, loại súng này thường thấy trên thị trường, do đó không thể lần ra đầu mối từ manh mối này."

Thẩm Ngọc Thư lại hỏi Ngô Mị: "Tôi muốn tới khách sạn Hoàng Phố xem xét một chút, được chứ?"

"Được, số phòng là 578, tôi sẽ báo trước với bọn họ, đến lúc đó anh báo tên của tôi là được."

"Cảm ơn."

Thẩm Ngọc Thư cảm ơn một cách máy móc, sau đó nói tiếp: "Vấn đề cuối cùng, Thượng Hải có rất nhiều văn phòng thám tử đã có danh tiếng chúng tôi thì chỉ mới khai trương, đối với tiểu thư mà nói, chúng tôi không phải lựa chọn tốt nhất, tại sao tiểu thư lại giao vụ án lớn như vậy cho chúng tôi làm?"

Nghe xong câu hỏi của hã, Ngô Mị mỉm cười.

"Anh Thẩm thật là thẳng thắn, tôi cũng không giấu gì, đúng là có rất nhiều văn phòng thám tử đã có từ lâu, nhưng chính bởi đã có từ lâu, quan hệ của

họ lằng nhằng rắc rối, làm việc cũng phải tính trước tính sau rất nhiều. Nói thật, mấy tay lỗi đời ấy không đáng tin nhiệm, hơn nữa các vị vừa mới khai trương, nhất định muốn đánh bóng tên tuổi, bây giờ cơ hội đặt ngay trước mặt, các vị nhất định sẽ toàn tâm toàn lực."

Dừng một chút, cô ta lại nhìn về phía Tô Duy: "Ít nhất anh Tô cho tôi ấn tượng rất tốt, cho nên tôi tin rằng mình không nhìn lầm người."

Một vòng hào quang rõ to chụp xuống đầu, hơn nữa còn có tình có lý đến vậy, Tô Duy nở một nụ cười xán lạn với Ngô Mị.

"Cảm ơn tiểu thư đã khen ngợi."

"Tôi chỉ nói sự thật thôi."

Ngô Mị mở cái túi, móc ra một phong bì, đặt trên bàn.

"Đây là tiền đặt cọc, tôi chỉ có một yêu cầu, hy vọng hai vị trong khoảng thời gian ngắn nhất tìm ra hung thủ, giúp tôi thoát khỏi nguy hiểm, trả lại trong sạch cho tôi."

Bọn họ còn chưa báo giá mà người ta đã đưa tiền rồi, xem độ dày của phong bì, số tiền trong đó nhất định là rất khả quan.

Tô Duy lắc cây bút trong tay, nói: "Không thành vấn đề, chuyện này cứ để chúng tôi lo."

Thẩm Ngọc Thư liếc Tô Duy một cái, nói với Ngô Mị: "Vụ án này chúng tôi nhận, có điều để tiện cho việc điều tra, còn phải nhờ tiểu thư viết ra tất cả những người mà các vị sau khi tới Thượng Hải đã gặp, cả bạn bè ở đây của Khương đại soái nữa, càng tỉ mỉ càng tốt."

"Cái này tôi cũng có nghĩ đến, thế nên trước khi tới đây tôi đã ghi lại, đây là danh sách, hy vọng có thể giúp được."

Ngô Mị đưa cho Thẩm Ngọc Thư một tờ giấy đã được gấp sẵn.

Trên đó là danh sách viết tay, nét chữ thanh tú, xem ra là Ngô Mị tự tay viết.

Tổng cộng có mười mấy người, chia làm hai cột, một bên là bạn bè của Ngô Mị, một bên là bạn bè của Khương Anh Khải, danh sách được sắp xếp dựa theo độ thân thiết, bên cạnh tên còn có địa chỉ và điện thoại liên lạc.

Tô Duy ghé lại gần nhìn qua, giờ ngón tay cái ra với Ngô Mị.

"Thật tốt quá, có cái này, chúng tôi tiến hành điều tra sẽ dễ hơn nhiều."

"VẬY tôi xin đợi tin tốt của hai vị, hai ngày này tôi sẽ luôn có mặt tại khách sạn Kim Môn, có tin tức gì xin cứ liên lạc với tôi."

Ngô Mị nói xong, lại tỏ vẻ biết ơn một lần nữa rồi đứng dậy rời đi.

Tiến hai người bọn họ ra tận cửa, trở lại văn phòng Tô Duy đóng cửa lại, chạy qua cầm lấy cái phong bì dốc ngược ra, một xấp tiền thật dày rơi xuống.

"Oa, hào phóng thật đấy, tôi cho rằng năm ngàn đồng bạc Âu đã là rất nhiều, không ngờ nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên."

(Nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên: Người giỏi còn có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn)

Cậu cười híp mắt nói với Thẩm Ngọc Thư: "Xem tôi đã tìm khách giúp cậu dễ dàng thế nào, thế nên hợp tác với tôi không thiệt đâu."

"Tôi rất muốn biết danh thiếp của tôi đã đến tay cậu từ khi nào vậy?"

"Ừm... Vấn đề này tôi cho rằng không quan trọng." Tô Duy ngồi xuống cạnh Thẩm Ngọc Thư, đặt tay lên vai hấn, mỉm cười hỏi: "Kì thật cậu cũng rất có hứng thú đối với tôi đúng không? Muốn biết tôi là người như thế nào? Tại sao lại tới Bến Thượng Hải làm ăn?"

Thẩm Ngọc Thư nhướn mày.

Tô Duy nói trúng tâm tư của hấn, Thẩm Ngọc Thư không chịu đồng ý, không phải là thật sự không đồng ý, hấn chỉ muốn xem Tô Duy có thể kiên trì bao lâu, nghe tên này nói lung tung cũng rất thú vị, ít nhất trong cuộc đời hấn từ trước tới nay chưa từng gặp người nào có tính cách như vậy.

Cho nên đem Tô Duy liệt vào đối tượng để quan sát nghiên cứu tâm lý, có lẽ là sự lựa chọn không tồi.

"Vậy chúng ta hãy nói tới vấn đề quan trọng."

Hắn đẩy cánh tay Tô Duy ra, nói: "Tôi không muốn hợp tác với kẻ trộm..."

Nhìn thấy đôi mày Tô Duy nhướng lên khó chịu, dường như muốn phản bác, Thẩm Ngọc Thư giành nói trước: "Có điều nhà tôi thiếu một đầu bếp, nếu cậu chịu phụ trách ba bữa cơm của chúng ta một ngày thì tôi sẽ xem xét đồng ý đề nghị của cậu, phương thức phân chia giống như lần trước, nhưng tất cả công việc sẽ do tôi sắp xếp chỉ huy."

Đội đã, có ai nghe qua cộng sự hợp tác phải lo ba bữa cơm một ngày cho đối phương chưa?

Tô Duy kinh ngạc, cậu không bao giờ ngờ rằng mấy món ăn mà lần trước cậu tùy tiện làm để lấy lòng vợ chồng Lạc Chính lại bị Thẩm Ngọc Thư nhắm vào.

Thời niên thiếu Tô Duy theo sư phụ đi khắp nơi, xem như đã được ăn hết mỹ thực trong thiên hạ, ăn nhiều nên bản thân cũng biết làm vài món.

Tay nghề nấu nướng của cậu tuy không thể sánh với đầu bếp trong nhà hàng, nhưng biết làm một số món thời đại này không khó, thế nên vợ chồng Lạc Chính sau khi được ăn một lần thì rất thích, thường xuyên nhắc đến trước mặt Thẩm Ngọc Thư.

Nếu không vì như thế, Thẩm Ngọc Thư cũng sẽ không cố ý lôi điều kiện này ra, một ngày ba bữa thì không thể, nhưng thỉnh thoảng thể hiện tay nghề để hiếu kính hai vị trưởng bối thì Tô Duy vẫn có thể làm được.

Tô Duy nhìn chăm chú Thẩm Ngọc Thư vài giây, vẻ mặt kinh ngạc dần dần chuyển thành nụ cười giả tạo.

"À, tôi biết rồi, cậu cũng thích tay nghề nấu nướng của tôi đúng không?"

"Không hề."

"Đừng có vệt chết cái mỏ vẫn cứng thế chứ, cậu là người phương Bắc, chỗ này làm đồ ăn phương Bắc lại không được chuẩn, nếu cậu thích thì không còn gì phải bàn nữa, tôi thích nhất là giao lưu tình cảm với người ham ăn đấy. Nói xem nào, cậu muốn ăn gì? Chỉ cần cậu nói, tôi chắc chắn có thể làm được."

Đồ ham ăn?

Lại là một từ Thẩm Ngọc Thư không thường được nghe, hơn nữa hăn căn bản không phải là đồ ham ăn, hăn chỉ là muốn ăn ngon một chút thôi.

Thẩm Ngọc Thư đẩy tên trộm đang vui vẻ hớn hở ra, nghiêm mặt nói: "Còn nữa, cắt tóc đi, kiểu tóc này của cậu quá nổi bật, không thích hợp với công việc của thám tử."

"Chẳng lẽ tôi nổi bật nhất không phải ở dung mạo sao?"

"Còn có sự tự tin không gì sánh kịp nữa."

"Cậu quả thực có thể coi là tri kỷ của tôi rồi. Được, giao kèo thế đi, có điều..."

"Có điều cái gì?"

"Nếu làm công sự, tôi cũng phải nói rõ suy nghĩ của tôi. Để làm một thám tử tốt, nhẫn nại chính là điều kiện cần đầu tiên, cậu sau này thái độ với khách nhớ nhẹ nhàng một chút, đặc biệt là trước mặt những mỹ nhân."

Hiếu ý của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư nói: "Có rất nhiều chỗ Ngô Mị nói đối."

"Nhưng tiền là thật, tôi thà nghĩ rằng, cô ấy có nỗi niềm khó nói."

Tô Duy lấy tách trà còn chưa được động vào, bỏ một miếng chanh vào, nói: "Hơn nữa cô ấy có kiến thức nhất định, dù sao thì không phải ai cũng biết cách uống hồng trà với chanh."

Cậu dương dương tự đắc, rõ ràng đang mượn khen ngợi người khác để tự khen mình.

Thẩm Ngọc Thư không nhịn được nghiêng đầu nhìn cậu.

"Vậy cậu học điều này ở đâu?"

"Cái này không cần phải học, thời đại của chúng tôi... Không, ở chỗ của chúng tôi, tất cả mọi người đều biết."

"Là vùng nào?" Nói chuyện dùng từ thật kì quái như vậy.

"Ừm, muốn moi lời của tôi hả?" Tô Duy hí mắt cười: "Chờ đến lúc chúng ta thân thiết hơn một chút, tôi sẽ suy nghĩ đến việc nói cho cậu."

Thẩm Ngọc Thư biết cậu sẽ không chịu nói thật, cũng không hỏi nữa, chỉ bảo: "Cậu nhắc tôi mới nhớ, lát nữa nhớ mua chanh đấy."

"A?"

"Chanh tôi mua cho dì út nấu ăn, bây giờ bị cậu dùng hết rồi."

"Chỉ là một quả chanh mà thôi, không cần phải bù chứ, cái vẻ ngoài cool ngầu của cậu và tư tưởng tiểu thị dân của cậu thật là tương phản quá lớn, thật chẳng dễ thương chút nào."

Tương phản... Dễ thương?

Thẩm Ngọc Thư nghiêng nghiêng đầu, phát hiện lại có từ mình nghe không hiểu.

Tô Duy buông tách trà xuống, chuyển sang vấn đề chính.

"Nói linh tinh đến đây thôi, để đánh bóng tên tuổi văn phòng, chúng ta bàn việc chính đi."

Cậu cầm tờ danh sách liên lạc vừa rồi lên.

"Ngô Mị có rất nhiều chỗ nói dối, thế nên so với điều tra danh sách những người quen, thì chúng ta càng nên lưu ý những người bên cạnh Khương đại soái hơn. Cô ta còn nhắc tới lòng trung thành nữa chứ, thật nực cười, tôi không phủ nhận có những người tận trung tồn tại, nhưng trong thực tế, thứ có thể khiến con người ta trung thành nhất chính là tiền."

Đặc biệt là ở thời loạn.

Tô Duy cầm bút viết thêm tên Hứa Phú vào danh sách.

"Còn cả bản thân Ngô Mị nữa, cô ta và chồng chênh lệch tuổi tác rất lớn, sự hiểu biết cũng khác xa nhau, muốn nói có cảm tình, thật là hỏa tinh đâm địa cầu."

"Đúng vậy, chồng vừa chết, người vợ vô cùng đau khổ, còn bị nghi ngờ là hung thủ, trong tình huống như vậy, người bình thường không thể cung cấp một bản danh sách tường tận thế này, xem vẻ mặt của cô ta có bi nhưng không có thương, có thể thấy được so với cái chết của chồng thì cô ta càng lo lắng cho vận mệnh tiếp theo của mình hơn, vậy nên mới dốc hết toàn lực hỗ trợ chúng ta."

"Điều đó ít nhất cũng chứng minh cô ta không phải là hung thủ?"

"Hiện tại kết luận như vậy còn quá sớm, trước tiên tới phòng tuần bộ hỏi cụ thể tình hình vụ án rồi kết luận."

"Nhân tiện nhờ em cậu hỏi thăm về lai lịch Ngô Mị một chút."

Hai người thương lượng phương án tác chiến xong, Tô Duy đứng dậy chuẩn bị thu dọn tách trà, lúc này bên ngoài vang lên tiếng bước chân, tiếp theo là giọng Trường Sinh giòn tan.

"Thăm ca ca, chào anh. Ý, Tô chan, anh cũng ở đây?"

Trường Sinh chạy vào, nhìn thấy Tô Duy bèn chào cậu, còn đem hộp cơm quơ quơ trước mặt họ.

"Dì út bảo em đưa cơm tới, đồ ăn rất nhiều, Tô chan anh cũng ăn cùng đi."

Tô Duy nhìn Thẩm Ngọc Thư, lại nhìn đồng hồ treo tường, thời gian đã là giữa trưa, ăn cơm xong ra ngoài làm việc vừa đẹp.

"Tôi đi thay trà, Trường Sinh em cũng cùng ăn luôn đi."

Chờ Tô Duy thay xong trà, bày lên khay bưng ra thì Trường Sinh đã dọn đồ ăn xong, trước mặt sóc con cũng có một cái đĩa nhỏ, bên trong thả một ít hạt dưa cho nó.

Thẩm Ngọc Thư cảm ơn Trường Sinh, lúc ăn cơm, hắn nói: "Chỗ này cách nhà rất xa, em không cần ngày nào cũng đưa cơm tới đâu."

"Đúng vậy, em về nói với dì út, bọn anh vừa tiếp nhận một vụ án lớn, gần đây sẽ rất bận, chắc sẽ không thường xuyên có mặt ở văn phòng đâu."

"Em biết rồi, có điều em không mệt đâu, em dạy con của bác Tần đọc chữ, thế nên khi xe không có khách, bác ấy sẽ tiện đường đưa em đi."

Sau khi Trường Sinh ở lại Lạc gia, việc ăn ở đã không phải lo lắng nữa, tính tình cũng cởi mở hơn nhiều, nói chuyện làm việc có chừng mực lại rất tinh ý, rất nhanh đã quen thân với xóm giềng xung quanh.

Tô Duy xoa xoa đầu nó: "Giỏi quá, đã là thầy giáo rồi đấy."

Được khen ngợi, Trường Sinh then thùng cười, cậu cầm lấy lát chanh, bỏ vào tách trà, sau đó bưng lên chậm rãi thưởng thức.

Nhìn động tác của nó, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nhìn nhau, Thẩm Ngọc Thư nói: "Xem ra ở đây người biết cách uống hồng trà với chanh không ít như cậu tưởng."

"Tôi chỉ biết thằng bé này nhất định xuất thân từ dòng dõi thư hương."

Tô Duy lẩm bẩm, lại hỏi Trường Sinh: "Gần đây em đi theo Tiêu Dao, cậu ta có nói kết quả chuyện giúp em tìm người nhà không?"

"Hình như chưa có kết quả gì, hơn nữa em... Em cũng không muốn trở về."

"Tại sao? "

"Vì em nằm mơ suốt ngày thấy bị người ta truy đuổi, có người muốn giết em, thật đáng sợ, lần nào em cũng giật mình tỉnh dậy. Em sợ phải trở về."

Trường Sinh cúi đầu không nói nữa, Thẩm Ngọc Thư đưa mắt ra hiệu cho Tô Duy, bảo cậu im lặng.

Trường Sinh vẫn là một đứa bé, lúc vừa tới nhà họ, đêm nào cũng nằm mơ thấy ác mộng rồi mê sảng, mãi gần đây mới đỡ một chút, hẳn không muốn tăng thêm gánh nặng cho thằng bé.

Còn về chuyện tìm kiếm người nhà của cậu bé, Thẩm Ngọc Thư cũng có chút lo lắng.

Từ những miêu tả rời rạc của Trường Sinh, hẳn có linh cảm rằng, chuyện Trường Sinh bị bán không đơn giản chỉ là gặp phải bọn buôn người, mà rất có thể là trong nhà gặp biến cố gì đó, để lại ám ảnh trong lòng nó, cho nên nó mới cự tuyệt nhớ lại đoạn kí ức ấy.

Vì thế, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi.

"Đúng rồi, đêm hôm nọ Tiêu Dao dẫn em tới rạp hát xem diễn, đêm đó có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

"Không có! Chẳng có chuyện gì cả!"

Tô Duy vốn dĩ chỉ là thuận miệng hỏi một câu, nhưng phản ứng miễn cảm của Trường Sinh khiến cậu chú ý, hỏi: "Thật không có?"

"Uhm ừm, bọn em chỉ để ý xem diễn, chẳng biết chuyện gì cả... À không, giữa chừng Tiêu Dao có đi mua đồ ăn vặt, với lại cùng bạn bè nói chuyện phiếm."

"Là bạn bè nào?"

"Em không biết, em và Củ Lạc chẳng nhìn thấy gì hết, đúng không Củ Lạc?"

Cậu bé cúi đầu hỏi Củ Lạc, Củ Lạc đang mải mê ăn, chẳng thềm có phản ứng gì.

Tô Duy nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, vừa đúng lúc hẳn cũng quay sang nhìn cậu, hai người đều từ trong ánh mắt đối phương nhận thấy chuyện này

không đơn giản, Trường Sinh đang nói dối, mà người bảo nó nói dối chỉ có một.

"Có chút thú vị đây." Một lúc sau, Tô Duy cười nói.

Thẩm Ngọc Thư gật đầu đồng ý.

"Xem ra tiếp theo đây những thứ chúng ta phải điều tra là rất nhiều."

"Để kỉ niệm vụ án đầu tiên mà văn phòng thám tử Vạn Năng của chúng ta tiếp nhận, tôi đã đặt cho nó một cái tên rất hay, gọi là Câu hồn ngọc."

"Câu hồn ngọc?"

Hướng theo ánh mắt của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư nhìn thấy trên trang báo một kí sự nhỏ, hiệp đạo Câu Hồn Ngọc lần thứ hai ra tay, thương gia đầu sỏ trong giới thương mại bị trộm.

Cái tiêu đề này được đặt thật quá hình tượng, không cần đọc nội dung cụ thể cũng có thể biết được đó là vụ án gì.

Trừ việc đó ra thì trên báo cũng đăng lời chỉ trích nặng nề của người bị hại đối với tên đạo tặc vô pháp vô thiên, kêu gọi người dân thành phố hỗ trợ cung cấp thông tin, giúp nhanh chóng bắt hãm về quy án, đi kèm theo đó là ảnh chụp.

Đồ vật trong ảnh là một thứ hình chữ C ngược, đầu phía trên giống như đầu rồng, phần lưng uốn lượn lại có sừng lân mọc lên.

Thẩm Ngọc Thư giải thích: "Cái này là ngọc câu, một loại trang sức đeo bên hông của người xưa, cũng là dấu hiệu của Câu Hồn Ngọc."

"Tôi biết đây là ngọc câu, nhưng tôi tò mò về người tên Câu Hồn Ngọc này hơn."

"Câu Hồn Ngọc là một tên trộm đã hoạt động nhiều năm, hành tung kì bí, đi khắp nơi để gây án, chuyên trộm của quan chức và phú hào. Tương truyền hiện trường hẳn thực hiện vụ trộm đều sẽ để lại dấu hiệu ngọc câu, khi đem tiền quyên góp cho dân nghèo hay các tổ chức từ thiện cũng sẽ để lại dấu hiệu ngọc câu, vì thế mọi người mới gọi hẳn là hiệp đạo. Có điều cách làm này không ổn, nó sẽ khiến người ta nghĩ rằng chỉ cần làm điều tốt cho mọi người là có thể tùy tiện cướp bóc."

"Đúng thế, thật quá đáng, dám xưng là hiệp đạo trước mặt tôi, quả là không thể nhận được."

Tô Duy đập bàn, hào khí ngút trời nói: "Hãy chờ xem, tôi nhất định sẽ khiến cho tất cả mọi người biết, ở Bến Thượng Hải này chỉ có một vị hiệp đạo duy nhất, đó chính là Tô Thập Lục tôi!"

Hắn đây mới là lý do thực sự Tô Duy đặt tên cho vụ án đầu tiên mà họ tiếp nhận là Câu Hồn Ngọc.

Vào giờ phút này, Thẩm Ngọc Thư hiểu, sau này muốn hợp tác lâu dài với một tên trộm thì việc chinh lại nhân sinh quan của cậu ta là một điều vô cùng cần thiết.

Cơm nước xong, hai người giúp Trường Sinh thu dọn bát đũa cất vào hộp com, chờ Trường Sinh đi rồi, Thẩm Ngọc Thư lấy hòm dụng cụ, bước ra khỏi văn phòng, chuẩn bị tới phòng tuần bộ Mạch Lan.

Nhìn Thẩm Ngọc Thư khóa cửa, Tô Duy hỏi: "Tôi bảo này, hiện giờ tôi cũng là một trong số cổ đông, cũng nên có chìa khóa chứ nhỉ?"

"Cậu cũng cần chìa khóa sao?"

Thẩm Ngọc Thư ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt kinh ngạc như nghe được điều gì đó kì lạ.

"Cần chứ, giống như chuyện tôi có thể vượt nóc băng tường, nhưng cũng không mâu thuẫn gì với việc tôi đi thang máy ấy."

"Được rồi, sau này tôi sẽ đưa chìa khóa dự phòng cho cậu."

"Cảm ơn." Theo Thẩm Ngọc Thư đi xuống dưới, Tô Duy giơ tay nói: "Tôi còn có một vấn đề muốn hỏi."

"Bạn học sinh này, mời hỏi."

"Tại sao văn phòng thám tử của chúng ta lại có tên là Vạn Năng?"

Thẩm Ngọc Thư nhìn cậu, trên mặt hiện lên nụ cười, vào lúc Tô Duy bị nụ cười của hắn làm cho sản tóc gáy, Thẩm Ngọc Thư xoay người bước về phía trước.

Tô Duy đuổi theo.

"Đừng đi nhanh như vậy, cậu còn chưa trả lời tôi mà."

"Cậu có thể hỏi, nhưng tôi không nhất thiết phải trả lời." Hơi dừng một chút, Thẩm Ngọc Thư thêm vào: "Chờ khi nào chúng ta thân hơn một chút, tôi sẽ xem xét nói cho cậu."

Hắn nói xong, sải bước nhanh hơn. Nhìn lưng hắn, Tô Duy mỉm cười.

Cậu đã bảo là câu nói "tướng do tâm sinh" hoàn toàn sai lầm mà, mọi người xem, cái tên này tướng mạo đầy vẻ chính trực ngay thẳng như thế, nhưng trên thực tế, thủ đoạn "có thù tất báo" còn dùng giỏi hơn mình nữa.

A ha, rốt cuộc cũng tìm được bằng hữu rồi!

Chương 2: Gặp lại bạn cũ

Hai người vào phòng tuần bộ, Lạc Tiêu Dao đang ăn cơm với mấy đồng nghiệp, cậu ta vừa dứt sợi mì vào miệng, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy thì vội vàng bưng bát đứng dậy định chuồn, bị Tô Duy đuổi theo nắm vai giữ lại.

"Cậu làm gì mà thấy chúng tôi như nhìn thấy ma thế."

"Ma cũng không phiền phức như hai người." Lạc Tiêu Dao soạt mấy cái nuốt hết mì vào bụng, nói: "Nói trước nhé, đầu tiên là lập trường của thám

tử và phòng tuần bộ đối lập nhau, em không thể tùy tiện để lộ thông tin cho hai người được, nể tình thân thích, anh đừng hại em phải mất chén cơm chứ. Thứ hai, vụ án này xảy ra tại khu vực công cộng của Tô giới, em chỉ là sau khi vụ án xảy ra thì tới đó trước, hỗ trợ ghi chép mà thôi."

"A ha, cậu trở nên thông minh rồi đấy, chúng tôi còn chưa nói gì mà cậu đã biết chúng tôi muốn hỏi về vụ án gì rồi."

"Còn có thể là gì được chứ? Gần đây không phải xảy ra một vụ án đó sao?"

"Bọn anh không cần có tư liệu."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, không chờ Lạc Tiêu Dao thở phào đã tiếp tục luôn: "Cậu là người đến hiện trường đầu tiên, manh mối mà cậu đưa ra so với tư liệu còn đầy đủ hơn, thế nên chỉ cần nghe cậu kể là được rồi, để cho có qua có lại, anh có thể miễn phí giúp các cậu khám nghiệm thi thể Khương đại soái."

"Đã bảo đây là án của bên Tô giới, phòng tuần bộ của người ta tự có bác sĩ khám nghiệm tử thi, căn bản không cần các anh..."

Lạc Tiêu Dao chưa nói xong, bả vai đã bị Tô Duy dùng sức ấn một cái, nhỏ giọng thêm vào.

"Thân phận của Khương đại soái rất đặc biệt, không ít người đang chăm chú theo dõi vụ án này, cậu cũng muốn phá án sớm một chút đúng không? Cũng như lần trước, khi phá được án, công lao là của cậu, tiền thù lao là của chúng tôi, bánh ngon cả nhà cùng chia sẻ, cậu thấy sao?"

"Hai người có nghiêm túc nghe em nói không thể? Lần này thực sự là không được, sáng nay vụ án đã được chuyển giao cho bên cục Tô giới, cho dù em có muốn điều tra cũng không nhúng được tay vào, em không có quyền lực lớn đến vậy."

"Vậy cậu biết là ai phụ trách không?"

"Của bọn em bên này là điều tra viên Bùi Kiếm Phong, bởi vì phát hiện ra vụ án này trước tiên là người bên Tô Giới Pháp bọn em, cho nên Tổng đốc đặc biệt điều anh ta tới hỗ trợ bên Tô giới chung điều tra phá án." Lạc Tiêu Dao cau mày nói: "Hình như tay Khương đại soái kia có người trong Cục Công Đồng, thế nên bên trên mới phải bố trí như vậy."

(Cục Công Đồng tên đầy đủ là Cục Công Đồng Tô giới Pháp Trung Hoa. Là bộ phận hành chính tối cao của khu Tô giới dưới thời Trung Hoa Dân quốc)

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nhìn nhau, Lạc Tiêu Dao còn tưởng có thể thoát thân, ai ngờ giây tiếp theo cả hai đồng thanh nói: "Vẫn phải nhờ cậu giúp."

"Em bảo này, hai người..."

"Em họ này, xem ra gần đây em túng thiếu quá nhỉ." Tô Duy thu tay về, lật tờ biên lai mượn tiền trong tay, hỏi: "Cậu thua bạc sao? Sao lại mượn của người ta nhiều tiền như vậy?"

Nhìn thấy tờ biên lai, Lạc Tiêu Dao tròn tròn mắt, đưa tay lên định đoạt lấy nhưng bị Thẩm Ngọc Thư giành trước, trên tờ biên lai viết mười đồng bạc Âu, người cho vay là Phương Tĩnh Sanh.

Phượng Tình Sanh là cấp trên trực tiếp của Lạc Tiêu Dao, Thẩm Ngọc Thư có biết ông ta, nhìn thấy tên Lạc Tiêu Dao ký phía dưới, hần hỏi: "Tại sao cậu lại phải vay nhiều tiền như vậy?"

"Đây... Đây chẳng phải là..."

Chẳng phải là vì cái áo khoác cao cấp mà cậu mua bị trộm mất sao?

Nhưng áo khoác bị trộm không có nghĩa là cậu không phải trả khoản tiền đã vay, để Thẩm Ngọc Thư không nghi ngờ, Lạc Tiêu Dao đành phải mượn chỗ nọ bù chỗ kia, trước tiên phải trả tiền cho Thẩm Ngọc Thư đã, chính vì thế mới xảy ra tình huống khó xử thế này.

Những lời này Lạc Tiêu Dao không dám nói ra, sợ sẽ đến tai cha mẹ mình.

Với tính khí nóng nảy của mẹ cậu, nói không chừng sẽ cho cậu một gậy gãy chân. Đang lắp bắp không biết nên làm thế nào cho phải thì Tô Duy vỗ vỗ vai cậu, an ủi nói: "Số tiền này tôi sẽ trả thay cậu, cũng không cần cậu phải trả lại tôi, chỉ cần giúp chúng tôi là được."

"Chuyện này..."

Lạc Tiêu Dao nhìn Thẩm Ngọc Thư, lại nhìn Tô Duy đang mỉm cười, cầm lại tờ biên lai bỏ vào túi, cúi đầu chấp nhận số phận.

"Cẩn thận một chút, chú ý một chút, cảnh giác một chút, đeo khẩu trang vào, gặp ai thì gật đầu một cái là được, không cần nhiều lời."

Trên đường tới phòng khám nghiệm tử thi, Lạc Tiêu Dao không ngừng dặn dò Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư.

Để tránh tai mắt, bọn họ khoác hai cái áo blouse trắng của bác sĩ, còn đội mũ và đeo khẩu trang, có điều Lạc Tiêu Dao vẫn không yên tâm, cứ luôn miệng nhắc nhở phải chú ý.

Cuối cùng Tô Duy bực mình, lên tiếng ngăn bài lái nhái của cậu ta lại.

"Tôi cảm thấy cậu nên đặt tâm trí vào vụ án mới đúng."

"Vụ án em vừa mới thuật lại rồi, chẳng lẽ hai người còn muốn em kể lại lần nữa?"

Hai người kia đồng loạt gật đầu.

Không được tận mắt đọc bản ghi lời khai, chỉ nhờ Lạc Tiêu Dao kể lại theo kí ức, rất có thể bị sót, thế nên việc kể lại là rất cần thiết.

"Sợ hai người rồi, em kể lại một lần nữa hai người nghe cho kĩ vào."

Vừa rồi Tô Duy giúp cậu trả hết số tiền, nhận tiền của người há miệng mắc quai, Lạc Tiêu Dao đành phải tận lực phối hợp, đem những gì mình đã trải qua ở rạp hát thuật lại lần nữa, tất nhiên là trừ phần liên quan đến kẻ đeo mặt nạ.

Sự việc xảy ra sau khi vở diễn "Dùng ly miêu đánh tráo thái tử" kết thúc, cậu và Phương Tinh Sanh ra khỏi rạp hát, lúc đó khoảng 9 giờ tối, đang định đưa Trường Sinh về nhà thì nghe thấy gần đó vang lên tiếng kêu thét sợ hãi và tiếng người hô báo án.

Cậu và Phương Tinh Sanh đi theo đám người chạy ra phía sau rạp hát, phát hiện ra một thi thể nằm trong góc tường.

Người chết ngồi dưới đất, lưng dựa vào tường, trước ngực toàn là máu, có mấy người đàn ông lực lưỡng và một thiếu phụ xinh đẹp vây xung quanh, Lạc Tiêu Dao từng nhìn thấy bọn họ trong rạp hát nên lập tức biết được thân phận của người chết.

Xảy ra án mạng, Lạc Tiêu Dao vội vàng cho người về phòng tuần bộ gọi thêm người đến, lại nhờ hàng xóm đưa Trường Sinh về nhà, bản thân ở lại bảo vệ hiện trường.

Sau đó tuần bộ và nhân viên khám nghiệm tử thi của bên Tô Giới chung lực tực tới, sau quá trình thăm dò và lấy bằng chứng, mọi người nhất trí người đáng ngờ nhất là Ngô Mị, cho rằng chuyện cướp tiền giết người chỉ là hiện trường giả.

Nhân viên xét nghiệm tử thi sau khi kiểm tra đã phát hiện viên đạn được bắn ra ở cự li gần, người chết cũng không hề có dấu vết kháng cự, nói cách khác người có thể khiến ông ta không hề phòng bị, nhất định là người quen thân, hơn nữa hung khí lại chính là súng của Khương Anh Khải, trộm cướp bình thường làm sao có thể cướp được súng trên người ông ta được?

"Nhưng chỉ dựa vào điều này thì không đủ để chứng minh người đáng nghi chính là Ngô Mi."

"Đương nhiên không chỉ như vậy, chúng tôi hoài nghi cô ta là bởi vì cô ta và những thuộc hạ đều khai cung giả."

"Như thế nào?"

"Bọn họ nói Khương Anh Khải giữa buổi diễn ra ngoài hút thuốc, theo thời gian thì khoảng trước 8 rưỡi, nói cách khác trước thời gian này Khương Anh Khải vẫn sống, nhưng nhân viên khám nghiệm 9 rưỡi tới hiện trường, dựa vào tình hình xác chết thì có thể thấy rằng Khương Anh Khải ít nhất đã chết trước đó hai tiếng."

"Cho nên khẳng định có một phía đang nói dối."

"Nhân viên khám nghiệm tử thi không cần thiết phải nói dối, hơn nữa bản thân em cũng xem qua thi thể, em dám khẳng định lời nhân viên khám nghiệm nói là chính xác, xong việc bọn em có dò hỏi qua những người ngồi gần Khương đại soái trong rạp, bọn họ nói rằng có thấy người ra ngoài, nhưng lúc ấy tất cả mọi người đều đang xem diễn, không để ý đó là ai, thế nên bọn em nghi ngờ rằng, Khương đại soái đã bị ám sát trước khi buổi diễn mở màn, có điều bọn em đã kiểm tra bên trong rạp hát nhưng không tìm được manh mối nào đáng giá."

Nghe đến đó, Tô Duy nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, vẻ mặt hẩn như đang suy nghĩ gì đó, trước sau đều không nói gì.

Tới phòng khám nghiệm tử thi, Lạc Tiêu Dao mở cửa, dẫn bọn họ đi vào.

Lúc phát hiện vụ án xung quanh rất hỗn loạn, Lạc Tiêu Dao cũng không biết là ai đã hạ lệnh đem thi thể Khương Anh Khải đưa đến phòng khám nghiệm tử thi của phòng tuần bộ, có điều thế này lại tiện cho bọn Thẩm Ngọc Thư.

Vì người nhà nạn nhân kịch liệt phản đối, nhân viên khám nghiệm chỉ kiểm tra đơn giản, Lạc Tiêu Dao nói phía trên đã chấp nhận yêu cầu nhanh chóng trả lại thi thể của người nhà nạn nhân, thế nên chỉ cần họ tới muộn hơn chút nữa chắc cũng không nhìn thấy.

Thẩm Ngọc Thư lấy ra găng tay cao su, đưa cho hai người còn lại, bản thân cũng đeo găng tay vào, lật tấm vải phủ trên người thi thể lên, bắt đầu kiểm tra cẩn thận.

Tô Duy ở một bên ôm hòm dụng cụ, nghe lệnh Thẩm Ngọc Thư đưa ra các dụng cụ cần thiết. Lạc Tiêu Dao đứng cách xa, lẩm bẩm nói: "Hai người chuẩn bị đầy đủ thật đấy."

Thẩm Ngọc Thư dùng cái nhíp nhỏ gấp móng tay và tóc của người chết bỏ vào ống nghiệm, sau đó cẩn thận quan sát miệng vết thương, bỗng nhiên "ừm" một tiếng.

Tô Duy hỏi: "Sao vậy?"

"Miệng vết thương này không bình thường, giống như đã bị tổn thương lần thứ hai."

Lạc Tiêu Dao khó hiểu ngó qua.

"Cái gì gọi là tổn thương lần hai?"

"Xét từ độ rộng của miệng vết thương thì là bị viên đạn có đường kính 6-7mm bắn vào tạo thành, nhưng lượng máu chảy ra lại không nhiều lắm, lượng máu ở vết thương sau lưng lại càng ít."

Thẩm Ngọc Thư bảo Lạc Tiêu Dao mang quần áo mà người chết mặc trước đó tới, chỉ cho bọn họ lỗ đạn và vết máu chỗ ngực trái.

"Thế nên tôi nghi ngờ rằng, nguyên nhân cái chết không phải do viên đạn gây nên, đơn giản mà nói, hung thủ dùng vật thể khác đâm xuyên qua tim ông ta, sau đó mới dùng súng bắn thêm một nhát vào chỗ đó để che giấu miệng vết thương ban đầu."

"Tại sao lại làm như vậy?" Tô Duy và Lạc Tiêu Dao đồng thời hỏi.

"Đại khái nếu không làm như vậy, khả năng hung thủ sẽ bị bại lộ thân phận, đây là nguyên nhân duy nhất tôi có thể nghĩ đến."

Thẩm Ngọc Thư lại lấy một vài sợi vải trên quần áo của người chết cất đi, Lạc Tiêu Dao khó hiểu, hỏi: "Anh có thể dựa vào mấy thứ này tìm ra cái gì sao?"

"Anh sẽ cố gắng hết sức, có lẽ có thể nhờ những manh mối rất nhỏ này, tìm ra hung khí đã giết chết nạn nhân là gì, nạn nhân bị chết ở đâu, và cả trước khi chết nạn nhân đã làm gì, gặp những ai."

Biết người chết bị giết bởi hung khí gì thì có ảnh hưởng gì đến điều tra vụ án sao? Dù sao thì hung khí không phải dao thì cũng là súng.

Lạc Tiêu Dao vẫn không hiểu, có điều để không quấy rầy Thẩm Ngọc Thư làm việc, cậu ta kìm lại, không lôi thắc mắc của mình ra hỏi.

Thẩm Ngọc Thư nhặt những vật chất còn dính lại trên quần áo, Tô Duy phụ trách kiểm tra vật phẩm: ví tiền, khẩu súng dính máu, tấm xia răng, kẹo bạc hà và thuốc lá.

Thuốc lá Ha Đức Môn, một nhãn hiệu đã lưu hành từ thời đầu Dân Quốc, Tô Duy chưa thấy bao giờ, cầm lấy bao thuốc tò mò ngắm nghía.

Bên trong chỉ thiếu hai điếu, cậu nói: "Xem ngón tay của người chết thì đây là người nghiện thuốc đã lâu, không thể có chuyện cố ý chạy ra ngoài hút thuốc mà lại hút có hai điếu."

Lạc Tiêu Dao nói: "Cũng có thể ông ta đã hút hết một bao, đây là bao thứ hai vừa mới bóc."

Thấy Tô Duy lại lật xem ví tiền, Lạc Tiêu Dao nói: "Tiền có mệnh giá lớn trong ví đều đã mất, súng thiếu hai viên đạn, trùng khớp với lỗ đạn trên người và đầu đạn tìm được ở hiện trường."

Ý nói rằng bọn họ có nghiêm túc kiểm tra chứ không phải qua loa cho xong.

Nhưng Thẩm Ngọc Thư không để ý đến sự ám chỉ của cậu, hẩn kiểm tra đôi giày của người chết, hỏi: "Đầu đạn ở đâu?"

"Bị Bùi Kiểm Phòng thủ rồi, vốn dĩ những vật chứng khác anh ta cũng muốn lấy đi, là Tổng tham trưởng của bọn em nói muốn chuyển giao cho bên Tô Giới chung nên mới giữ lại... Hai người kiểm tra xong chưa? Kiểm tra xong thì đi nhanh đi, nếu có người tới thì em không giải thích được đâu."

Thẩm Ngọc Thư đem vật phẩm theo thứ tự đặt lại chỗ cũ rồi đắp thi thể lại, đúng lúc Lạc Tiêu Dao đang định thở phào thì hăn đột nhiên hỏi: "Anh nghe Trường Sinh nói đêm đó giữa vở diễn em cũng có đi ra ngoài, còn gặp bạn nữa."

Bị hỏi bất ngờ không kịp chuẩn bị, Lạc Tiêu Dao ho lên sù sụ.

"Đúng, đúng vậy, lúc vở diễn vừa mới bắt đầu, Tổng tham trưởng bảo em đi mua đồ ăn vặt, lại gặp mấy người bạn trước cửa rạp hát nên có hàn huyên chốc lát."

"Là người bạn nào?"

"Ở phòng tuần bộ, anh không biết đâu, ha ha."

Lời nói dối này quá lộ liễu, nhưng chuyện ra thế này, Lạc Tiêu Dao cũng chỉ có thể nói vậy, tránh được lúc nào hay lúc ấy.

Trong một đêm liên tiếp xảy ra hai vụ đấu súng, cho dù chậm hiểu đến mấy thì cậu cũng đặt câu hỏi liệu hai vụ án này có liên quan đến nhau không.

Thế nên hai hôm nay Lạc Tiêu Dao lúc nào cũng thấy bứt rứt không yên, một bên bất an vì bản thân giấu giếm sự thật, một bên lại cho rằng hai việc

này chỉ là ngẫu nhiên, bởi thời gian không khớp.

Đêm đó sau khi tỉnh dậy, cậu từng gặp một người rất giống Khương Anh Khải ở nhà vệ sinh, tính thời gian thì vừa đúng khoảng thời gian Khương Anh Khải ra ngoài hút thuốc, nhưng đi nhầm lối ra phía hậu trường.

Cho nên cá nhân Lạc Tiêu Dao cho rằng Ngô Mị không nói dối, nhưng cậu cũng không dám khẳng định người mình nhìn thấy chính là Khương Anh Khải, nếu cậu mạo muội nhảy ra làm chứng, như vậy sẽ dây dưa đến những gì cậu đã trải qua trước đó, đến lúc ấy chỉ sợ càng nói càng dở, đây chính là lý do cậu không kể chuyện này với bất kì ai.

Thẩm Ngọc Thư cũng không tiếp tục hỏi mà chỉ nhìn Lạc Tiêu Dao không nói lời nào.

Lạc Tiêu Dao bị nhìn đến ruột gan nhột nhạo, theo bản năng đánh mắt sang chỗ khác, từ nhỏ đến lớn, cậu không có chuyện gì giấu nổi anh họ, nhưng chuyện này có liên quan đến tính mạng, tuyệt đối không thể nói ra.

May là vào thời điểm mẫu chốt Tô Duy đưa tay ra giúp, nói với Thẩm Ngọc Thư nói: "Xong rồi, có thể đi được rồi."

Cả hai thu thập xong vật mẫu, ra khỏi phòng khám nghiệm, Lạc Tiêu Dao thở phào trong lòng, vuốt tay lau mồ hôi lạnh trên trán, cũng vội vàng theo ra ngoài.

Có điều mọi chuyện không trôi qua suôn sẻ như cậu ta mong đợi, bọn họ mới ra đến hành lang thì đã nhìn thấy đằng trước có một người đàn ông mặc

áo gió đang đi tới, Lạc Tiêu Dao giật mình trợn tròn mắt, vội vàng nhỏ giọng nói: "Cúi đầu xuống cúi đầu xuống."

"Đó là ai thế?"

"Chính là Bùi Kiếm Phong, gã mà bên trên điều tới để phụ trách vụ án của Khương đại soái."

Chờ Lạc Tiêu Dao giải thích xong, Bùi Kiếm Phong đã sắp đi tới trước mặt cả bọn.

Bùi Kiếm Phong tầm ngoài ba mươi, vóc người không cao lắm, nhưng nhìn rất rắn rỏi, đôi mắt sáng, ít khi nói cười, nước da ngăm đen, rất hợp với bộ quần áo đang mặc, đầu đội mũ dạ, rất có phong thái đàn ông đầu thời kì Dân Quốc, ít nhất về mặt khí chất đủ bỏ xa Lạc Tiêu Dao vài con phố.

Nhìn thấy hắn, Tô Duy không kìm được thầm cảm thán, thời Dân Quốc soái ca thật là nhiều, quần áo đầu tóc không hề thua kém so với người ở thời hiện đại, thậm chí càng có ý vị hơn, cậu còn đang muốn nhìn thêm tí nữa thì bị Lạc Tiêu Dao vội vàng kéo sang một bên, tránh đường cho Bùi Kiếm Phong.

Không ngờ Bùi Kiếm Phong lại dừng bước, quan sát hai người mặc đồ bác sĩ là Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, hỏi Lạc Tiêu Dao: "Bọn họ là ai?"

"Là, là... là bác sĩ ở bệnh viện, bác sĩ khám nghiệm của chúng ta không lo được hết vì quá nhiều việc, thế nên đã mời họ tới giúp đỡ."

"Vụ án của Khương đại soái là do tôi phụ trách, điều thêm người tới sao không cho tôi biết?"

Lạc Tiêu Dao á khẩu không trả lời được, Thẩm Ngọc Thư trả lời thay cậu ta: "Không phải là vụ án của Khương đại soái, là vụ án khác."

"Là vụ án nào?"

"Vụ trộm của Câu Hồn Ngọc."

"Theo tôi được biết, vụ án đó không có người chết."

"Thưa ngài, nhân viên khám nghiệm không chỉ có khám nghiệm thi thể đâu, nghĩ như vậy là rất hạn hẹp."

Hai người tranh luận kịch liệt không ai nhường ai, Lạc Tiêu Dao đứng nghe bên cạnh trong bụng run như cây sậy, thật muốn tìm cớ nào đó để tách hai người này ra, nhưng lại cũng không dám chen vào. Đang sốt ruột thì thấy Bùi Kiếm Phong giơ tay ra nói với hai người kia : "Giấy tờ đâu?"

Trước mắt Lạc Tiêu Dao lập tức thấy mây đen kéo đến mịt mờ, thật muốn ngất ngay tại chỗ, hoặc là đánh Bùi Kiếm Phong ngất luôn tại chỗ.

Đúng vào thời khắc mấu chốt, Tô Duy lên tiếng, tiến lên vỗ vỗ vai Bùi Kiếm Phong.

"Thưa ngài, trước khi muốn xem giấy tờ của chúng tôi, có nên chứng minh thân phận của ngài không nhỉ?"

"Tôi là Bùi Kiếm Phong, cảnh vụ của Cục Công Đồng đặc phái tới để phụ trách vụ án của Khương Anh Khải."

"Giấy tờ đâu."

Tô Duy giơ tay ra, làm động tác giống như của Bùi Kiếm Phong.

Nhìn thấy thế, mặt Lạc Tiêu Dao càng trắng bệch, sắc mặt Bùi Kiếm Phong cũng khó coi không kém, điều đó là bởi vì từ trước tới nay không có ai dám dùng khẩu khí này nói chuyện với anh ta. Anh ta nhìn chăm chăm Tô Duy vài giây, cuối cùng chấp nhận lời giấy tờ chứng minh.

... Đến lúc hẵn lời giấy tờ chứng minh ra thì các người định làm gì? Đánh ngất hẵn rồi chạy trốn à? Theo như Lạc Tiêu Dao biết thì Bùi Kiếm Phong thân thủ rất lợi hại, hơn nữa chỗ này là phòng tuần bộ đấy...

Thấy tình thế càng lúc càng nghiêm trọng, Lạc Tiêu Dao cuống đến mức không ngừng nháy mắt ra hiệu cho Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, bảo bọn họ một vừa hai phải thôi, tìm cơ hội mà chuồn.

Nhưng hai người này cứ như không nhìn thấy, ngược lại vẻ mặt của Bùi Kiếm Phong dần dần thay đổi, anh ta lục lọi trong túi, vẻ mặt càng lúc càng cổ quái, tìm hết túi áo lại đến túi quần, nhưng tìm tới tìm lui vẫn không lời được giấy tờ ra.

Ngắm phản ứng của anh ta, Tô Duy nói: "Thiếu chút nữa là bị anh gạt rồi, là anh quên mang hay là căn bản không có giấy tờ?"

"Lúc tới đây tôi chắc chắn đã mang theo. Tôi biết rồi, nhất định là đã bị cậu trộm mất!" Bùi Kiếm Phong chỉ vào Tô Duy quát: "Vừa rồi chỉ có cậu chạm vào người tôi, thật to gan, lại dám trộm đồ ngay tại phòng tuần bộ!"

"Ha ha, không lấy được giấy tờ chứng minh ra bèn thẹn quá hoá giận à? Nói tôi trộm, anh có chứng cứ không? Nếu anh lục soát người tôi mà không tìm ra, cẩn thận tôi khiếu nại đấy!"

"Được, nếu tìm không thấy, tôi để các người xử lý."

Thẩm Ngọc Thư lạnh lùng nhìn cả hai đối thoại, xét về mặt nào đó mà nói, trực giác của Bùi Kiếm Phong khá chuẩn, vấn đề là hiện tại giấy chứng nhận có còn trên người Tô Duy hay không?

Để Tô Duy có thời gian tẩu tán tang vật, lúc Bùi Kiếm Phong tiến lên định chạm vào người Tô Duy Thẩm Ngọc Thư giành trước ngăn lại, Bùi Kiếm Phong trừng mắt nhìn hắn.

"Cậu dám cự tuyệt khám xét?"

"Anh lạm dụng chức quyền." Thẩm Ngọc Thư lạnh lùng nói: "Đến chứng cứ cũng không có mà lại nói chúng tôi trộm đồ, vụ án của Khương đại soái do người như anh phụ trách, kết quả thật đáng lo ngại."

"Cậu!"

"Mọi người bình tĩnh nói chuyện, bình tĩnh nói chuyện, đều là người một nhà cả mà."

Thấy tình hình càng lúc càng nghiêm trọng, Lạc Tiêu Dao đau hết cả đầu, tiến lên hòa giải, đáng tiếc chẳng có ai thềm nghe.

Bùi Kiếm Phong muốn khám xét, Tô Duy phản kháng, khiến Bùi Kiếm Phong phải động thủ, tiếp theo là Thẩm Ngọc Thư phản kích, đúng lúc tất cả đang giằng co thì từ phía đối diện vang lên tiếng bước chân, có người lên tiếng: "Đều là người một nhà, dừng tay."

Chất giọng ôn hòa mà sang sảng, mang theo chút từ tính, ba người đang giằng co không hện mà cùng ngừng lại, hướng về phía phát ra giọng nói.

Một người đàn ông mặc trường bào bước nhanh về phía bọn họ.

Người đó khá gầy, vóc người cao ráo, vạt áo trường bào phất phơ theo bước chân, bay bổng phiêu du, càng làm nổi bật khí chất của anh ta.

Nhìn khuôn mặt thì tuổi tác cũng tầm như Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, nhưng tướng mạo thì không ôn nhu như Thẩm Ngọc Thư, cũng không có vẻ bất cần đời như Tô Duy, mà là vẻ tuấn tú mang nét lạnh lùng, thoạt nhìn hết như một công tử nho nhã hào hoa.

Khuôn mặt này, nếu ở thời hiện đại thì chỉ cần lăng xê một chút là sẽ thành một đại minh tinh vạn người mê, nhưng ở thời Dân Quốc này thì lại khá nhạt cảm, đàn ông con trai mà quá đẹp sẽ khiến người ta liên tưởng đến kỹ nam.

Nhìn thấy anh ta, Tô Duy không khỏi chép miệng, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Không hổ là Bến Thượng Hải, khắp nơi đều có đại soái ca."

Thẩm Ngọc Thư liếc mắt nhìn cậu, Tô Duy thêm vào: "Cũng có không ít mỹ nữ."

Thế nên chuyến xuyên không này cũng đáng.

Nhìn thấy người đàn ông nọ, sắc mặt Bùi Kiếm Phong thay đổi, chủ động chào hỏi: "Đoan Mộc tiên sinh."

Tô Duy suýt nữa thì ngã, khỉ, mặt mũi như vậy rồi mà còn họ Đoan Mộc, đúng là ngẫu lòi.

"Ngẫu lòi?"

Bên tai vang lên giọng nói của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy lúc này mới phát hiện bản thân không cẩn thận đã nói suy nghĩ của mình ra miệng, vội vàng cười giả lả.

"Ý là rất tuyệt rất giỏi, ha ha, từ địa phương quê tôi."

Tô Duy nói rất nhỏ, không gây chú ý cho những người khác, người đàn ông chào lại rồi chỉ chỉ vào bọn họ, nói: "Hai vị này là do tôi đề cử, bọn họ đều đã từng du học ở nước ngoài, có rất nhiều kinh nghiệm thực tiễn, vừa hay thiếu người, tôi bèn nói với Tổng tham trưởng, mời họ về đây giúp đỡ."

Nghe anh ta giải thích xong, Lạc Tiêu Dao lập tức nhìn về phía Tô Duy, Tô Duy thì nhìn Thẩm Ngọc Thư, có điều dựa vào trực giác của cậu, Thẩm Ngọc Thư không quen biết người này.

"Hóa ra là do Đoan Mộc tiên sinh đề cử, vừa rồi chỉ là hiểu lầm."

Bùi Kiếm Phong đối với Đoan Mộc dường như có chút kiêng dè, nghe anh ta nói vậy thì không hỏi gì nữa, lại theo bản năng tìm lại túi trên túi dưới, lúc tìm đến túi trong của cái áo khoác thì khựng lại, lồi thứ trong túi ra, trên tay là giấy tờ chứng nhận.

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Tô Duy, Tô Duy nhìn hẩn chớp chớp mắt, ý là nhân lúc hỗn loạn đã cho châu về Hợp Phố.

Nhìn giấy chứng nhận, vẻ mặt Bùi Kiếm Phong càng xấu hổ, Đoan Mộc lại nói với Thẩm Ngọc Thư: "Hai người cũng đem giấy chứng nhận cho tham viên Bùi xem, đây là quy định, không được có ngoại lệ."

"Không cần không cần, nếu là người của Đoan Mộc tiên sinh đề cử, vậy còn có gì phải nghi ngờ chứ."

Bùi Kiếm Phong vội vàng ngăn lại, nhìn đồng hồ, nói: "Tôi còn phải tranh thủ thời gian xử lý vụ án của Khương đại soái, chờ khi nào kết án, chúng ta tụ tập hàn huyên, đến lúc đó Đoan Mộc tiên sinh nhất định phải nể mặt nhé."

"Nhất định nhất định."

Hàn huyên xong, Bùi Kiếm Phong vội vàng rời đi, chờ anh ta đi xa, Đoan Mộc lần lượt nhìn ba người kia, sau đó đưa tay ra hiệu, dẫn bọn họ ra khỏi phòng tuần bộ.

Ra ngoài đi được một đoạn, Thẩm Ngọc Thư dừng bước, tháo mũ và khẩu trang ra, hỏi: "Anh là ai? Tại sao lại muốn giúp chúng tôi?"

"Ngọc Thư, nhiều năm không gặp, cậu không phải đã quên tớ rồi chứ?"
Người đàn ông nhìn hẩn cười nói: "Tớ là Đoàn Mộc Hành đây, là người từ nhỏ lớn lên cùng cậu đây."

"Đoàn Mộc Hành?"

Thẩm Ngọc Thư nhìn kĩ lại anh ta, khuôn mặt Đoàn Mộc Hành còn mơ hồ giữ lại vài nét của thời thơ ấu, nhưng đã rất nhạt nhòa, ngược lại hình dáng của cha Đoàn Mộc Hành thì hẩn còn nhớ khá rõ, khuôn mặt Đoàn Mộc Hành tràn đầy anh khí, quả thực có vài phần phong thái của cha mình năm đó.

"Mộc Hành, là cậu!"

Thấy Đoàn Mộc Hành đưa tay ra, Thẩm Ngọc Thư nắm lấy tay anh ta, bàn cũ lâu ngày gặp lại, cả hai đều hết sức kích động, vui mừng ôm chầm lấy nhau, không ngừng đắm vai đối phương.

"Thật không ngờ lại gặp cậu ở chỗ này!"

"Tớ cũng vậy, năm đó bá phụ bá mẫu mang cậu di cư tới Thượng Hải, về sau tớ cũng có đi tìm cậu, có điều lúc đó cậu đã sang Anh rồi, không ngờ lại tình cờ gặp cậu ở phòng tuần bộ, đúng là có duyên."

Thấy bọn họ vui mừng như vậy, Tô Duy nghiêng nghiêng đầu nói nhỏ với Lạc Tiêu Dao: "Tôi không biết là anh cậu cũng nhiệt tình như vậy đấy."

"Ừm, em cũng là lần đầu tiên thấy."

"Cậu biết anh ta không?"

"Không biết, cũng không nghe anh họ nói qua."

Thẩm Ngọc Thư đương nhiên sẽ không nhắc tới gia đình Đoan Mộc, bởi bọn họ là bạn chơi cùng từ thời thơ ấu, từ lúc hắt theo cha mẹ tới Thương Hải hai bên đã mất liên lạc.

Năm đó cha của Thẩm Ngọc Thư làm một vị quan y nhỏ trong triều đình nhà Thanh, mà cha của Đoan Mộc Hành lại là phán quan của Thái Y Viện, hai người là đồng hương, lại cùng nhậm chức một nơi, thế nên quan hệ rất thân thiết, con cái hai nhà cũng thường xuyên chơi đùa cùng nhau, cho đến tận khi Thẩm Ngọc Thư rời đi.

"Sao cậu lại tới phòng tuần bộ? Còn quen biết Bùi Kiếm Phong nữa?"

Sau khi ôn lại chuyện cũ, niềm vui mừng của việc cửu biệt trùng phùng đã lắng xuống, Thẩm Ngọc Thư hỏi.

"Chuyện này nói ra dài lắm."

Đoan Mộc Hành nói: "Năm đó sau khi bá phụ từ quan, cục diện trong cung càng thêm hỗn loạn, cha tớ không muốn bị kéo vào, cũng lấy cớ sức khỏe

không tốt từ quan hồi hương, sau này tố du học trở về, cũng hy vọng lập được nghiệp lớn, còn tham gia vào Hoàn quân, không ngờ mấy năm trước tay phải bị thương trong chiến dịch giữa Giang Tô và Chiết Giang, không thể cầm súng, may mắn có bạn của cha tố giúp đỡ, kiếm cho một chân chạy giấy tờ trong Cục Công Đồng."

(Hoàn quân: Quân phiệt An Huy, một trong ba phe quân phiệt lớn nhất Trung Quốc thời Dân Quốc)

Nói tới đây, Đoan Mộc Hành xoay xoay cổ tay phải của mình, khuôn mặt hiện lên vẻ cảm khái không hợp với tuổi tác.

Nghe ra thì hoàn cảnh có vẻ rất phức tạp.

Tô Duy vượt cảm đánh giá Đoan Mộc Hành, dựa vào quần áo để phán đoán gia thế anh ta.

Thẩm Ngọc Thư cùng kể ngắn gọn tình hình của mình một chút, rồi giới thiệu Tô Duy và Lạc Tiêu Dao với Đoan Mộc Hành.

Đoan Mộc Hành và Tô Duy chào hỏi vài câu, ánh mắt di chuyển qua lại giữa Lạc Tiêu Dao và Thẩm Ngọc Thư, nói: "Tôi nghe nói cậu là người đầu tiên phát hiện ra thi thể của Khương đại soái, không ngờ lại là em họ của Ngọc Thư, hai người nhìn chẳng giống nhau chút nào."

"Vóc người của tôi giống cha." Lạc Tiêu Dao áng áng chiều cao của mình một chút, tò mò hỏi: "Nghe hai người nói chuyện thì bác cha chú trước kia đều là quan triều đình?"

Đoan Mộc Hành cười: "Quan nhỏ thôi quan nhỏ thôi, không đáng để nhắc tới."

Thẩm Ngọc Thư trêu: "Nếu Tả viện phán quan mà còn là quan nhỏ thì trên đời này không có ai dám xưng là quan lớn nữa rồi."

Lạc Tiêu Dao không hiểu Tả viện phán quan là gì, quay sang nhìn Tô Duy, Tô Duy cũng không biết, cậu chỉ biết về đồ cổ chứ không biết lắm về cổ nhân.

Thẩm Ngọc Thư giải thích: "Viện phán phân tả hữu hai chức, là chức vị chỉ đứng sau Viện sử của Viện Thái Y."

Nói cách khác Đoan Mộc Hành là con trai của quan Tả viện phán của Viện Thái Y trong triều đình nhà Thanh, thảo nào mà tên không giống người thường, hóa ra là con nhà quan!

Tô Duy không kìm được vỗ vai Thẩm Ngọc Thư: "Thật tốt quá, nếu cậu và vị con quan này là cơ hữu, vậy thì sau này chúng ta làm việc sẽ tiện hơn nhiều."

"Cơ hữu?" Đoan Mộc Hành kì quái hỏi.

"Chính là bằng hữu, cậu ta thích dùng một số từ địa phương kì lạ, cậu không cần để ý."

Ha ha, không ngờ nhanh như vậy mà đã lĩnh ngộ được tinh túy trong cách nói chuyện của cậu, làm Tô Duy thật muốn "like" cho chỉ số thông minh của

Thẩm Ngọc Thư.

Cậu cười hì hì đứng lùi qua một bên, nghĩ thầm nếu lúc trước rơi vào hố đen, điểm dừng chân tiến lên phía trước một chút, nói không chừng đã xuyên không tới cung điện nhà Thanh rồi, lúc đó thì tha hồ thấy cách cách với bối lạc. Có điều nơi này tốt hơn, cậu thích những chỗ hiện đại hóa.

Đoan Mộc Hành hiểu lầm phản ứng của Tô Duy, sợ cậu xấu hổ, chủ động nói: "Các cậu muốn biết chuyện gì, tớ sẽ tận lực hỗ trợ, tính chất của vụ án lần này rất nghiêm trọng, lãnh đạo hai bên Tô Giới đều rất quan tâm, thế nên nếu các cậu có thể phá án, đối với chúng tớ mà nói là một sự trợ giúp rất lớn."

"Tính chất rất nghiêm trọng?"

Bị hỏi, Đoan Mộc Hành nhìn chung quanh mà không trả lời ngay, Thẩm Ngọc Thư biết anh ta không tiện nói bèn bảo: "Vậy cậu có biết thân thế của Ngô Mị không?"

"Tớ không rõ lắm, có điều có thể tìm người dò hỏi, chờ tin của tớ nhé."

Lạc Tiêu Dao đứng ở bên cạnh này giờ vẫn nơm nớp lo lắng, chỉ sợ Thẩm Ngọc Thư lại bắt mình đi điều tra thông tin gì, bây giờ thấy vấn đề được chuyển cho Đoan Mộc Hành, mới thở phào, tìm cớ cáo từ.

Thẩm Ngọc Thư không giữ cậu ta lại, lúc Lạc Tiêu Dao xoay người đi, đột nhiên hỏi: "Tiêu Dao, cái áo khoác em mới mua đâu sao không mặc?"

Lạc Tiêu Dao cả người cứng đờ, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, miễn cưỡng nhoén miệng tươi cười, đáp: "Dạo này trời nóng quá nên em cất đi rồi. Ừm, nếu không có việc gì thì em về trước đây."

Thẩm Ngọc Thư gật đầu, chờ Lạc Tiêu Dao đi rồi, Đoan Mộc Hành hỏi: "Tiếp theo các cậu muốn đi đâu điều tra? Tớ có xe, có thể đưa mọi người đi."

"Có phiền cậu làm việc không?"

"Không đâu, chính bởi vì tớ khá rảnh mới bị mấy lão bên Cục Công Đồng điều tới đây để giám sát. Tớ đi lấy xe, các cậu chờ nhé."

Tô Duy cởi bỏ chiếc áo thầy thuốc ra, nhìn theo bóng Đoan Mộc Hành, khoanh tay trước ngực đưa ra suy đoán của mình.

"Người này không đơn giản đâu."

Thẩm Ngọc Thư gật gật đầu, vô cùng đồng tình.

"Còn nữa, em họ cậu đã nói dối, một người nếu nói dối trong những vấn đề nhỏ thì chứng tỏ vấn đề mà anh ta muốn giấu giếm càng nghiêm trọng."

"Tôi biết, có điều trước mắt còn có việc phải làm, tạm thời cứ mặc kệ nó, đợi đến lúc bản thân nó không chịu nổi sẽ tự nói ra."

"Ha ha, Đoan Mộc nói không sai, anh em các cậu chẳng giống nhau chút nào, người gian xảo như cậu sao lại có em họ đơn thuần thế? Mà đã thế còn

làm tuần bộ nữa chứ."

"Ngốc có phúc của kẻ ngốc, nhưng còn cậu cũng lớn gan thật đấy, dám trộm giấy tờ của tham viên ngay tại phòng tuần bộ."

"Chỉ cần có cơ hội, cho dù là vương miện của nữ hoàng tôi cũng muốn thử một lần." Tô Duy đắc chí nói: "Vừa rồi cảm ơn nhé, phản ứng của cậu cũng rất nhanh, rất thích hợp làm nghề của chúng tôi."

"Hãy nhớ là cậu nợ tôi một lần."

"Cậu nói như vậy sẽ làm người cộng sự tốt nhất của cậu cảm thấy đau lòng đấy."

Thẩm Ngọc Thư ngược lại thấy tên này đang rất hớn hờ.

Đoan Mộc Hành đánh xe lại, Thẩm Ngọc Thư thấp giọng nói: "Lát nữa trước mặt Đoan Mộc Hành thì nói chuyện chú ý một chút, cậu ta là người của Cục Công Đồng, lập trường còn chưa rõ, tương đối nhạy cảm."

"Tôi bỗng nhiên không thấy đau lòng nữa rồi." Tô Duy nhún vai, lẩm bẩm nói: "Bởi vì cậu đến bạn cơ hữu cũng còn đề phòng."

"Công tư phân minh, điều này chẳng lẽ không phải nguyên tắc cơ bản của một thám tử sao?"

"Có lẽ là nguyên tắc làm người cơ bản."

Trong mắt Tô Duy hiện lên một lớp sương mù.

Nếu trước đây cậu cũng cẩn thận như Thẩm Ngọc Thư nói, có lẽ đã không xảy ra chuyện dây thừng bị đứt, khiến cậu rơi xuống xuyên không tới thời đại này.

Thẩm Ngọc Thư bắt được sự thần thờ thoáng qua trong mắt Tô Duy, đáng tiếc Đoan Mộc Hành đã đánh xe tới trước mặt bọn họ, hẳn đành phải kết thúc đề tài này.

Dựa theo mức độ xa gần, Thẩm Ngọc Thư quyết định tới khách sạn Hoàng Phố trước.

Khách sạn Hoàng Phố nằm ở góc đường Bồi Trung, bề ngoài cổ kính, ở giữa những tòa nhà có phong cách kiến trúc đặc nét Châu Âu, nó có vẻ không được nổi bật.

Sau khi tới nơi, Thẩm Ngọc Thư báo tên Ngô Mị cho nhân viên tiếp tân, phía khách sạn đã được báo trước nên đưa thẳng chìa khóa phòng cho hẳn.

Ba người tới phòng số 578, mở cửa đi vào.

Trong phòng còn chưa được quét dọn, giữ nguyên hiện trạng đầu súng lúc sáng, quần áo đồ dùng cùng với va li hành lý cũng tùy tiện đặt một bên, mặt đất cạnh bàn có bình hoa bị vỡ vụn, từ vị trí đó mà nói, hẳn là do đám người Ngô Mị đã làm rơi khi tránh né viên đạn.

Tô Duy bước qua kéo bức màn ra, nhìn thấy lớp kính sau màn bị đục một cái lỗ, trên thành cửa sổ còn có một vài mảnh vụn thủy tinh.

"Xem ra tay súng bắn tía ra tay từ tòa nhà đối diện "

Doan Mộc Hành trên đường đã được nghe Thẩm Ngọc Thư kể lại việc Ngô Mị bị ám sát, anh ta đứng cạnh Tô Duy, cùng cậu quan sát tình hình bên ngoài.

Đối diện với khách sạn là một giáo đường nhỏ, đứng ở tầng cao nhất của giáo đường vừa vặn có thể nhìn được toàn cảnh của căn phòng này, anh ta hỏi: "Ngô Mị có nói việc có bắt được tay súng bắn tía không?"

"Tớ không hỏi, có điều nếu bọn họ bắt được thì đã không tìm tới bọn tớ rồi."

Thẩm Ngọc Thư mở tủ quần áo ra, bên trong treo không ít đồ thời trang xa hoa, đều là vừa mới mua, nhãn mác còn chưa tháo xuống, xem giá trên đó, một bộ quần áo đủ cho một gia đình bình thường sống cả tháng.

Hắn tháo mấy nhãn mác của quần áo ra, đóng tủ lại rồi đi xem xét vách tường.

Trên vách tường tương ứng với cửa sổ còn găm vỏ đạn, xem đường kính thì giống với viên đạn mà Hứa Phú miêu tả.

Ba người chia ra kiểm tra căn phòng lại một lần nữa, không có phát hiện gì lớn, Tô Duy khoát tay.

"Xem ra ngoại trừ xác định Ngô Mị không nói dối ra thì không thu hoạch được gì."

Đoan Mộc Hành nói: "Cũng có thể là Ngô Mị tự biên tự diễn, dù sao thì không ai nhìn được tận mắt tình hình lúc đó."

Ba người đi xuống đại sảnh dưới lầu, Thẩm Ngọc Thư trả chìa khóa phòng lại cho nhân viên phục vụ, hỏi: "Mấy ngày nay có người tới tìm Ngô tiểu thư không?"

"Không..."

Thẩm Ngọc Thư xoay người định đi thì nhân viên phục vụ gọi hắt lại.

"Có điều hôm trước có người gửi hộp quà cho cô ấy, để đây nhờ chúng tôi chuyển giúp."

"Khi nào?"

"Hình như là... Sáng hôm kia, sau đó chúng tôi đã chuyển luôn cho cô ấy khi phục vụ bữa sáng."

"Là thứ gì?"

"Không rõ lắm, hộp quà đóng gói rất cẩn thận, không nhìn được đồ vật bên trong, nhưng có lẽ là đồ trang sức gì đó."

Nhân viên phục vụ nhìn Thẩm Ngọc Thư khó hiểu, không phải nói các người là thủ hạ của Ngô tiểu thư sao? Sao lại không biết quà tặng là cái gì?

Trước khi đối phương đưa ra câu hỏi, Thẩm Ngọc Thư nói cảm ơn rồi đi ra khỏi khách sạn.

Đoan Mộc Hành nói: "Nếu là trang sức, khả năng chỉ là quà tặng bình thường, không liên quan đến vụ án."

Nhưng vào đúng đêm đó, Khương Anh Khải đã bị giết, điểm này làm Thẩm Ngọc Thư lưu ý.

"Hành, cậu có thể giúp tớ một chuyện không?"

"Có việc gì cậu cứ nói, giữa chúng ta không cần phải khách khí."

Thẩm Ngọc Thư đem danh sách Ngô Mị viết ra đưa cho Đoan Mộc Hành.

"Phiền cậu điều tra những người này giúp tớ, trọng điểm là quan hệ giữa bọn họ và Khương đại soái cùng Ngô Mị, còn cả thân thế bọn họ, càng kĩ càng tỉ mỉ càng tốt. Ngoài ra xung quanh họ gần đây có xảy ra sự kiện hoặc biến cố gì lớn không."

Một chuỗi danh sách thật dài được liệt kê, nhìn vẻ mặt Đoan Mộc Hành đờ ra, Tô Duy có chút thương hại anh ta.

Thời đại này còn chưa có máy tính và internet, muốn điều tra nhiều người như thế, khỏi cần nghĩ cũng biết nhiệm vụ này khó khăn thế nào. Cậu đoán trong lòng Đoan Mộc Hành hiện giờ đang rất hối hận vì đã nói câu "không cần khách khí".

Tiếp theo Thẩm Ngọc Thư lại hỏi tay gác cửa về Khương Anh Khải và Ngô Mị.

Sau khi nhận được một tờ tiền boia lớn, tay gác cửa rất nhiệt tình trả lời những câu hỏi của hắn, có điều ngoại trừ việc biết được vợ chồng họ đi đâu cũng cùng nhau, còn mang theo một đám tùy tùng lớn ra thì không có thu hoạch gì nhiều.

Ba người lại lên xe, Đoan Mộc Hành hỏi: "Kế tiếp chúng ta đi đâu?"

Thẩm Ngọc Thư không trả lời mà hỏi lại: "Cần tớ lái xe không?"

"Sao thế?"

"Tớ thấy tay phải cậu vận động hơi khó khăn, vì lý do an toàn, để tớ lái cho thì tốt hơn."

Nhìn vẻ ngượng ngùng hiện lên trên khuôn mặt Đoan Mộc Hành, Tô Duy đưa tay lên xoa trán, thật là phục sát đất với cách nói chuyện chẳng thềm để ý chút nào tới tâm trạng đối phương của Thẩm Ngọc Thư.

May là Đoan Mộc Hành đã từng trải nhiều, lập tức lại nở nụ cười.

"Bệnh cũ thôi, tuy rằng không dùng được sức, có điều lái xe thì không thành vấn đề, hơn nữa đường xá chỗ này tớ cũng tương đối rành."

Anh ta đã nói như vậy, Thẩm Ngọc Thư cũng không kiên trì nữa, nói: "Vậy lại phải phiền cậu, tớ muốn dạo qua đường Hà Phi một lát, Ngô Mị mua

nhiều đồ như vậy, nhất định có người nhớ rõ cô ấy."

"Không phải đang điều tra vụ án Khương đại |soái sao? Tại sao lại cứ điều tra xoay quanh Ngô Mị phê?"

Đoan Mộc Hành lái xe đi, nói đùa: "Chẳng lẽ cậu nghi ngờ cô ta có tình nhân ở Thượng Hải, cấu kết với tình nhân giết người? Để không bị nghi ngờ nên nhờ thám tử tới giúp?"

"Nếu là giết người vì tình thì tất cả sẽ đơn giản hơn nhiều."

Đoan Mộc Hành nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Thẩm Ngọc Thư không có ý giải thích, quyết định không hỏi thêm nữa.

Chương 3: Người theo dõi thần bí

Tới đường Hà Phi, Đoan Mộc Hành nói: "Nơi này khó tìm chỗ đỗ xe, các cậu đi trước hỏi thăm tình hình, tớ lái xe lượn quanh đây, lát nữa tập hợp."

Chờ anh ta lái xe đi rồi, Thẩm Ngọc Thư quay sang chăm chú nhìn Tô Duy, Tô Duy biết hẳn muốn nói gì, cố ý hỏi: "Có phải cậu thấy tôi quá anh tuấn, ở cạnh tôi khiến cậu cảm thấy tự ti?"

Câu đùa không được hưởng ứng, Thẩm Ngọc Thư hỏi đầy vẻ nghiêm túc: "Cậu không trộm đồ của Đoan Mộc Hành đấy chứ?"

"Cậu cho rằng tôi là loại người như vậy sao?"

"Đúng đấy."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, xoay người bỏ đi, Tô Duy theo sát phía sau.

"Tôi cảm thấy cậu cần phải giải tỏa sự hiểu lầm về tôi."

"Vậy thì phải xem năng lực làm việc của cậu tới đâu."

Để chứng minh năng lực làm việc của mình, Tô Duy căn cứ vào đồng nhân mác mà Thẩm Ngọc Thư cung cấp, rất nhanh đã tìm được mấy cửa hàng Ngô Mị từng ghé qua.

Có điều câu trả lời của những nhân viên ở đó đều rất nhất trí, đó là Ngô Mị đi đâu cũng mang theo tùy tùng, vùng tiền rất rộng rãi, cô ta ngày nào cũng tới phố này mua sắm, nhưng không đi cùng chồng.

Hai người dạo qua một vòng, cuối cùng đi vào một cửa hàng.

Cửa hàng trang phục này không lớn nhưng khách vào rất đông, bên trong bài trí hết sức tao nhã khéo léo, vừa có các loại váy áo thịnh hành, lại cũng có cả xưởng xám truyền thống, mặt tiền cửa hàng treo biển tên Tuyết Nhung Hoa, chữ viết trên đó cứng cáp mạnh mẽ, người ra vào sẽ bị ba chữ ấy thu hút đầu tiên.

"Tôi thích cái tên này." Tô Duy ngửa đầu đánh giá tấm biển.

Thẩm Ngọc Thư nhìn tấm nhãn trên tay, mặt dưới tấm nhãn có in một đóa hoa nhỏ màu vàng, đúng là hình của hoa tuyết nhung.

Hai người đi vào bên trong.

Trên quầy có bày đồ cúng thần tài, trên tường treo các chữ "phúc, lộc, thọ, hỉ" và tranh hoa cỏ bốn mùa, trong số đó có một bức tranh điêu khắc, bốn góc xung quanh chạm khắc tường vân uốn lượn, một con mãnh hổ bước ra từ giữa tường vân, đầu và mặt hổ hướng ra cửa chính, lăm lăm uy nghi, xem ra đây là đồ trang trí dùng để trấn trạch.

Nhìn thấy bức tranh hổ, trong lòng Thẩm Ngọc Thư khẽ chấn động, cảm giác như nghĩ ra điều gì đó, nhưng ý nghĩ ấy thoáng qua quá nhanh, khiến hẳn không kịp nhớ ra là gì.

Bên trong có vài nhân viên nữ đang tiếp đón khách hàng. Nhân viên cửa hàng đều còn rất trẻ, diện mạo thanh tú, cùng mặc đồng phục là xường xám cách tân, chỉ riêng điểm này đã rất thu hút khách hàng, thảo nào cửa hàng lại đông khách đến thế.

Nhìn thấy bọn họ, một nhân viên cửa hàng nhiệt tình bước tới tiếp đón và giới thiệu sản phẩm.

Tô Duy lấy lý do là đi mua quần áo cho bạn, lại mô tả lại chiều cao và diện mạo của Ngô Mị, dò hỏi nhân viên cửa hàng xem gần đây có phải cô ta từng tới đây không.

Nhân viên cửa hàng hoàn toàn không nghi ngờ gì, liên tục gật đầu nói có, Tô Duy lại hỏi chồng cô ta có đi cùng không, bọn họ dừng lại bao lâu, cậu dò

hỏi rất khéo, vừa hỏi còn vừa không quên tặng bốc cô nàng nhân viên nữ.

Cô nhân viên bị tán đến mù mị, hỏi gì đáp nấy, đến tên của mình cũng chủ động nói ra, bảo rằng cô ta tên Tịch Mai, lại hỏi tên của Tô Duy.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ thì bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng nói: "Thưa cậu, cậu tới đây không phải để mua quần áo đúng không?"

Tô Duy quay đầu nhìn lại, thấy một phụ nữ mặc xường xám màu xanh nhạt.

Người phụ nữ tuổi ngoài bốn mươi, có điều da dẻ được chăm sóc rất kỹ, trang điểm qua nhìn chỉ như mới ngoài ba mươi.

Cô ta rất cao, khuôn mặt không thể nói rằng quá xinh đẹp, nhưng lại rất có khí chất. Trên cổ áo chiếc xường xám có gắn một viên ngọc xanh hình bầu dục, càng tôn lên sự quý phái, không hề tỏ ra lúng túng đứng trước Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy cô ta, lập tức im bật không cười đùa nữa, giới thiệu với Tô Duy đó là chủ cửa hàng xong bèn chuồn mất.

"Hóa ra chủ tiệm lại là một quý bà, thất kính thất kính, nhìn nét chữ trên biển hiệu, tôi còn tưởng chủ tiệm là một ông lão học rộng hiểu nhiều chứ."

Tô Duy mỉm cười nịnh bợ, đáng tiếc nịnh không đúng chỗ, nữ chủ tiệm lạnh nhạt nói: "Cậu nói không sai, tên cửa hàng là gia phụ viết lưu niệm, có điều cửa hàng là do tôi mở."

"Hóa ra là thế, một phụ nữ mà có thể mở một cửa hàng lớn, lành doanh lại còn tốt như thế, thật là không đơn giản chút nào..."

"Cậu nếu không mua đồ, xin mời rời đi, đừng gây trở ngại cho chúng tôi tiếp đón khách hàng."

"Không có, tôi thật sự muốn mua mà.,,"

"Nếu cậu nhất định phải nói dối, hãy tìm một lý do nào đó hợp lý một chút, nếu không cậu ngoại trừ khuôn mặt này ra thì chẳng còn gì hay ho nữa đâu."

Nghe tiếng cười nhạo vang lên bên cạnh, Tô Duy rất muốn đánh người, đương nhiên, không phải cậu muốn đánh chủ tiệm - cậu không bao giờ đánh phụ nữ - cho nên có đánh cũng là đánh Thẩm Ngọc Thư đang cười nhạo cậu.

Phía sau cửa hàng vang lên tiếng la hét ầm ĩ làm gián đoạn cuộc đối thoại, bà chủ nghe thấy tiếng hét thì vẻ mặt trở nên căng thẳng, vội vàng đi vào trong.

Cùng với tiếng ồn, tấm màn cửa sau bị vén lên, một vị lão gia đầu tóc hoa râm ngồi trên xe lăn được người hầu đẩy tới, ông thoạt nhìn tuổi đã rất cao, tinh thần không được tốt lắm, duy chỉ có một điểm thu hút người ta đó là bím tóc dài đắp trên vai.

Chủ tiệm bước tới ngăn ông lại, nhỏ giọng dỗ dành rất lâu mới khuyên được ông lão, tự mình đón lấy xe lăn, đẩy ông trở lại phòng trong.

Tô Duy tiến đến bên cạnh Tịch Mai, hỏi: "Vị kia là...?"

"Đó là lão thái gia, cha ruột của bà chủ, bà chủ là người Bát Kỳ, nghe nói trước kia giàu có lắm, có điều kể từ sau khi sức khỏe của lão thái gia đi xuống thì một mình bà chủ phải gánh vác tất cả, thật không dễ dàng gì."

"Bà chủ của các cô không kết hôn sao?"

Tịch Mai lắc đầu, nhìn thấy lại có khách tới bèn chạy đi tiếp đón, Tô Duy còn muốn tìm nhân viên khác tiếp tục dò hỏi, bị Thẩm Ngọc Thư lôi ra ngoài.

"Sao phải vội như vậy? Tôi còn chưa hỏi xong mà."

"Chúng ta tới đây để điều tra vụ án, không phải tới để ve vãn phụ nữ."

"Việc giao lưu tình cảm ở mức độ thích hợp là cần thiết, cậu không thấy vừa rồi tôi đã thu thập được rất nhiều thông tin à?"

"Có liên quan gì đến vụ án của chúng ta sao?"

Tô Duy ngẹn lời, Thẩm Ngọc Thư hất cằm, tỏ ý bảo Tô Duy đi theo mình.

Tô Duy đi theo phía sau, thở dài: "Tôi biết là tôi quá đẹp trai, cho nên người nào đó thấy tôi được các cô gái ưu ái như vậy bèn không tránh được đổ kỵ, đây cũng là chuyện thường tình."

"Muốn tôi đổ kỵ với cậu, trừ phi đầu tôi bị đập vào cửa."

"Cậu nhất định phải nói lời cay nghiệt như vậy sao?"

"Ăn ngay nói thật thôi."

Hai người men theo con đường đi về phía trước, thỉnh thoảng lại móc mĩa lẫn nhau.

Loại cảm giác đi bộ chậm rãi này thật là tuyệt, nhưng không bao lâu sau Tô Duy phát hiện có kẻ bám đuôi, người nọ ở phía sau thò đầu thò cổ nhìn trộm bọn họ, kĩ năng theo dõi cực kì vụng về, khiến cậu có muốn không chú ý cũng không được.

"Có người theo dõi chúng ta."

"Tôi thấy rồi, chúng ta từ khách sạn Hoàng Phố đi ra là hẳn đã theo rồi."

"Muốn buông cần câu cá lớn không?"

"Ừm, tạm thời đừng kinh động hẳn."

Mặc cho cái đuôi giả đi theo, Tô Duy bắt đầu nói về vụ án.

"Xem ra Khương đại soái mỗi lần đều cùng Ngô Mị ra khỏi khách sạn, sau đó giữa đường đường ai nấy đi, hành tung của ông ta khả năng có liên quan tới việc ông ta bị giết."

"Có thể đi hỏi Ngô Mị, cô ta hẳn là biết."

"Tại sao cậu lại khẳng định như vậy?"

"Vợ chồng cùng nhau du lịch, bình thường thì sẽ đăng ký tên chồng, nhưng đăng ký với khách sạn chỉ có tên Ngô Mị, cho nên Ngô Mị nói Khương đại soái đặc biệt cùng cô ta tới Thượng Hải mua sắm là nói dối, hẳn là Khương đại soái mượn chuyện cô ta đi mua sắm để ngụy trang, bí mật tới Thượng Hải gặp ai đó."

"Có lý, có lẽ bọn họ bàn chuyện không thành, người kia liền xử lý Khương đại soái, mấy tên quân phiệt thổ phỉ này, ai trên tay không dính máu, một lời không hợp tai liền rút súng là chuyện thường ngày."

Kết hợp với những gì đã xem trên phim truyền hình về thời Dân Quốc, Tô Duy nói rất tâm đắc.

Thẩm Ngọc Thư mỉm cười nhìn cậu nhưng không nói gì, Tô Duy hỏi: "Tôi nói sai chỗ nào cậu có thể chỉ ra, nhưng làm ơn đừng có cười đầy vẻ thâm hiểm như vậy."

"Cậu sai rồi, nụ cười này của tôi gọi là nụ cười coi thường."

"Nghe còn tệ hơn, vậy rốt cuộc cậu coi thường cái gì?"

"Tạm thời còn chưa xác định, đợi tôi chắc chắn rồi sẽ nói với cậu."

Nói cách khác trước khi có kết quả thì cậu đã bị coi thường rồi.

Tô Duy trợn mắt, cảm thấy bản thân thật là oan uổng.

Hai người vừa nói chuyện, vừa xuôi theo con phố buôn bán đi về phía trước, có điều đã đi rất lâu mà vẫn không gặp được Đoan Mộc Hành.

Tô Duy móc cái đồng hồ quả quýt ra xem giờ, không tìm được thở dài: "Bây giờ thì tôi đã thực sự thấm thía được điện thoại di động là một phát minh tiến bộ vượt thời đại thế nào rồi."

"Cậu nói gì?"

"Không, ý tôi là liệu chúng ta có nên chia ra tìm hay không?"

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng còi, Đoan Mộc Hành lái xe đi tới.

Chờ cả hai lên xe, anh ta nói: "Ngại quá, vừa rồi tớ đi lòng vòng hơi xa, khi quay lại thì tắc đường. Các cậu thăm dò thế nào rồi? Có thu hoạch được gì không?"

"Thu hoạch duy nhất là Ngô Mị và Khương đại soái hàng ngày không đi cùng nhau, chúng tôi nghi ngờ rằng Khương đại soái lần này tới Thượng Hải có mục đích đặc biệt."

"Là gì?"

"Còn chưa biết, khả năng manh mối nằm trong danh sách liên lạc."

"Vậy thì được, chúng ta phân công nhau hành động, tớ đi về điều tra bản danh sách này trước, các cậu tiếp tục tìm manh mối. Xe để lại cho các cậu, tớ gọi xe về được rồi."

"Để chúng tớ gọi xe thì hơn."

"Không cần phải khách sáo với tớ, nhà tớ còn vài cái nữa, các cậu điều tra án, có chiếc xe sẽ tiện lợi hơn nhiều."

Đoan Mộc Hành để số điện thoại của mình, hẹn nhau có gì thì liên lạc ngay, sau đó dừng xe lại bên đường, xuống xe rời đi.

Nhìn bóng lưng cao gầy của anh ta, Tô Duy thở dài: "Anh ta không chỉ là con quan mà còn là con nhà giàu nữa, đã thế còn đẹp trai như vậy, đúng là sinh ra làm người thắng cuộc."

"Như vậy thì cơ hữu của người sinh ra đã là người thắng cuộc, chúng ta cũng coi như là người thắng cuộc, đúng không?"

"Oa, năng lực tiếp thu các kiến thức mới của cậu thật là cao."

Tô Duy giơ ngón tay cái về phía Thẩm Ngọc Thư, đáng tiếc hẳn không nhìn thấy, tới bên ghế lái ngồi xuống, khởi động xe đi tiếp.

Điểm điều tra cuối cùng: Nhà hát Tỉnh Vũ Đài.

Thẩm Ngọc Thư bước tới hỏi người gác cửa trực đêm xảy ra hung án, người gác cửa nhất định khẳng định sau 8 rưỡi không có ai ra khỏi rạp hát, bởi lúc đó cửa chính của rạp hát đã đóng, nếu muốn ra ngoài thì phải tìm anh ta mở cửa mới được, cho nên anh ta không thể không biết.

Có điều anh ta cũng nói có hai khả năng ngoại lệ, một là người của đoàn kịch ra vào bằng cửa hông, có điều cửa đó người ngoài không dùng được; thứ hai là người quen đi cửa nhỏ phía sau, ví dụ như sau khi vở kịch mở màn không lâu anh ta có mở cửa cho một tuần bộ.

"Tuần bộ mà anh nói có phải tên Lạc Tiêu Dao không?"

"Đúng rồi, hình như là cái tên này, ngài cũng quen ạ?"

"Ngoại trừ cậu ta thì còn ai không?"

"Còn có một tiểu nhị nữa, hình như là uống say, là tuần bộ Lạc dìu anh ta vào."

"Anh có kiểm tra vé của bọn họ không?"

"Đương nhiên là không, tuần bộ giúp chúng tôi giữ gìn trị an, tôi sao có thể không biết điều như vậy chứ?"

Dò hỏi xong, Thẩm Ngọc Thư lại nhờ người gác cửa dẫn họ tới chỗ cái cửa nhỏ xem xét.

Người gác cửa nhận tiền của hắn, sáng khoái đồng ý, dẫn bọn họ vào bên trong, mặc bọn họ tùy tiện xem xét.

Hai người đi từ cửa nhỏ vào, men theo hành lang tiến vào trong.

Còn chưa tới giờ diễn, bên trong rất yên tĩnh, hành lang tối om, ánh nắng yếu ớt của hoàng hôn xuyên qua chiếc cửa sổ nhỏ trên vách tường chiếu vào, nường theo ánh sáng, bọn họ nhìn thấy cánh cửa phía cuối hành lang.

"Đêm đó tuần bộ hình như không kiểm tra kĩ bên trong rạp hát."

"Đúng vậy, vụ án xảy ra bên ngoài rạp hát, bên trong không có gì phải kiểm tra, hơn nữa lúc ấy người đến xem đã về hơn nửa, không thể kiểm tra từng người được."

"Nhưng một chỗ rõ ràng như thế này mà bọn họ lại xem nhẹ."

Đi tới trước cánh cửa, lúc này lại phải dựa vào kĩ thuật của Tô Duy. Bọn họ nhẹ nhàng mở khóa, bước vào trong, thấy trong đó chất đống rất nhiều đồ, hóa ra là một tàng thất.

"Cái khóa này từng bị cạy." Tô Duy đóng cửa lại, xoay xoay cái chìa vạn năng trong tay.

"Cậu chắc chắn?"

"Chắc chắn, lại còn là bị cạy bởi một tên kĩ thuật dở tệ, thế nên xung quanh lỗ khóa mới để lại rất nhiều vết xước, xem ra chúng ta đã tìm đúng chỗ rồi."

Tô Duy bật cái đèn pin mini trong tay lên, cả hai dạo một vòng xung quanh tàng thất, rất nhanh đã tìm thấy cánh cửa của hầm ngầm, lại theo bậc thang đi xuống, tới một căn phòng kín chỉ có bốn vách tường.

Bên trong có một ít lương thực và nước uống dự phòng, có vẻ là một căn hầm đơn giản.

Thẩm Ngọc Thư mượn ánh sáng của đèn pin xem xét cẩn thận xung quanh, phát hiện có dấu vết được cọ rửa qua, một thùng nước đã được dùng quá nửa, lại xem xét mặt đất, có một số chỗ đặc biệt sạch sẽ, dường như trước đó không lâu mới được chùi rửa.

"Cậu xem chỗ này này."

Tô Duy dọn bao gạo sang một bên, phía sau bao gạo có một vết nhỏ màu đỏ không bắt mắt, cậu ghé sát lại nhìn, nói: "Hình như là máu, hiện trường Khương đại soái bị hại liệu có phải chỗ này không? Có điều ở đây không thấy dấu vết đạn bắn."

"Xem ra kẻ gây án là kẻ rất cẩn thận, thế nên chỗ này gần như không lưu lại dấu vết gì."

Vết máu duy nhất cũng đã khô từ lâu, Thẩm Ngọc Thư lấy con dao ra, nhẹ nhàng cào chỗ vết máu, đem bột phấn hứng lên một tấm thủy tinh, sau đó ép một miếng thủy tinh khác lên rồi cất đi cẩn thận.

Tiếp theo hắn lại lấy vật chất sợi trên mặt đất, ra khỏi căn hầm, đi ra phía sau hậu trường, Tô Duy nói: "Giả thiết tầng hầm ngầm là hung án thứ nhất, Khương đại soái vì không muốn bị người khác biết chuyện lén lút gặp mặt, liền lấy cớ hút thuốc để ra ngoài, rồi lén lút tới nơi này, cho nên người gác cửa mới nói hắn không ra ngoài."

"Không muốn người khác biết?"

"Vợ hân ta ấy."

"Thế thì hân lấy có không đến xem kịch là được, sao phải phiền toái thế?"

Tô Duy gãi gãi đầu, không còn lời gì để nói.

Tối hậu trường, không khí lập tức náo nhiệt hơn hẳn, người của gánh hát đều bận rộn chuẩn bị cho vở kịch buổi tối, có người luyện công, có người luyện giọng, còn có người đang trang điểm, bọn họ chú ý tới hai vị khách không mời mà tới là Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, nhưng nhìn khí chất của cả hai đều không tầm thường nên không ai dám tiến lên hỏi han.

Cả hai đi qua khán đài thì nghe có người đang tức giận nói: "Cái tên ma men A Lục không biết lại chạy đi đâu mất rồi, lần nào cũng sắp tới giờ diễn rồi mới thò đầu ra. Chủ đoàn, tìm cơ hội đổi người khác đi."

"Đúng vậy, mấy tay diễn phụ thì chỉ cần vợ tay một cái là có cả đồng, không cần thiết phải nhân nhượng hẳn."

"Chờ một chút chờ một chút, trước kia A Lục cũng có tiếng tăm lắm, nếu không phải vợ anh ta đột nhiên qua đời thì anh ta cũng không biến thành như thế này, mọi người thông cảm một chút."

"Chúng tôi biết ông có lòng tốt, nhưng cũng làm ơn nghĩ cho chúng tôi một chút chứ."

Lời nói của chủ đoàn bị phản hiệu quả, rất nhiều người bắt đầu tới kể lể những chuyện không tốt về A Lục, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư tìm tới cửa

sau trong sự ồn ào này.

Hai người đi ra ngoài, đóng cửa lại, Tô Duy lắc đầu.

"Xem ra cơ quan nào cũng có mâu thuẫn nhỉ?"

"Cơ quan?"

"Chính là chỗ làm việc ấy. Cùng một loại công việc mà có người làm nhiều, có người làm ít, thế nào cũng xuất hiện mâu thuẫn, cho nên công ty nhỏ chỉ có hai người như chúng ta là vừa vặn."

Bên ngoài cửa sau là tường bao của rạp hát, phải đi qua cửa mới tới con hẻm nhỏ, cả hai men theo con hẻm đi về phía trước một đoạn, rất nhanh đã tìm được vị trí phát hiện ra thi thể.

Chỗ đó còn nguyên vết phấn khoanh hình người trong trạng thái dựa vào tường, trên mặt đất và trên tường có những vết nâu mờ, chắc là vết máu. Ngoại trừ những điều đó ra thì không còn gì đáng để xem xét nữa.

Thẩm Ngọc Thư lôi ống nghiệm từ trong hòm vật dụng ra, bảo Tô Duy thu thập vụn đất xung quanh, còn hẩn đứng dậy quan sát con hẻm.

Con hẻm này rất dài, phía trước ngoằn ngoèo không thể nhìn thấy đầu ra, nếu tới buổi tối, ánh sáng hắt là càng kém, đầu kia của con hẻm nhỏ là đường cái, thỉnh thoảng có xe chạy qua, nhưng không ai đặc biệt lưu ý đến quang cảnh bên này.

Tô Duy đem bùn đất bỏ vào ống nghiệm, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư đột nhiên chạy sâu vào trong hẻm, không bao lâu sau bên kia vang lên âm thanh giằng co, tiếp đến là giọng đàn ông gào lên kêu đau.

Cậu cất ống nghiệm đi, đuổi theo, tới nơi thì thấy một tay thanh niên không cao to lắm bị ấn vào vách tường, mặt ép lên tường, cái kính trên mũi lệch xiên lệch xẹo, hằn ra sức giãy giụa, đáng tiếc một cánh tay bị Thẩm Ngọc Thư đè sau lưng nên không thể động đậy được.

Tô Duy bước lại, nhìn cảnh tượng hài hước trước mắt, nói: "Tôi không biết cậu lại bạo lực như vậy đấy."

"Tôi tưởng rằng những kẻ theo dõi người khác thực lực đều rất mạnh, không ngờ hắn ta chỉ là một con gà hom."

Tay đeo kính râm đỏ mặt, không biết vì cuống hay vì tức, miệng hóp hóp khép mở, dáng vẻ rất muốn lên tiếng biện giải, có điều cả khuôn mặt đều bị đè trên tường, cùng lắm chỉ động đậy được cái cằm, đừng mơ đến việc nói chuyện.

Tô Duy vô cùng tội nghiệp hắn, cậu nói với Thẩm Ngọc Thư: "Cậu có thể buông tay ra được rồi, hắn đã chịu hai lần đả kích, trong khoảng thời gian ngắn không hồi phục được đâu."

"Hai lần đả kích?"

"Cậu nói hắn là gà hom, điều này đối với một người đàn ông mà nói là một sự tổn thương rất lớn."

"Vậy cậu biết rõ là tổn thương, sao còn ở trước mặt hăn nói hăn là gà hom?"

"Tôi không nói hăn là gà hom thì cậu làm sao mà biết được mình đã xúc phạm hăn ở chỗ nào?"

"Cậu có thể dùng cách uyển chuyển để diễn đạt, ví dụ như: hăn quá yếu hoặc năng lực không đủ gì đó."

"Nhưng cái từ gà hom này quá hình tượng, nhất thời không tìm được từ khác để thay thế."

Hai người nói qua nói lại, hoàn toàn quên mất còn có người thứ ba tồn tại.

Nghe bọn họ cứ mở miệng ra là gà hom, tay kia rút cuộc cũng không chịu nổi nữa, dùng sức đẩy Thẩm Ngọc Thư ra, xoay người chỉnh lại kính râm, chỉ tay vào bọn họ kêu lên: "Các người đủ rồi đấy! Các người đả kích tôi một lần chưa đủ, còn đả kích hết lần này đến lần khác, như tôi đây phải gọi là khiêm khiêm quân tử, quân tử động khẩu không động thủ!"

(Khiêm khiêm quân tử: là cụm từ xuất phát từ Đạo Đức Kinh, răn dạy người quân tử phải khiêm nhường. Quân tử động khẩu không động thủ: người làm quân tử cần dùng lý lẽ để thuyết phục người khác chứ không phải dùng bạo lực để áp bức)

"Quân tử còn chơi trò lén theo dõi người khác?"

Tô Duy khoanh tay trước ngực, cười cười đánh giá hăn.

"Đừng tưởng bọn tôi không biết, cậu từ khách sạn đã bắt đầu theo đuôi chúng tôi, cậu là do ai phái tới? Thành thật khai ra, nếu không... Hê hê..."

Tô Duy làm động tác vung nắm đấm, tay đeo kính râm sợ tới mức ôm mặt lùi về góc tường, lại vội vàng tháo cái kính xuống, nhìn bọn họ cười toe toét "Hi, là tôi, Vân Phi Dương, các anh còn nhớ tôi không?"

"Là cậu?"

Nhìn khuôn mặt tươi cười đầy khoa trương và cái răng khểnh, Tô Duy nhớ ra, cậu ta là phóng viên thực tập phụ trách chuyên mục "Sự kiện" của tờ Thân Báo, trước đó không lâu đã chụp lén họ trong vụ Viên Nguyệt Quan Âm.

"Cậu theo dõi chúng tôi làm gì?" Tô Duy hỏi.

"Sao cậu biết được chúng tôi đang điều tra vụ án của Khương đại soái?" Thẩm Ngọc Thư hỏi.

Ánh mắt của Vân Phi Dương di chuyển qua lại giữa cả hai, xoa xoa cổ tay bị vặn đau, nhỏ giọng nói: "Các người cùng hỏi một lúc, tôi nên trả lời ai trước?"

"Lần lượt trả lời từng câu một."

"Ồ, là thế này, tôi muốn làm một chuyên đề phỏng vấn, nhưng lại gặp hai người ở gần khách sạn Hoàng Phố, đoán rằng khả năng là có liên quan đến

vụ án của Khương đại soái, cho nên mới đi theo xem có phát hiện gì mới không."

"Máy ảnh đâu?"

Vân Phi Dương chỉ chỉ vào cái túi trên vai, đột nhiên dường như nhớ ra gì đó, vội vàng đưa tay lên giữ.

"Hôm nay tôi chỉ theo dõi thôi, không có chụp lén!"

"Từ phía Đông theo tới phía Tây thành phố, cậu cũng lắm tiền thật đấy."

"Không có, tôi nghèo lắm, nghèo lắm nghèo lắm ấy!" Để chứng minh mình không nói dối, Vân Phi Dương chỉ vào túi và quần áo: "Anh xem, đây không phải hàng hiệu, cái này không phải, cái này cũng..."

"Cậu có thể đi được rồi." Thẩm Ngọc Thư ngắt lời.

Hắn còn muốn tiếp tục tìm manh mối, có thêm một người lắm mồm ở bên cạnh là một việc rất phiền toái. Thẩm Ngọc Thư nói xong bèn quay người đi về hướng ngược lại, Tô Duy vẫy vẫy tay với Vân Phi Dương, theo Thẩm Ngọc Thư rời đi.

Vân Phi Dương cuống lên, nhét vội cái kính râm vào túi rồi đuổi theo, nói: "Tôi biết hai người đang điều tra Ngô Mị, tôi có tư liệu về cô ta."

Việc này thì bọn họ đã nhờ Đoan Mộc Hành tra hộ, thế nên cả hai cùng không thèm để ý, ai ngờ Vân Phi Dương nói tiếp: "Tôi còn biết lý do

Khương đại soái tới Thượng Hải."

Thẩm Ngọc Thư dừng lại, nhìn Tô Duy, cả hai lại cùng quay ra nhìn Vân Phi Dương, Vân Phi Dương ra sức gật đầu.

"Là thật, tôi không lừa các người đâu!"

"Lên xe từ từ nói."

Ba người lên xe, Thẩm Ngọc Thư lái xe, Tô Duy lấy giấy bút ra, nhìn Vân Phi Dương, chờ cậu ta trình bày.

"Ngô Mị tên thật là Ngô Uyển Hoa, xuất thân con nhà buôn bán tơ lụa giàu có ở Hàng Châu, từng học ở trường nữ Hoàn Đạo, là tài nữ nổi tiếng trong vùng, có điều số phận không may mắn lắm, người chồng đầu tiên cũng là quân nhân, tướng mạo đường đường xuất chúng, sau khi hai người kết hôn, cuộc sống vốn dĩ rất tốt, đáng tiếc Ngô Mị có một lần trượt chân lăn từ trên cầu thang xuống dẫn tới sảy thai, từ đó về sau không thể có con được nữa."

"Chuyện bí hiểm hơn còn ở phía sau, một lần chồng cô ta cùng bạn bè tụ tập vào buổi tối, trên đường về bị người ta bắn chết, đến nay còn chưa rõ hung thủ là ai, một năm sau cô ta gả cho Khương đại soái, bên ngoài đều đồn đại là do Khương đại soái dùng thủ đoạn ép cô ta kết hôn, người chồng đầu tiên của cô ta chết cũng là do Khương đại soái hại, có điều vì không có chứng cứ, hơn nữa thế lực của Khương đại soái ở Chiết Giang rất lớn, không ai dám nói gì hết."

"Trắc trở như vậy sao?" Tô Duy đánh dấu trọng điểm trên sổ ghi chép, khen ngợi: "Cậu được lắm, điều tra tin tức tỉ mỉ như vậy."

Được tăng bốc, Vân Phi Dương xấu hổ, gãi đầu nói: "Không có gì, chỉ là tiêu tiền nhờ người thăm dò mà thôi, có điều tôi thật sự không có tiền, để điều tra manh mối, ngày nào tôi cũng phải ăn mìn thầu với dưa muối."

Tô Duy liếc cậu ta một cái, ngày nào cũng ăn dưa muối mà sắc mặt còn hồng hào như vậy, thật không đơn giản chút nào.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Vậy Khương đại soái tới Thượng Hải vì cái gì?"

"Vì nha phiến."

"Nha phiến?"

"Đúng vậy, hiện tại việc vận chuyển buôn bán nha phiến ở Thượng Hải sớm đã là một bí mật công khai rồi. Bang hội ở Tô Giới cùng chính phủ cấu kết với nhau, mỗi tháng lượng nha phiến lên bờ ở cửa Ngô Tùng đã là hơn một nghìn thùng, chỉ riêng tiền trà nước qua đường cũng đã lên tới hàng chục ngàn đồng, tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào cái miếng thịt béo này."

"Cách đây không lâu trưởng phòng cảnh sát của Tùng Hồ vì một số chuyện nên bị cho về vườn, Khương đại soái muốn nhân cơ hội này tìm một vị trí nào đó, cho nên lần này ông ta tới chính là để lót đường cho chuyện này."

Nghe đến đó, Tô Duy khó hiểu hỏi: "Khương đại soái không phải là quân phiệt Chiết Giang sao? Ông ta lại muốn dính vào chuyện của bên Tùng Hồ? Nếu một tay thổ phỉ cũng có thể ngồi trong phòng cảnh sát, vậy thì chẳng phải ai cũng tham gia vào chính trị được à?"

"Thời buổi này, anh chỉ cần có tiền có quan hệ là chẳng có chuyện gì không làm được. Thối phỉ thì đã sao? Hẳn ta chỉ cần lời câu 'anh hùng không cần xem xuất thân' là xong. Mọi người chỉ để ý đến thân phận hiện tại của hã, ai thèm quan tâm quá khứ của hã thế nào chứ." .

"Đúng vậy."

Thẩm Ngọc Thư vừa lái xe, vừa lên tiếng giải thích thêm: "Hôm nay Đoàn Mộc Hành cũng nhắc tới chiến tranh quân phiệt giữa Chiết Giang và Giang Tô năm đó, sau trận chiến, quân Chiết Giang chưa gượng dậy nổi, mấy năm nay không kiểm soát được gì, mấy tay quân phiệt lớn nhỏ bên đó đều tìm đủ mọi cách để kiếm tiền, Khương đại soái tính toán nhắm vào Ngô Tùng cũng có thể giải thích được. Có điều ông ta tới đây lần này là muốn chạy cửa ai?"

"Cái này tôi chưa tìm hiểu được, nhưng hã muốn có chỗ đứng ở Tùng Hồ, không có sự cho phép và chống lưng của mấy người như hộ quân sử hay trấn thủ sử, kể cả mấy người ở phòng cảnh sát nữa... thì chắc chắn là không được. Chính vì thế tôi đoán, Khương đại soái nhất định đã liên hệ trước, lần này tới là để đem tiền đến, theo nguồn tin đáng tin cậy, trước khi lên đường hã có cho người chuẩn bị vàng thỏi."

(Hộ quân sử, trấn thủ sử: Hai chức danh trong quân đội thời Chính phủ Bắc Dương (có thể thay cụm từ này = Trung Hoa Dân Quốc).)

"Cậu chắc chắn?"

"Ừ, chuẩn bị vàng thỏi là chuyện thật, còn dùng vào việc gì thì tôi không biết."

Khó trách Khương Anh Khải muốn che giấu thân phận.

Hắn muốn dùng tiền mua chức, loại việc này đương nhiên càng ít người biết càng tốt, nhưng hắn dùng tiền đút lót, những người khác nhất định cũng sẽ làm như vậy. Nếu hành động của hắn ảnh hưởng đến lợi ích của người nào đó, hoặc có kẻ nhòm ngó đến món tiền lớn kia, rất có thể cũng xảy ra chuyện giết người đoạt tiền.

Nhưng điều kì lạ là sau khi vụ án xảy ra, không hề có ai nhắc đến món tiền này.

Người của phòng tuần bộ không nói, bản thân Ngô Mị cũng không nói.

Thẩm Ngọc Thư đang trầm ngâm thì nghe Tô Duy nói: "Nói cách khác, nếu chúng ta tìm ra người Khương đại soái gặp mặt lần này là có thể tìm hiểu được nguồn gốc, truy được hung thủ."

"Đúng vậy!" Vân Phi Dương hưng phấn búng tay một cái: "Tôi thì chỉ biết thu thập tin tức, những thứ như sức mạnh với đầu óc hay phân tích thì tôi không rành, cho nên chỉ có thể hợp tác với các anh thôi."

"Nếu chúng tôi thuận lợi tìm được hung thủ, như vậy là có thể cung cấp trực tiếp các tin tức tư liệu sống cho cậu, thế là đạt được mục đích WIN~WIN."

"WIN-WIN?"

"Chính là cả hai cùng thắng."

"Đúng vậy đúng vậy, phải rồi, tôi còn chụp được không ít ảnh, không biết đối với các anh có tác dụng gì không?"

Vân Phi Dương lục lọi trong túi, móc ra một phong thư, đem chồng ảnh chụp trong đó dốc ra.

Tô Duy cầm lấy xem.

Ảnh chụp có cảnh Ngô Mị đi mua sắm hoặc cùng bạn bè uống trà chiều, cũng có cảnh Khương Anh Khải cùng cô ta đi ngắm cảnh, hoặc ảnh chụp Khương Anh Khải một mình, các loại bối cảnh đều có cả. Tô Duy xem xong, phát hiện ra một vấn đề: cho dù đi đâu, bên cạnh Khương Anh Khải đều có tùy tùng.

"Cậu lợi hại thật đấy, chụp nhiều như vậy mà không bị phát hiện à?"

"Tôi đều chụp ở cự li xa nên không bị chú ý."

"Vậy cậu có ảnh của Khương đại soái đêm bị giết không?"

"Có, đây này."

Vân Phi Dương tìm ra mấy tấm ảnh, một số chụp ở cửa khách sạn Hoàng Phố, có lẽ là Vân Phi Dương theo dõi nhiều quá đến phát chán, cậu ta còn chụp rất nhiều phong cảnh, mấy tấm cuối cùng mới là ảnh vợ chồng Khương Anh Khải.

Ảnh chụp Khương Anh Khải mới từ khách sạn ra, không hiểu vì sao cứ cúi gập đầu.

Mấy tấm sau là cảnh hai người mang theo tùy tùng đi vào rạp hát, Vân Phi Dương nói: "Vé bán hết rồi, tôi không vào được, đành phải ở bên ngoài chờ, không ngờ đợi hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng được cái tin Khương đại soái chết."

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Trong khoảng thời gian cậu chờ, có nhìn thấy Khương đại soái ra ngoài không? Có lẽ ông ta có cái trang."

"Không có đâu, sau khi buổi diễn mở màn, người ra vào rất ít, vóc người Khương đại soái lại to con như vậy, cho dù có cái trang thì cũng rất dễ nhận ra, tôi chỉ nhìn thấy một điều tra viên của phòng tuần bộ Mạch Lan ra vào thôi. À đúng rồi, anh ta là bà con của anh?"

Thẩm Ngọc Thư không trả lời câu hỏi của Vân Phi Dương mà hỏi tiếp: "Những tấm ảnh này có thể cho tôi mượn mấy hôm không?"

"Tặng hết cho anh cũng được, dù sao tôi giữ lại cũng chẳng để làm gì." Vân Phi Dương sáng khoái đồng ý, lại cười hì hì nói: "Bây giờ các anh phát hiện ra hợp tác với tôi không bị thiệt rồi chứ?"

"Cảm ơn, có tin tức gì mới, hoan nghênh liên lạc với chúng tôi bất cứ lúc nào."

Thẩm Ngọc Thư bảo Tô Duy đưa cho Vân Phi Dương một tấm danh thiếp, sau đó dừng xe ở ven đường.

Vân Phi Dương xuống xe, Tô Duy hỏi số điện thoại liên lạc, cậu ta xua xua tay: "Tôi mới chỉ là phóng viên thực tập, tòa báo căn bản chưa cấp điện thoại cho tôi, hơn nữa, cả ngày tôi chạy bên ngoài, có gọi cũng chẳng được, có chuyện gì thì tôi tới tìm các anh là được rồi."

Hai bên tạm biệt nhau xong, Thẩm Ngọc Thư lại khởi động xe, Tô Duy quay đầu nhìn lại, thấy Vân Phi Dương còn đứng tại chỗ vẫy tay với bọn họ, nhìn tràn đầy tinh thần.

Tô Duy quay đầu lại, lật lật đồng ảnh chụp trong tay, nói: "Tên nhóc đó thêm mắm dặm muối khá nhiều, không biết tin tức cậu ta cung cấp có phải là thật không."

"Thật hay không, chờ chúng ta có được thông tin của Đoàn Mộc Hành đối chiếu là biết ngay. Trước tiên về văn phòng phân tích những manh mối chúng ta vừa tìm được đã."

Trở lại văn phòng trinh thám, Thẩm Ngọc Thư bước vào trong lần lượt mở hết tất cả các đèn lên, cuối cùng là đèn của phòng thí nghiệm nằm phía trong cùng.

Tô Duy đi theo hắt vào phòng thí nghiệm.

Căn phòng này không lớn, bốn vách tường được sơn trắng hoàn toàn, sát hai bên tường là dãy bàn dài, trên đó đặt kính hiển vi, các loại ống nghiệm, còn có không ít dụng cụ Tô Duy thường nhìn thấy trong các phim trinh thám nhưng không biết tên gọi là gì, người không biết còn tưởng rằng mình bị đi lạc vào bệnh viện.

Trên chiếc kệ sách dựa vào một bức tường khác xếp một loạt các loại sách y học và tiểu thuyết trinh thám, Thẩm Ngọc Thư lôi dụng cụ trong hòm đặt lên trên bàn, Tô Duy đưa chồng ảnh của Vân Phi Dương, quay đầu đánh giá căn phòng, tặc lưỡi: "Chỉ có những lúc thế này tôi mới tin rằng cậu học y."

"Đáng tiếc kinh phí không nhiều nên tôi chỉ mua được các dụng cụ kiểm tra đo lường cơ bản nhất thôi."

"Chờ chúng ta giải quyết được phi vụ đầu tiên này là cậu có thể vung tay thoải mái mua những dụng cụ thiết bị mà mình muốn rồi."

Tô Duy nói xong, thấy Thẩm Ngọc Thư đeo găng tay vào, lần lượt lôi các thứ thu thập được ra chuẩn bị làm xét nghiệm, cậu hỏi: "Tôi có thể giúp cậu gì không?"

"Cậu có thể phụ trách mua cơm."

Tô Duy nhướng nhướng mày.

Dường như cảm nhận được sự khó chịu của cậu, Thẩm Ngọc Thư lại nói: "Nhân tiện đi hỏi Trường Sinh, đêm đó rốt cuộc Tiêu Dao đi đâu?"

"Cậu không thật sự nghi ngờ em họ mình đấy chứ? Hơn nữa làm sao cậu dám chắc là Trường Sinh sẽ nói với tôi?"

"Kiểu gì cậu cũng sẽ có cách bắt nó nói thật, đừng quên cậu chính là Tô chan của nó."

"Ý, cái này nghe sao sặc mùi gato thế? Cậu không phải là ghen với cả đứa bé đấy chứ."

"Cậu có thể đi được rồi, còn nữa, làm ơn đóng cửa vào."

Thẩm Ngọc Thư làm ra cái vẻ 'tôi phải làm việc, mời biến đi cho', Tô Duy đành phải khom người cáo lui, đi ra ngoài đóng cửa lại.

Thẩm Ngọc Thư đem những vật chất lấy được từ quần áo người chết soi dưới kính hiển vi, nghe tiếng bước chân xa dần dần, hần hơi hơi ngẩng đầu lên.

Hần nói như vậy đương nhiên không phải vì ghen, mà là có cảm giác rằng, Trường Sinh và Tô Duy rất thân thiết, khi có Tô Duy bên cạnh, thằng bé nói chuyện cũng thoải mái hơn, hơn nữa luôn tiếp thu rất nhanh mấy từ địa phương cổ quái của cậu ta.

Chẳng lẽ là vì hắn nói chuyện quá nghiêm khắc sao? Hay là hắn quá nhạt nhẽo?

Suy nghĩ ba giây, sau khi xác định bản thân không quá nghiêm khắc cũng không nhạt nhẽo, Thẩm Ngọc Thư từ bỏ việc suy nghĩ về vấn đề nhàm chán này, tập trung vào làm việc.

Tô Duy tới Lạc gia trước.

Vừa đúng lúc Tạ Văn Phương làm xong cơm chiều, nghe Tô Duy nói bọn họ còn chưa ăn cơm bèn bảo cậu ngồi xuống cùng ăn luôn, đồng thời lại chuẩn

bị một hộp cơm để lát nữa cậu về mang cho Thẩm Ngọc Thư.

Tô Duy vừa ăn cơm vừa nghe Tạ Văn Phương căn nhắc rằng cái thằng bé Thẩm Ngọc Thư này quá khách khí, rõ ràng nhà ở đây lại rất ít khi về, Lạc Tiêu Dao cũng thật là, gần đây cũng chẳng hiểu tại sao suốt ngày thất thần, hôm qua bảo nó giúp sắp xếp lại ít thảo dược, thế mà nó lại cắt cả vào tay, thật đúng là đại thiếu gia.

Tạ Văn Phương than thở xong, lại dặn dò Tô Duy, bảo cậu có thời gian thì khuyên nhủ hai anh em, không được coi nhà là khách sạn, Tô Duy đành phải gật đầu đồng ý, nói bọn họ mới vừa nhận một vụ án, chờ xong nhất định sẽ về, Tạ Văn Phương lúc này mới chuyển giận thành vui.

Ăn xong cơm, Tô Duy tìm lý do gọi Trường Sinh ra, dò hỏi nó sự việc xảy ra ở rạp hát đêm có án mạng, Trường Sinh vẻ mặt đầy khó xử, ấp úng nửa ngày cũng không chịu nói ra.

Tô Duy từ lâu đã biết tên nhóc này có chút nghĩa khí, sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, cậu lấy ra một món quà nhỏ giơ ra trước mặt Trường Sinh, nói: "Nếu em nói cho anh biết thì thứ này sẽ là của em."

"Kèn ác-mô-ni-ca!" Nhìn rõ thứ trong tay Tô Duy, Trường Sinh mừng rỡ kêu lên.

Đó là một chiếc kèn ác-mô-ni-ca cho trẻ con, trên đường về nhà, Tô Duy nhìn thấy tiệm nhạc cụ bên đường bày trong tủ kính bèn thuận tay mua về, hàng nhập khẩu chính hiệu. Trong mắt một đứa bé, kèn ác-mô-ni-ca không chỉ là nhạc cụ, mà còn là đồ chơi, hơn nữa là một món đồ chơi rất đắt.

Quả nhiên, nhìn thấy kèn ác-mô-ni-ca, mắt Trường Sinh sáng lên, cầm lấy vô cùng thích thú lật qua lật lại ngắm nghía, Tô Duy nhân cơ hội hỏi: "Bây giờ có thể nói cho anh biết rồi chứ?"

"Nhưng mà... Em đã hứa với Tiêu Dao là không được nói."

Trường Sinh khó xử hồi lâu, cuối cùng cắn răng đem kèn ác-mô-ni-ca đưa đến trước mặt Tô Duy, tỏ ý trả lại.

Không ngờ cậu nhóc lại ngổa khí thế, Tô Duy đành phải dùng kế hoạch thứ hai.

"Tiêu Dao không cho em nói với chú Lạc, dì út và Ngọc Thư, có nói không được nói với anh không?"

"Ừm..." Trường Sinh ngửa đầu lên trời nghĩ nghĩ: "Hình như là không."

"Cho nên em nói cho anh biết thì cũng không coi là không giữ lời hứa."

"Nhưng mà nếu anh biết, nhất định sẽ nói cho Thẩm ca ca biết đúng không?"

"Đó là chuyện của anh, không nằm trong phạm vi lời hứa của em, em không cần phải trả tiền cho hành vi của người khác... Ờ, em hiểu ý này chứ?"

"Hiểu, chính là hành vi của ai thì người ấy chịu trách nhiệm. Vậy... Kèn ác-mô-ni-ca vẫn cho em chứ?"

"Cho em, cầm lấy chơi đi."

Thằng bé bị mấy lời ba xạo của Tô Duy làm cho lú lẫn, lại thêm rất vui vì có được cây kèn ác-mô-ni-ca, thế nên sau đó bất luận Tô Duy hỏi gì nó cũng đều trả lời rất kĩ càng tỉ mỉ.

Cuối cùng Tô Duy hỏi xong, từ lời kể của Trường Sinh, cậu mơ hồ nắm bắt được manh mối sự thật. Tô Duy chào vợ chồng Lạc Nhân Chính, gọi xe kéo nhanh chóng quay lại văn phòng thám tử.

Văn phòng rất yên tĩnh, vẫn giữ nguyên trạng thái như lúc cậu rời đi, Tô Duy về đến nơi là phóng thẳng vào phòng thí nghiệm.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc kì quái, Tô Duy vừa bước vào đã ho sặc sụa.

Vội vàng nín thở, cậu thấy trên bàn bày theo thứ tự những vật chứng bọn họ thu thập được, trên chiếc bàn còn lại, những tấm ảnh được bày ra tựa như những lá bài pô-cơ, có mấy tấm được ghim thẳng trên tường để tiện quan sát.

Chủ nhân của căn phòng lúc này đang ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn qua kính hiển vi.

Tô Duy nhìn xung quanh một lượt, hỏi: "Trong thời gian tôi đi ra ngoài, chỗ này đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi chỉ làm một vài thí nghiệm hóa học để phân tích kết cấu của vật chất thôi."

"Tôi cho rằng trước khi phân tích xong thì khả năng trúng độc là khá cao, tôi mở cửa sổ được không?"

"Số liệu kết quả chứng minh loại khí này tuy khó ngửi nhưng sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe con người, có điều nếu cảm thấy không chịu nổi thì cậu có thể mở cửa sổ."

Giây tiếp theo, Tô Duy không chỉ mở cái cửa sổ nhỏ duy nhất trong phòng, mà còn mở tung cả cửa sổ hành lang lẫn cửa sổ phòng trên để thông khí.

"Dì út bảo tôi mang cho cậu, ăn cơm trước đi."

Tô Duy đặt hộp cơm xuống, nhìn một tấm ảnh dính trên tường, nói: "Tôi cũng hỏi được Trường Sinh chuyện của Tiêu Dao rồi, cậu thì sao?"

"Cũng có không ít thu hoạch, cậu nói trước đi, nhân tiện rót cốc nước lại đây."

Từ khi nào ngoài là cộng sự ra thì cậu còn là người hầu nữa thế?

Tô Duy đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Thẩm Ngọc Thư thấy thế, nói: "Nếu cậu không muốn rót nước thì hãm trà cũng được."

Tính chất của hai việc này hình như là giống nhau.

Để sớm biết được kết quả xét nghiệm, Tô Duy không thèm lằng nhằng với Thẩm Ngọc Thư nữa, chạy đi pha trà, chờ cậu quay lại, Thẩm Ngọc Thư đã bắt đầu ăn cơm.

Tô Duy kể lại tỉ mỉ những gì nghe được một lượt, Thẩm Ngọc Thư không ngắt lời, chờ cậu kể xong, trầm ngâm giây lát rồi nói: "Cuối cùng tôi cũng yên tâm rồi."

"Nghe xong những việc này, phản ứng của người bình thường không phải là lo lắng sao? Nói không chừng Tiêu Dao trong lúc vô tình đã bị cuốn vào vụ án giết người."

"Bởi vì không tệ như tôi tưởng."

Tô Duy rất muốn hỏi lúc đầu Thẩm Ngọc Thư nghĩ thế nào, có điều cuối cùng vẫn kìm lại, hỏi: "Thu hoạch mà cậu nói là gì?"

"Tôi phân tích đối chiếu bùn đất trên đế giày người chết và bùn đất ở tầng hầm rạp hát, còn cả thành phần bùn đất của con hẻm phía sau nữa, xác định suy luận của chúng ta không sai, cả hai nơi đó đều không phải là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án. Còn nữa, Khương đại soái hút là thuốc lá Ha Đức Môn, nhưng thành phần loại khói tìm được trên quần áo và móng tay ông ta thì lại là của xì gà, dụng cụ thiết bị của tôi chỗ này có hạn, không thể đo được số liệu kĩ hơn, nhưng ít ra có thể khẳng định đó không phải là Ha Đức Môn."

"Cho nên trước khi chết kì thực hẳn ta hút xì gà? Hoặc người hẳn gặp hút xì gà?"

"Đúng vậy."

"Như vậy đêm đó rốt cuộc hẳn đi đâu hút thuốc? Rốt cuộc là có ra ngoài rạp hát không?"

"Đây cũng là điểm đáng ngờ nhất, chúng ta không phát hiện ra vết máu ở hành lang rạp hát cũng như những chỗ khác, tuy không loại trừ xong việc có người lau dọn sạch, nhưng khả năng vụ án xảy ra bên trong rạp hát là rất thấp, thứ nhất là vì dễ dàng bị phát hiện, thứ hai là Khương đại soái to cao như vậy, nếu có hai người trở lên khuôn vác thì thể mà không để lại một chút dấu vết nào thì lại vô lý."

"Tôi quan sát hình dáng con hẻm, suy luận rằng hắc có thể bị hại ở chỗ khác, sau đó có người đem thi thể chuyển tới con hẻm, nhân lúc đêm đen người văng ném ở phía sau rạp hát, tiếp đó dùng chính súng của Khương đại soái bắn hai phát, một phát trúng tim để che giấu vết thương trí mạng bạn đầu, phát còn lại là để đục nước béo cò, khiến cho người ta nghĩ là kẻ cướp vì muốn cướp đồ, xảy ra cướp cò khi tranh chấp."

"Từ từ, suy luận của cậu có một cái bug rất lớn, đó chính là tầng hầm rạp hát có vết máu, hơn nữa người gác cửa cũng chứng minh Khương đại soái không có rời đi, cho nên vụ án vẫn là xảy ra bên trong rạp hát."

(Bug: Từ chuyên dụng để chỉ lỗi phần mềm)

"Không, đó không phải bug, cậu còn nhớ Tiêu Dao từng nhắc tới mức độ cương cứng của xác chết không? Từ mức độ cương cứng của xác chết có thể suy tính được, Khương đại soái đã chết trước khi hắc và Ngô Mị tới rạp. Hắc đáng ra đã chết, vậy mà lại không chết, còn bị rất nhiều người nhìn thấy sờ sờ khỏe mạnh ngồi trên ghế xem diễn."

"Ý của cậu là..."

Qua sự nhắc nhở của Thẩm Ngọc Thư, trước mắt Tô Duy đột nhiên sáng ngời, vội vàng đứng lên, cẩn thận xem xét mấy tấm ảnh ghim trên tường.

Có hai tấm chụp lên lúc Khương Anh Khải từ khách sạn Hoàng Phố đi ra và lúc bước vào rạp hát, do góc chụp nên không nhìn được chính diện khuôn mặt hẳn.

"Chẳng lẽ người này không phải Khương đại soái?"

"Đúng vậy, cậu từng nói phụ nữ trang điểm vào giống như cải trang thành người khác, kì thực đây là một loại tâm lý ám thị. Mọi người cứ thấy đầu trọc bóng lưỡng, thân hình cường tráng, bên cạnh tùy tùng đông đảo, còn có Ngô Mị đi theo, bèn cho ngay rằng đó là Khương đại soái, nhưng hẳn rất có thể là hàng giả, Khương đại soái thật đêm đó đã cải trang đi tới chỗ khác, có lẽ là đi gặp người có thể giúp hẳn ngồi vào vị trí kia của phòng cảnh sát."

"Có một điểm tôi nghĩ không ra, Khương đại soái cho dù đi đâu cũng đều mang theo tùy tùng, tại sao vào đúng cái đêm xảy ra chuyện lại không? Chẳng lẽ hẳn chắc chắn đối phương sẽ không hại hẳn sao?"

Thẩm Ngọc Thư không đáp, ăn xong cơm, nhấp nhấp trà, nói: "Điểm này tôi cũng không nghĩ ra, có điều hẳn làm như vậy nhất định là có lý do của hẳn. Về phần dấu máu ở tầng hầm, tôi đã làm thí nghiệm tách huyết thanh, có điều cần phải có chút thời gian mới ra kết quả, đến lúc đó là có thể biết được có liên quan tới Khương đại soái không rồi."

"Vậy việc cậu nhắc đến vết thương bị thương tổn hai lần ở ngực, có điều tra ra được gì không?"

"Tôi không giải phẫu thi thể nên không dám đưa ra kết luận cuối cùng, có điều từ hình dạng của miệng vết thương thì có thể thấy người chết là do bị một vật rất nhỏ và cứng đâm vào, lỗ đạn là để che giấu miệng vết thương ban đầu, nhưng hung thủ trong lúc hoảng loạn không nhắm chính xác, vì thế tạo thành lần đầu vết thương là đâm chéo từ dưới lên xuyên vào tim, lần thứ hai tuy bắn vào cùng chỗ đó nhưng viên đạn lại chéo từ trái sang phải xuyên qua thân thể, khiến cho quỹ đạo của hai lần thương tổn này lệch nhau."

"Biết lần vết thương đầu tiên là do cái gì gây nên không?"

"Tạm thời còn chưa nghĩ ra, thế nên tôi cần có nhiều manh mối hơn nữa."

"Có điều manh mối không phải cậu cứ muốn là có, thế nên nghỉ ngơi một cách đúng mực cũng là cần thiết."

Thẩm Ngọc Thư cơm nước xong, Tô Duy thu dọn hộp cơm, đem vào trong bếp.

Thấy cậu chủ động như vậy, Thẩm Ngọc Thư rất ngạc nhiên, cầm tách trà đi vào cùng.

Tô Duy đang rửa hộp cơm, nghe thấy tiếng bước chân, không thềm quay đầu lại hỏi: "Có phải cậu cảm thấy có thể gặp được một cộng sự giỏi việc nước đảm việc nhà như tôi là phúc phận tu mấy đời mới có được?"

"Tôi cảm thấy kiếp này có thể gặp được kẻ mặt dày như cậu, quả đúng là kỳ tích."

"Ác khẩu với bạn bè như thế là rất không đạo đức "

"Tôi chỉ là việc nào ra việc đó thôi, tự dưng tỏ ra ân cần như vậy, chắc chắn là có âm mưu gì đó."

Tô Duy quay đầu nhìn qua, vẻ mặt nghiêm túc, đang lúc Thẩm Ngọc Thư cho rằng cậu sẽ nổi giận thì Tô Duy đột nhiên nhoẻn miệng cười.

"Cậu nói đúng, trên đời này không có chuyện ăn không trả tiền cả bữa sáng bữa trưa lẫn bữa tối, làm việc phải có báo đáp, đây là điều đương nhiên."

"Cậu muốn tôi báo đáp cái gì?"

"Tôi nghĩ ban đêm tản bộ, nếu có người Thượng Hải chính gốc dẫn đường thì hẳn là rất tiện."

Thẩm Ngọc Thư nghe xong không nói một lời, xoay người bỏ đi.

Tô Duy nhún vai, phản ứng của Thẩm Ngọc Thư không nằm ngoài dự đoán của cậu, dù sao thì cũng chỉ là thuận miệng nói vậy thôi, không thật sự hy vọng gì.

Không ngờ tiếng bước chân rất nhanh đã quay trở lại, giọng Thẩm Ngọc Thư từ trên hành lang vọng xuống.

"Muốn đi đâu? Tôi dẫn đường."

Nửa giờ sau, đứng ở bên ngoài lan can trên đỉnh nhà thờ Thánh Joseph, đưa mắt nhìn ngắm cảnh đêm lộng lẫy phía dưới, nghịch ngợm bình rượu trong tay, trong lòng Tô Duy tràn đầy cảm giác mãn nguyện.

Gió đêm thổi qua, dường như đem cả bản xướng thanh của lễ Missa thổi tới, ngửa đầu lên là có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao, xa xa là sông Hoàng Phố cuộn cuộn trôi, Tô Duy mở bình rượu ra, ngửa đầu uống một ngụm.

Hương rượu nồng đượm, tựa như tâm trạng của cậu giây phút này, tình lặng, kì ảo, chấn động... Không thể dùng từ ngữ để miêu tả.

Đây đích thị là một thời đại hủ bại, nhưng cũng không thể phủ nhận, đây cũng là một thời đại vô cùng phồn hoa.

Chính vào khoảnh khắc này, cậu không hối hận đã tới nơi này một chuyến, thậm chí cảm thấy may mắn vì những gì mình đã trải qua.

Bởi vì bầu trời đầy sao như vậy, cảnh đêm như vậy, là thứ mà ở đô thị hiện đại không thể nào thưởng thức được.

Rất đáng tiếc, trong một đêm trăng đẹp như vậy, thế nào cũng có mấy âm thanh không hài hòa.

"Cậu không cảm thấy hành vi hiện tại của cậu là diễn sâu sao?"

Nghe xong câu này, nếu không phải vì độ cao không cho phép, Tô Duy rất muốn giơ chân đạp cái tên vô duyên bên cạnh xuống dưới.

Hắn có chút hối hận đã rủ Thẩm Ngọc Thư tới, nơi này thích hợp cho các đôi tình nhân, chứ không dành cho hai tên đàn ông đến uống rượu.

"Cậu biết diễn sâu là ý gì sao?" Tô Duy nghiêng đầu liếc Thẩm Ngọc Thư, hỏi.

"Căn cứ vào thói quen dùng từ của cậu, tình huống giống như cậu hiện tại, rõ ràng không thích uống rượu, còn cố tình mua một cái bình, nửa đêm leo ngấm uống rượu rõ ràng chính là diễn sâu."

Được rồi, cậu không thể không thừa nhận năng lực tiếp thu của Thẩm Ngọc Thư rõ ràng là rất mạnh, hắn nói đúng.

"Cái này gọi là bầu không khí, cậu không biết đâu."

"Nhưng tôi biết làm thế nào để dẫn cậu tới chỗ này."

"Thôi đi, cuối cùng việc mở khóa chẳng phải vẫn phải dựa vào tôi sao?"

"Cho nên bây giờ tôi rất hối hận."

Thẩm Ngọc Thư chấp hai tay ra sau, nhìn về phía xa, không mặn không nhạt nói: "Hy vọng trước khi bị phát hiện, cậu có thể dừng hành ngu xuẩn này lại, nếu không chúng ta sẽ phải tới phòng tuần bộ ngắm cảnh đêm đấy."

"VẬY CŨNG ĐÁNG, CẬU KHÔNG BIẾT TRƯỚC KHI TÔI XEM PHIM TRUYỀN HÌNH VỀ THỜI DÂN QUỐC... Ý TÔI LÀ MỘT LOẠI KỊCH NGHỆ, THÌ VẪN LUÔN CÓ MỘT MƠ ƯỚC, ĐÓ LÀ ĐƯỢC GIỐNG NHƯ DIỄN VIÊN TRONG ĐÓ, ĐỨNG Ở TÒA NHÀ CAO NHẤT CỦA BẾN

Thượng Hải nhìn ngắm cảnh đêm. Bây giờ có cơ hội này, làm sao có thể không nắm lấy chứ?"

"Cậu có biết tại sao đàn ông đều thích nhìn ngắm phong cảnh từ trên cao không?"

"Tại sao?"

"Nhìn trên góc độ sinh vật học, giống đực có bản năng coi những chỗ mình đã nhìn thấy là lãnh địa của mình, cho nên nhìn được càng nhiều càng xa, sự tự tin của anh ta sẽ càng lớn, từ đó đạt tới trạng thái thỏa mãn trong tâm lý. Nói trắng ra là: đây chỉ là một bản năng của động vật, hơn nữa, chỗ này không phải chỗ cao nhất ở Thượng Hải."

Nghe Thẩm Ngọc Thư giải thích, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tô Duy đó là 80% đàn ông trên thế giới đều đã trúng đạn, hơn nữa còn là đạn súng máy.

Cậu tức giận nói: "Cậu bớt phỉ báng một câu thì chết à."

"Đó không phải là phỉ báng, đó gọi là ăn ngay nói thật."

Vào cái thời điểm ấm áp dễ chịu như vậy mà lại nói được câu gây mất hứng như thế, Tô Duy không nhịn được hoài nghi, tương lai rốt cuộc là cô gái nào không có mắt chịu gả cho hắn.

"Những lúc thế này thì không cần ăn ngay nói thật, chỉ cần hưởng thụ là được."

Tô Duy đưa bình rượu cho Thẩm Ngọc Thư, hấn cầm lấy nhưng không uống ngay mà nhìn miệng bình nhăn mày.

"Cậu bị bệnh sạch sẽ à?"

"Không, ít nhất là khi vuốt ve thi thể tôi không có cảm giác bài xích."

Tô Duy nháy mắt có cảm giác, bản thân vô hình trung bị đánh đồng với một cái xác.

"Chỉ là uống rượu quá nhiều, tôi sợ không cẩn thận một cái là lao đầu xuống."

"Đại ca ơi em xin, anh có thể đừng ăn ngay nói thật được không?" Tô Duy giơ tay đẩy bình rượu: "Uống rượu."

Mấy hớp rượu uống xong, cả hai tìm một chỗ bằng phẳng ngồi xuống, nhìn ánh đèn lấp lóe phía xa, Thẩm Ngọc Thư nói: "Là cộng sự, tôi còn chưa biết cậu quê ở đâu."

"Ờ, muốn thăm dò tôi hả?"

"Chỉ là thuận miệng hỏi thôi, cậu từ đâu tới, tới Thượng Hải làm gì?"

"Cậu hỏi cũng vô dụng, tôi tới từ một nơi rất xa, xa đến nỗi cậu căn bản không biết nơi đó, tôi cũng không phải cố ý muốn tới Thượng Hải, chỉ là trùng hợp mà thôi..."

Gió đêm mang tiếng đàn đại phong cầm khe khẽ, âm thanh đứt quãng, hư ảo và xa vời, tựa như tâm trạng của Tô Duy lúc này.

Cậu cũng không biết bản thân tại sao lại tới nơi này, làm thế nào để trở về... Chỗ này là Thượng Hải phồn hoa náo nhiệt và to lớn, lớn đến nỗi dung nạp được tất cả du khách đến từ mọi quốc gia trên thế giới, nhưng lại không dung nạp nổi một mình cậu.

Tô Duy ngửa đầu uống một ngụm rượu, ngâm nga theo điệu nhạc.

Thẩm Ngọc Thư không biết cậu ngâm nga gì, chỉ cảm thấy rất êm tai, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp trên đầu gối, cảm nhận được tâm trạng Tô Duy không tốt, hẳn không hỏi tiếp nữa, cũng không từ chối Tô Duy mời rượu, cùng cậu người một ngụm ta một ngụm mà uống.

Có lẽ Tô Duy nói đúng, trong những lúc thế này, chỉ cần hưởng thụ là được, chuyện vụ án ngày mai hãy tính.

Chương 4: Manh mối lại lần nữa bị đứt

Sáng sớm, Tô Duy bị một hồi chuông chói tai làm cho bừng tỉnh.

Trong thoáng chốc, cậu còn tưởng đang ở biệt thự của mình, đưa tay định tìm cái đồng hồ báo thức tắt đi, sờ soạng nửa ngày cũng không thấy đâu, may là tiếng chuông đã kết thúc rất nhanh, Tô Duy không thèm mở mắt ra, trở mình tiếp tục ngủ.

Có điều sự yên tĩnh kéo dài không lâu, tiếng chuông một lần nữa lại vang lên, cơn buồn ngủ của Tô Duy cũng vì thế mà bị đuổi đi.

Cậu mở to mắt, khi nhìn thấy song cửa sổ được chạm khắc tinh xảo mới sức nhớ mình hiện tại đang ở Thượng Hải năm 1927, nằm trong phòng ngủ ở tầng trên của văn phòng thám tử.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu lên người, ngoài cửa sổ trời trong vắt, xem ra lại là một ngày nóng nực, tâm trạng hụt hẫng của Tô Duy tồn tại ba giây rồi biến mất, cậu vươn người ngồi dậy, quyết định hưởng thụ những ngày sống nơi đây.

Tiếng chuông điện thoại dưới lầu vang lên không ngừng, Tô Duy móc đồng hồ quả quýt ra nhìn, mới 7 giờ, không biết ai mà sớm như vậy đã gọi điện tới.

Cậu xỏ dép lê vào liêu xiêu đi xuống dưới lầu hai bên thái dương hơi buốt, làm cậu nhớ ra rằng tối qua đã cùng uống rượu với Thẩm Ngọc Thư trên đỉnh giáo đường.

Bọn họ hẳn là đã nói chuyện rất vui, thế nên mới uống nhiều như vậy, uống xong bình rượu đó lại xử tiếp hai chai nữa, sau đó thì cậu cũng chẳng biết mình đã về nhà thế nào nữa.

Chết rồi chết rồi, quên mất là chín mươi năm trước các tiệm rượu đều rất có lương tâm, không trộn thêm nước vào rượu, hứng lên uống nhiều quá.

Tô Duy xoa đầu đi xuống lầu, theo tiếng chuông đi vào phòng khách, Thẩm Ngọc Thư cũng vừa xuống tới nơi, hẳn mặc quần âu và áo gile, tóc tai chải

chuốt chỉnh tề, bước chân thong thả, nhìn chẳng có tí dáng vẻ nào của kẻ hôm qua vừa mới say rượu.

"Chẳng lẽ tôi nhớ nhầm à? Tối qua cùng tôi uống rượu không phải là cậu?"

"Cậu nhớ không nhầm, chẳng qua là tôi không uống nhiều như cậu." Thẩm Ngọc Thư bước nhanh đến trước bàn làm việc nhắc ống nghe lên: "Bởi tôi sợ là cả hai đều say lỡ đâu lại bước hụt xuống dưới thì sao."

"Nói không chừng hôm sau trên báo sẽ có tí 'Hai chàng đẹp trai nắm tay tự sát vì tình' gì đó..."

Tô Duy vừa đùa vừa ngồi xuống phía đối diện, thấy Thẩm Ngọc Thư sau khi nghe điện thoại thì vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm trọng, cậu cũng thu lại vẻ cười cợt, chăm chú nhìn hẩn.

Thẩm Ngọc Thư không nói gì nhiều, chỉ là thỉnh thoảng lại gật đầu, cuối cùng nói: "Được, tôi biết rồi, sẽ tới đó ngay bây giờ."

Cảm nhận được tình hình nghiêm trọng, Thẩm Ngọc Thư vừa buông điện thoại là Tô Duy hỏi luôn: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Tôn Trạch Học đã chết."

Trước mắt Tô Duy hiện lên mấy dấu hỏi, trong lúc cậu đang cố gắng nghĩ xem tay Tôn Trạch Học này là ai thì Thẩm Ngọc Thư đã đưa ra câu trả lời.

"Tôn Trạch Học là trưởng phòng Giám sát của Cục Công Đồng, từng tham gia quân đội, có quan hệ thân thiết với một số quan viên Phòng cảnh sát Tùng Hồ, trong danh sách Ngô Mị đưa cho chúng ta có tên của hắn, Khương đại soái sau khi tới Thượng Hải từng đi gặp hắn."

"Là ai gọi điện tới thế?"

"Vân Phi Dương, cậu ta nói vừa nhận được tin, tối qua Tôn Trạch Học chết trong nhà riêng, vì thân phận đặc biệt của hắn nên tuần bộ đều đã vội vàng qua đó, tình hình cụ thể ra sao cậu ta cũng không rõ lắm, có điều cậu ta có chụp được ảnh Tôn Trạch Học và Khương đại soái gặp nhau, nghi ngờ cái chết của họ có liên quan đến nhau nên mới liên lạc với tôi."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, đi như bay vào phòng thí nghiệm, Tô Duy xoa trán đuổi theo, thấy hắn đứng trước vách tường ghim ảnh chụp, xem xét một hồi rồi lấy ra một tấm.

Bối cảnh bức ảnh là ở một tiệm trà nào đó, ngồi đối diện với Khương Anh Khải là một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi tướng mạo xấu xí, có điều khí thế toát ra rất mạnh, gương mặt gầy, mũi khoằm, ngồi cùng Khương Anh Khải mà hoàn toàn không bị khí thế của hắn áp đảo.

"Bọn họ nhìn không giống bạn bè." Nhìn bức ảnh, Tô Duy nói.

Trong ảnh chụp, Khương Anh Khải ở góc nhìn nghiêng, Tôn Trạch Học chụp chính diện cả khuôn mặt, vẻ mặt cả hai đều rất căng thẳng, trên bàn chỉ có hai ly đồ uống, nhìn thế nào cũng không thấy giống một cuộc gặp gỡ trò chuyện bình thường.

Thẩm Ngọc Thư cất tấm ảnh đi, nói: "Đi tới hiện trường trước đã."

"Cậu có chắc là tuần bộ sẽ cho người không liên quan ra vào?"

"Chỉ cần cậu có thể sẵn sàng trong mười phút là tôi sẽ có cách."

Mười phút sau, Tô Duy không chỉ sẵn sàng mà còn tìm được hai quả táo làm bữa sáng.

Để tiện hành động, Tô Duy từ bỏ trường bào, thay vào đó là áo sơ mi và quần âu, lại đội thêm mũ dạ để che đi mái tóc kì lạ.

Thẩm Ngọc Thư nhìn cái mũ xoay vài vòng kì quặc trong tay Tô Duy, sau đó đội lên đầu, hẳn không khỏi một lần nữa nhớ tới từ "diễn sâu". Đội có cái mũ cũng phải làm ra vẻ như vậy, cái từ ấy quả thật là quá xứng với Tô Duy.

Hai người lên xe, Thẩm Ngọc Thư phụ trách lái, Tô Duy ngồi lên ghế phụ, ném quả táo trong tay cho hẳn.

"Mỗi ngày một quả táo, thầy thuốc rời xa ta."

Nói xong, gặm quả táo, lại ra ý bảo Thẩm Ngọc Thư ăn đi.

"Tôi có dự cảm, hôm nay chắc chắn lại là một ngày bận rộn, để bổ sung thể lực, ăn nhiều hoa quả là rất cần thiết."

"Biện pháp bổ sung thể lực tốt nhất là ăn cơm."

"Trong táo có chứa lượng vitamin C lớn, ăn vào sáng sớm có thể giúp da dẻ cả ngày giữ được trạng thái mịn màng mềm mại."

Ờ đúng rồi, hẳn đã quên mất, hôm nay Tô Duy còn chưa đắp... mặt nạ, ăn quả táo coi như là làm đẹp vậy.

Thẩm Ngọc Thư nhìn quả táo trong tay, lặng lẽ cắn một miếng, lái xe ra ngoài.

Nhà của Tôn Trạch Học ở đường Hải Cách, con đường này có không ít kiến trúc phương Tây đặc sắc, một số nhà kiểu tây bên ngoài có tường vây cao, bốn phía trong sân cây lá tốt tươi, cùng với vẻ yên tĩnh an nhàn là cảm giác cao sang không thể với tới.

Có điều hiện tại sự yên tĩnh ấy đã bị phá vỡ, Thẩm Ngọc Thư theo nguồn tin của Vân Phi Dương, lái xe tới đường Hải Cách, chạy không được bao lâu thì theo âm thanh ồn ào đi tới trước một ngôi nhà theo kiến trúc phương Tây.

Trong sân trồng rất nhiều dây leo xanh, hình thành một cái mái thiên nhiên, giấu ngôi nhà vào giữa rừng lá.

Con đường bên ngoài bị vây kín bởi đám đông ngoại trừ tuần bộ và những người tới xem náo nhiệt còn có không ít phóng viên, họ chăm chăm giơ máy ảnh về phía trước, hận không thể lao vào mà chụp một cách thoải mái.

Thẩm Ngọc Thư tìm một chỗ trống gần đó để dừng xe, cả hai xuống xe bước qua thì thấy trước cửa đứng đầy tuần bộ, đừng nói tìm cơ hội trà trộn vào, ngay cả tới gần cũng không thể.

"Không biết em họ của cậu có ở bên trong không, chúng ta có thể nhờ cậu ấy giúp."

Tô Duy nhòm vào trong thăm dò, nhưng từ nhà ra đến cổng có một khoảng cách, cửa trong nhà lại đóng chặt, chẳng nhìn được gì. Điều này làm cậu không kìm được lại một lần nữa cảm thán về sự bất tiện của thời đại này: bây giờ mà có điện thoại di động thì vấn đề gì cũng giải quyết được.

"Thần thám! Thần thám!"

Bên cạnh vang lên tiếng gọi nhỏ, ngay sau đó ống tay áo của cả hai bị giật lại, Vân Phi Dương không hiểu đã lách vào đây từ khi nào, kéo bọn họ tới một góc vắng, nhìn ngó xung quanh, sau khi xác định không có ai chú ý, cậu ta nhỏ giọng nói: "Tôi lại nghe được tin mới, Tôn Trạch Học tự sát, còn để lại thư tuyệt mệnh nữa cơ."

"Tin tức của cậu cũng nhanh thật đấy." Tô Duy nhìn Vân Phi Dương, không khỏi cảm thán về khả năng thu thập tin tức của cậu ta: "Cậu làm thế nào vậy? Chỉ cho tôi với."

Vân Phi Dương toét miệng cười, để lộ ra cái răng khểnh.

"Hề hề, làm nghề này của chúng tôi, làm sao thiếu được bạn bè trong phòng tuần bộ chứ."

"Có nhiều bạn bè như vậy, sao cậu không trà trộn vào đi?"

"Bạn bè của tôi chỉ phụ trách nghe ngóng tình hình thôi, thăm dò tin tức thì có thể chứ việc vào hiện trường thì đừng có mong, thế cho nên..."

"Cho nên mới tìm tới chúng tôi."

Bị nhìn thấu suy nghĩ, Vân Phi Dương le lưỡi, lập tức vội vàng nhấn mạnh: "Nhưng tin tức của tôi tuyệt đối chuẩn xác, Tôn Trạch Học và Khương đại soái đã từng gặp mặt, thế nên tuyến điều tra này là có giá trị, tiếp theo trông mong vào các anh thôi."

Điểm này đúng thật là cậu ta nói không sai.

Trong lòng Thẩm Ngọc Thư cũng nghĩ như vậy, hẩn quan sát địa hình, nhỏ giọng nói với Tô Duy: "Người quá đông, không tiện trà trộn vào, chúng ta thực hiện kế hoạch A trước."

Kế hoạch A?

Đợi đã, nghe kiểu này, chẳng lẽ tiếp theo còn có kế hoạch B kế hoạch C, thậm chí là kế hoạch D, E, F? Nhưng mà trước khi quyết định hành động, cậu muốn hỏi một câu: không phải là trước khi tới đây bọn họ chẳng hề thảo luận về bất cứ kế hoạch phương án gì à?

Ờ, cậu hiểu rồi, có người đã lên hết kế hoạch trong đầu, tự cho rằng cậu cũng biết hết, tư duy của thiên tài đại khái đều là thế đấy, vấn đề là cậu không phải thiên tài, cũng không phải giun đũa trong bụng hẩn, cậu chỉ là cộng sự mà thôi!

Tô Duy nhét hai tay vào túi quần, khó chịu nhìn Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư không hiểu tại sao bị lườm, hỏi: "Có vấn đề sao?"

"Không có, vậy cứ theo cậu nói mà làm, kế hoạch A."

Tô Duy miệng cười mà lòng không cười đáp, tóm lại để không bị nghi ngờ rằng chỉ số thông minh không đủ dùng, đánh chết cậu cũng sẽ không thừa nhận mình nghe không hiểu Thẩm Ngọc Thư đang nói gì.

Có điều Vân Phi Dương không có lòng tự trọng mãnh liệt như Tô Duy, khiêm tốn đặt câu hỏi: "Kế hoạch A mà các anh nói là gì?"

"Đây là chuyện cơ mật của nội bộ công ty chúng tôi, không thể tiết lộ ra ngoài, đến lúc đó cậu chỉ cần xem kết quả là được rồi."

Tô Duy hù Vân Phi Dương, cùng Thẩm Ngọc Thư quay lại chỗ để xe.

Thẩm Ngọc Thư lấy từ trong xe ra hòm dụng cụ, Tô Duy đón lấy, bây giờ thì cậu đã biết, cái gọi là kế hoạch A chính là giống như ngày hôm trước, cải trang thành bác sĩ trà trộn vào trong.

Có điều tình hình hôm nay là đặc biệt, hiện trường xảy ra vụ án có rất nhiều người, đến lúc đó có bị lộ tẩy hay không còn chưa biết được.

Thẩm Ngọc Thư đưa khẩu trang cho Tô Duy, thấy nét mặt của cậu thay đổi bèn hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

"Hiện tại thì không, tôi chỉ đang suy nghĩ đường chạy của chúng ta sau khi bị phát hiện thôi."

"Xin hãy sửa lại thói quen nghề nghiệp của cậu một chút, chúng ta không phải là trộm, không cần phải tính trước kế hoạch trốn chạy."

Thẩm Ngọc Thư ném cho Tô Duy ánh mắt siêu kì quái, dường như không thể hiểu nổi tư duy của cậu, sau đó xoay người đi thẳng.

Tô Duy cũng không thể hiểu nổi tại sao Thẩm Ngọc Thư lại không hiểu được suy nghĩ của mình, bởi lẽ hành động của bọn họ bây giờ còn hơn cả trộm.

Cầm hòm dụng cụ quay lại cổng, Tô Duy lăm bắm trong miệng.

"Hiện thực nói cho chúng ta biết, tương từ tâm sinh là câu nói hết sức sai lầm, ít nhất là điều này không áp dụng được với tên họ Thẩm nào đó."

"Cậu nói cái gì?"

"Không có gì, tôi chỉ là nghĩ xem nên dùng thân phận gì để không bị bóc mẽ ngay."

Tiếng còi xe vang lên phía sau ngắt quãng cuộc đối thoại của cả hai.

Bọn họ quay đầu nhìn lại thì thấy một chiếc xe hơi màu đen từ từ tiến lại, có phóng viên chú ý tới, chạy qua muốn săn tin tức nhưng rất nhanh đã bị mấy

người bước xuống trước đây ra, trong số đó có một người mà họ biết, chính là vị tham trường ngạo mạn hôm qua mới gặp: Bùi Kiếm Phong.

Cửa bên ghế phụ mở ra, một người phụ nữ từ trên xe bước xuống.

Cô ta mặc một bộ đồ Âu màu xám nhạt, trên ngực trái cài một bông hoa trang trí đơn giản, tuổi tác khoảng ngoài ba mươi. Đó là một người phụ nữ vừa xinh đẹp lại vô cùng có khí chất, mái tóc dài được búi sau đầu, dùng trâm bạc gài lên, nhìn rất gọn gàng tháo vát.

Người phụ nữ nhìn đám phóng viên xung quanh, bình tĩnh lên tiếng: "Trước mắt nội tình của vụ án còn chưa rõ, xin mọi người tạm thời đừng nóng nảy, nếu có tin tức gì mới, cảnh sát sẽ giải trình với các bạn, trước đó thì xin mọi người phối hợp với chúng tôi, cảm ơn."

Cô ta nói xong, lập tức đi về phía cửa chính, Bùi Kiếm Phong cùng những trợ thủ khác hỗ trợ dẹp gọn đám đông. Nhìn bộ dạng cung kính của bọn họ là có thể biết cấp bậc của người phụ nữ cao hơn bọn họ.

Gió thổi qua, mang theo hương hoa hồng nhè nhẹ, nhìn bóng dáng người phụ nữ, Tô Duy không khỏi đưa tay vuốt cằm, lắc đầu thán phục.

"Quả nhiên là thời thế tạo anh hùng, nữ nhân ở thời đại này người nào cũng đều rất có ý vị."

Thẩm Ngọc Thư cũng nhìn cô ta chăm chú không nói năng gì, Tô Duy định thần lại, dùng khuỷu tay huých huých hấn, hỏi: "Nhìn đến mê mẩn rồi à?"

"Ừm, cô ta và Ngô Mị, cậu cảm thấy ai đẹp hơn?"

Không ngờ Thẩm Ngọc Thư lại mê mẩn thật, Tô Duy giơ tay quơ quơ trước mặt hắn, cố tình quấy nhiễu tầm nhìn.

"Tôi cảm thấy mỗi người mỗi vẻ, Ngô Mị là lịch sự tao nhã, giống như hoa lan, cô ấy thì là hiên ngang, giống hàn mai."

"Hai người tinh mắt thật đấy."

Vân Phi Dương lại gần, nhỏ giọng nói: "Tên cô ta là ôn Nhã Quân, xuất thân dòng dõi thư hương, đã từng du học ở nước ngoài, là nữ tham cảnh người Hoa tiếng tăm lừng lẫy, hiện giờ làm việc tại phòng cảnh vụ của Cục Công Đồng, hình như còn là đô đốc nữa... Một cô gái mà có thể ngồi vào vị trí này, thật là lợi hại đúng không?"

Thẩm Ngọc Thư nghe xong, lập tức hỏi: "Cô ấy kết hôn chưa?"

"Hả?"

Vân Phi Dương nhất thời đầu óc không kịp vận hành, kinh ngạc nhìn Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy cũng khó chịu lườm hắn, thật không ngờ Thẩm Ngọc Thư lại là con người như vậy, bọn họ tới đây để điều tra vụ án, vậy mà vừa thấy gái đẹp đã quên bống mất việc chính.

"Từng kết hôn một lần, nghe nói chồng trước của cô ta cũng làm việc ở phòng cảnh sát, có điều vì tình cảm không hợp nên không bao lâu sau đã ly

dị, sau đó cô ta chỉ chuyên tâm vào công việc, không để ý tới chuyện tình cảm nữa."

Vân Phi Dương giải thích xong, không kìm được hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Thần thám, không phải anh muốn theo đuổi cô ấy chứ? Vậy thì khả năng là sẽ khó khăn đấy, vì người theo đuổi cô ấy có thể xếp hàng dài từ đây tới sông Hoàng Phố."

"Cảm ơn."

Thẩm Ngọc Thư nói cảm ơn xong, đưa mắt ra hiệu cho Tô Duy, cả hai đeo khẩu trang lên, nường theo con đường vừa mới được mở ra tiến vào, Vân Phi Dương đứng tại chỗ, sờ sờ đầu, thật sự không nghĩ ra tại sao Thẩm Ngọc Thư lại hỏi những thứ chẳng liên quan gì đến vụ án như vậy.

Đúng như Tô Duy nghĩ, khi bọn họ đi tới cửa thì bị tuần bộ ngăn lại.

Không đợi tuần bộ đưa ra cảnh cáo, Thẩm Ngọc Thư đã móc từ trong túi ra một tờ công văn chứng minh, đường đường chính chính nói: "Chúng tôi là bác sỹ pháp y của bệnh viện Hoàn Ân, chịu sự ủy thác của cảnh trưởng Đoàn Mộc phòng cảnh vụ Cục Công Đồng, tới đây để hỗ trợ điều tra."

Đợi đã, nếu kí ức của Tô Duy không có vấn đề, thì chỗ của Đoàn Mộc Hành là ở phòng tạp vụ chứ không phải phòng cảnh vụ, lại còn cảnh trưởng Đoàn Mộc nữa chứ...

Tô Duy nhìn Thẩm Ngọc Thư, lại một lần nữa thấy phục sát đất khả năng nói dối như thật của hân.

"Bác sĩ pháp y..." Mấy tay tuần bộ nhìn nhau không hiểu: "Không phải bác sĩ pháp y đã tới từ sáng sớm rồi sao."

"Như tôi vừa nói, chúng tôi được đặc biệt mời tới hỗ trợ, các cậu có thể tìm cấp trên xác nhận, chính là những người vừa mới đi vào đó."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, lại nhìn đồng hồ: "Xin hãy nhanh chóng một chút, chúng tôi còn có vụ án khác phải xử lý, không thể ở lại đây lâu được."

Nhóm tuần bộ để lộ vẻ mặt khó xử, hiển nhiên là cấp bậc của bọn họ quá thấp, không dám mạo muội đi quấy rầy cấp trên, nhưng cũng lại sợ chậm trễ công việc thì cũng không gánh vác nổi, cả bọn nhìn nhau không biết thế nào cho phải.

Tô Duy cảm thấy vô cùng tội nghiệp mấy tay tuần bộ này, để cứu tất cả khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, cậu chủ động giúp đỡ "Nếu không thì nói với thám trưởng của các cậu cũng được, trong đó có một vị tên Lạc Tiêu Dao, người bên phòng cảnh vụ hẳn là đã thông báo trước với anh ta."

"Vậy các người chờ ở đây, tôi lập tức đi hỏi."

Một người trong đám tuần bộ chạy vào, không bao lâu sau bọn họ đã nhìn thấy Lạc Tiêu Dao vội vã theo tay tuần bộ đó đi ra, hơn nữa vẻ mặt vừa tức giận vừa bó tay bất lực.

Tô Duy đành phải ngửa đầu nhìn trời, tỏ vẻ mình chẳng có liên quan gì đến chuyện này, tất cả đều là do Thẩm Ngọc Thư bày ra.

Nhìn thấy bọn họ, vẻ mặt của Lạc Tiêu Dao chuyển từ bi phẫn sang "quả nhiên là như thế", cậu ta nhỏ giọng thì thầm vài câu gì đó với tay tuần bộ, sau đó ra hiệu cho bọn họ đi vào.

Thẩm Ngọc Thư đi trước, hắn mới vừa lại gần, Lạc Tiêu Dao đã nắm chặt nắm đấm, nhỏ giọng nói: "Nếu anh không phải là anh của em thì em nhất định sẽ đập cho anh một trận. Anh có biết chỗ này không thuộc địa phận cai quản của phòng tuần bộ bọn em không hả? Anh làm như vậy sẽ hại em mất bát cơm đấy!"

Vậy thì cũng phải đánh được đã chứ.

Nhìn chiều cao của cả hai, Tô Duy rất muốn chân thành khuyên cậu em họ đừng làm chuyện dại dột như vậy.

Thẩm Ngọc Thư bước nhanh về phía ngôi nhà lại đưa tay ra hiệu cho Lạc Tiêu Dao, ý bảo cậu ta mau đi theo.

"Yên tâm, sẽ không liên lụy đến em đâu, anh nhắc tới tên của Đoan Mộc Hành cơ."

"Vậy liệu có liên lụy đến anh ta không?"

"Không đâu, hôm qua cậu ta đã nói lúc nào cũng có thể tìm cậu ta giúp đỡ, hiện tại chúng ta chỉ mượn tên của cậu ta một chút thôi."

"Tôi nghĩ..." Tô Duy thở dài: "Đoan Mộc chỉ nói khách sáo thôi."

"Vậy sao?"

Bước chân của Thẩm Ngọc Thư hơi dừng lại, nhìn về phía Tô Duy và Lạc Tiêu Dao.

Cả hai cùng ra sức gật đầu, Thẩm Ngọc Thư nghiêng nghiêng đầu, lại tiếp tục đi về phía trước.

"Vậy lần sau gặp, tôi sẽ khuyên cậu ta bỏ cái thói quen xấu này."

Trước khi khuyên người ta từ bỏ thói quen xấu, chẳng lẽ không nên từ bỏ thói quen "biết rõ còn cố tình làm" của mình trước hay sao?

Có quá nhiều điểm để xỉ vả, đến nỗi mà Tô Duy không thốt lên lời, cậu theo Thẩm Ngọc Thư đi vào trong nhà, bắt đầu hỏi vấn đề mà mình quan tâm.

"Các cậu nhận được báo án lúc nào?"

"Khoảng trước sau 6 giờ rưỡi, là người giúp việc gọi điện."

Thông qua lời tóm tắt của Lạc Tiêu Dao, bọn họ biết được sau khi người vợ lâm bệnh qua đời vào mấy năm trước, Tôn Trạch Học một mình sống trong ngôi nhà này, con cái chỉ có cuối tuần mới về, ngày thường chỉ có một mình ông ta và bà giúp việc.

Tôn Trạch Học sinh hoạt rất có quy củ, mỗi ngày ngoài giờ đi làm thì hoặc là cùng đồng liêu tới câu lạc bộ đêm để giết thời gian, hoặc là mời bạn bè tới nhà đánh bài, thỉnh thoảng đánh bài tới rất khuya nên việc tiếp đón khách

hầu như đều do tự tay ông ta lo liệu, bà giúp việc vì thế không biết nhiều lắm về bạn bè ông ta.

Theo lời người giúp việc, tối qua Tôn Trạch Học về nhà rất sớm, bà ta cũng không nghe thấy tiếng chuông cửa, chắc là không có khách tới chơi. Sáng nay làm cơm xong vẫn không thấy Tôn Trạch Học rời giường, cảm thấy kì lạ nên tới phòng ngủ gọi, không ngờ trong phòng không có người, chăn đệm cũng chưa được dỡ ra.

Lát sau bà tới thư phòng thì thấy Tôn Trạch Học ngồi trên ghế sofa, dùng súng tự sát.

Máu trên đầu ông ta bắn ra khắp nơi, người giúp việc sợ đến nỗi nhũn hết cả chân, té nhào chạy đi gọi người, sau đó gọi điện báo án dưới sự giúp đỡ của hàng xóm.

"Sau đó bọn em tới hiện trường, phát hiện khẩu súng nằm trong tay Tôn Trạch Học, đó quả thực là súng của ông ta, hơn nữa bọn em còn tìm được di thư, đã đem đi làm giám định nét chữ, theo như lời những người đã từng nhìn thấy bút tích của Tôn Trạch Học, di thư đúng là ông ta viết. Kia, đó chính là bà giúp việc, em giúp hai người trông chừng, nhân lúc không có ai, hai người muốn hỏi cái gì thì hỏi nhanh lên."

Ba người lên tới tầng hai, chỗ ngoặt ở hành lang có một người phụ nữ thấp bé đang đứng, bà ta dường như đã bị dọa khiếp vía, sắc mặt tái nhợt, cầm cái khăn tay không ngừng lau mồ hôi, ngón tay còn run rẩy.

Bên cạnh bà ta còn có một tuần bộ, Lạc Tiêu Dao bước qua, tìm cơ dụ anh ta ra chỗ khác, dùng mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, bảo hẩn tranh thủ thời

gian đánh nhanh thắng nhanh.

Thẩm Ngọc Thư bước tới trước mặt người giúp việc chào hỏi.

Bà giúp việc không đoán được thân phận của hắt, chỉ rụt rè gật đầu, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Lúc chị phát hiện thi thể, đèn trong thư phòng có bật không?"

"Có bật."

"Vậy cửa thư phòng thì sao?"

"Cửa có đóng nhưng không khóa."

"Vậy cửa bên ngoài có khóa không?"

"Có khóa, lúc ấy tôi sợ quá, vật lộn nửa ngày mới mở được cửa ra."

"Nghe ý của chị thì tối qua không phải chị khóa cửa?"

"Đúng vậy, đều là Tôn tiên sinh tự khóa cửa, vì ông ấy buổi tối thường có bạn tới nhà."

"Vậy các cửa khác thì sao?"

"Tôi không chú ý lắm, có điều chắc là đều khóa cả, trị an không tốt thế này, ai lại để cửa sổ mở buổi tối."

"Tôn tiên sinh giao thiệp có rộng không?"

"Rộng, thượng vàng hạ cám, loại người nào cũng quen."

"Chị gặp qua người này chưa?"

Thẩm Ngọc Thư lấy ảnh chụp của Khương Anh Khải ra đưa qua, người giúp việc nhìn một lúc rồi lắc đầu.

"Chưa, ông ta chưa từng tới đây."

"Bạn bè của Tôn tiên sinh có phụ nữ không?"

Nói đến nữ giới, vẻ mặt người giúp việc có chút khinh thường.

"Có rất nhiều, có điều đều là mấy vũ nữ hồng lâu, sau khi bà chủ mất, tiên sinh đã được tự do, đôi khi còn dẫn cả người về nữa."

Trong lúc Thẩm Ngọc Thư hỏi thăm tin tức, Tô Duy quan sát cấu tạo và bài trí của ngôi nhà.

Ngôi nhà này áp dụng kết cấu kiến trúc dạng mở, từ tầng một có thể nhìn thẳng được lên đỉnh trần, ở giữa là cầu thang hình xoắn ốc, phòng khách và chỗ ngoặt cầu thang phía dưới bày rất nhiều ngọc khí đồ cổ, xem ra đều là những thứ quý hiếm từ đời Đường đời Tống, giá trị liên thành.

Trên tường có treo một số ảnh chụp của Tôn Trạch Học, có cái mặc trường bào, cũng có ảnh mặc đồ Âu, người trong ảnh rất gầy, xương gò má nhô ra,

môi hơi mím, nhìn tướng mạo thì là một người rất hà khắc.

Ngoại trừ ảnh chụp, trên tường còn có không ít tranh thư pháp, nét chữ mạnh mẽ, xem chữ kí và dấu đóng, không ngờ do Tôn Trạch Học tự tay viết.

Thảo nào những người biết Tôn Trạch Học nói di thư là do ông ta viết, nét chữ như vậy muốn bắt chước cũng khó.

"Các người là ai? Làm gì ở đây?"

Phía sau vang lên giọng nói nghiêm khắc, hai người quay đầu lại, thấy Ôn Nhã Quân từ thư phòng đi ra.

Bùi Kiếm Phong đi theo bên cạnh Ôn Nhã Quân, nhận ra Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, ghé sát tai cô ta nói gì đó, Ôn Nhã Quân nhíu mày, hỏi khẽ: "Đoan Mộc Hành đề cử?"

"Xin chào Đô đốc Ôn."

Thẩm Ngọc Thư bước lại, chủ động chào hỏi Ôn Nhã Quân.

"Tôi tên Thẩm Ngọc Thư, là bác sĩ thực tập của bệnh viện Hoàn Ân, mới vừa về nước không lâu, để tích lũy kinh nghiệm lâm sàng thực tế nên đã nhờ Đoan Mộc tiên sinh cung cấp cho chúng tôi cơ hội lần này, nếu gây trở ngại cho các vị phá án, xin hãy thứ lỗi."

"Nơi này là Tô Giới Pháp, vì sao Đoan Mộc Hành lại giới thiệu bác sĩ bên Tô Giới chung?"

Đại khái là bởi vì giả mạo bác sĩ bên Tô Giới Pháp sẽ rất dễ bị lộ tẩy.

Tô Duy đoán Thẩm Ngọc Thư nhất định là nghĩ như vậy, chỉ thấy bị nghi ngờ nhưng Thẩm Ngọc Thư không chút hoảng loạn mà mỉm cười nói: "Chính bởi vì không đúng quy củ nên mới phải nhờ cậu ấy để đi cửa sau."

Ôn Nhã Quân đánh giá Thẩm Ngọc Thư từ đầu đến chân, ánh mắt sắc bén, điều này khiến cho vẻ đẹp của cô ta bị trừ điểm ít nhiều. Cô ta hỏi: "Anh rất thân với Đoan Mộc Hành?"

"Bạn chơi với nhau từ thời thơ ấu, cho nên mới mặt dày nhờ cậu ấy."

Thẩm Ngọc Thư nhìn xung quanh, hỏi: "Có phải các vị không hoan nghênh người ngoài không? Thật ra chúng tôi chỉ xem một chút thôi, không làm ảnh hưởng gì đến công việc của các vị đâu. Đô đốc cũng biết đấy, trên sơ yếu lý lịch mà có thêm một ít kinh nghiệm thực tế thì sau này kiếm việc cũng dễ dàng hơn."

Ôn Nhã Quân lờ đi nụ cười của hắn, lãnh đạm nói: "Nếu là Đoan Mộc tiên sinh đề cử, vậy các vị cứ xem đi, có điều không được động chạm vào hiện trường, cản trở phá án."

"Cảm ơn."

Thẩm Ngọc Thư nói cảm ơn xong bèn đi ra chỗ khác, nhìn dáng lưng hắn, Ôn Nhã Quân thấp giọng hỏi Bùi Kiếm Phong.

"Anh nói bọn họ hôm qua còn đi xem thi thể của Khương Anh Khải?"

"Đúng vậy, thật ra lúc ấy tôi đã cảm thấy kì lạ, Đoan Mộc Hành làm ở phòng tạp vụ, tại sao lại muốn nhúng tay vào việc của phòng cảnh vụ? Có điều gia thế sau lưng anh ta rất đặc biệt nên tôi cũng không tiện hỏi nhiều."

"Vậy thì không nên hỏi, công tử nhà quan lớn đều muốn có được thành tích gì đó để củng cố địa vị của mình, tay đó lại là người rất có dã tâm, hẳn sẽ không cam chịu chôn chân ở phòng tạp vụ mãi đâu."

"Vậy tại sao còn cho bọn họ vào xem? Nếu Đoan Mộc Hành định nhân cơ hội này để chiếm chỗ ở phòng cảnh vụ thì liệu có ảnh hưởng đến Đô đốc..."

"Nhất định không cho bọn họ vào, ngược lại sẽ khiến người ngoài nghi ngờ, anh chỉ cần theo dõi bọn họ là được."

Ôn Nhã Quân dặn dò xong, cứ thế đi về phía trước, Bùi Kiếm Phong cuống quýt vâng dạ, dặn các tuần bộ khác đi theo Ôn Nhã Quân tiến hành điều tra, bản thân thì đi vào thư phòng, canh chừng hành động của Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy.

Lúc này Thẩm Ngọc Thư đã đi tới cửa thư phòng, quay đầu lại, vừa vận nhìn thấy Ôn Nhã Quân theo cầu thang đi lên trên lầu.

Tô Duy ghé bên tai hẳn, nhỏ giọng nói: "Cô ta hình như rất quen thuộc chỗ này."

"Cậu đi hỏi thăm bà giúp việc quan hệ giữa Tôn Trạch Học và Ôn Nhã Quân."

"Được."

Tô Duy đưa hòm dụng cụ cho Thẩm Ngọc Thư, chạy ra ngoài, vừa đứng va vào Bùi Kiếm Phong đứng ở cửa, cậu lập tức khom lưng ôm bụng nói: "Tôi cần đi vệ sinh, anh dẫn đường giùm cái."

"Tôi cũng không biết ở chỗ nào."

"VẬY GIÚP TÔI TÌM ĐI, NHANH LÊN NHANH LÊN, TÔI KHÔNG NHỊN ĐƯỢC NỮA RỒI!"

Tô Duy không để đối phương kịp phân trần, túm lấy vạt áo Bùi Kiếm Phong lôi hẳn ra ngoài. Bùi Kiếm Phong bị cậu lôi một lèo ra ngoài hành lang, căn bản không có cơ hội theo dõi Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư mang bao tay vào, cầm hòm dụng cụ đi tới giữa thư phòng.

Trong phòng có mấy điều tra viên, còn có một bác sỹ pháp y đang kiểm tra thi thể, mọi người không biết Thẩm Ngọc Thư là ai, có điều thấy hẳn thần khí bất phàm, lại cứ thế mà đi thẳng vào, tất cả đều cho rằng hẳn là bác sỹ pháp y mà Ôn Nhã Quân dẫn đến, không ai hỏi han gì, mặc cho hẳn tự do kiểm tra hiện trường.

Đầu tiên Thẩm Ngọc Thư quan sát bố trí của căn phòng.

Bố cục của thư phòng rất đơn giản, có bàn ghế và kệ sách, ngoài ra còn có một đôi sofa và bàn trà cho khách, cửa sổ được kéo kín, bức rèm vừa dày vừa nặng khiến ánh sáng không thể lọt vào, vì thế căn phòng vẫn duy trì trạng thái bất đèn.

Trên bàn, nghiên bút giấy mực được bày biện chỉnh tề, mực trong nghiên còn chưa khô hẳn, một chiếc bút bằng lông sói đã chấm mực gác bên miệng nghiên, đó hẳn là chiếc bút Tôn Trạch Học dùng để viết di thư, có lẽ nhóm điều tra viên cho rằng bút lông không quan trọng nên không mang đi.

Thẩm Ngọc Thư lôi bút ra viết mấy chữ lên tay, sau đó lại đi kiểm tra cửa sổ.

Cửa sổ được khóa từ bên trong, loại trừ khả năng đột nhập bằng đường cửa sổ.

Thẩm Ngọc Thư lại chuyển qua xem người chết, Tôn Trạch Học ngồi trên ghế sofa, cả người dựa vào lưng ghế, tay phải cầm súng, tử trạng thái máu bắn ra, có thể thấy rằng viên đạn được bắn từ huyết thái dương bên phải xuyên qua đầu, Thẩm Ngọc Thư nhìn theo đường đạn, tìm được lỗ đạn tương ứng trên tường.

"Có phát hiện gì không?" Hắc ngồi xổm xuống, sờ vào tử thi, hỏi bác sĩ pháp y.

Bác sĩ pháp y là một người đàn ông trung niên đầy vẻ trí thức, ông không hỏi thân phận của Thẩm Ngọc Thư mà trả lời luôn.

"Từ mức độ cương cứng của tử thi mà nói, thời điểm tử vong của nạn nhân là từ 8 đến 10 giờ tối hôm qua, chỗ trúng đạn phía bên phải có dấu hiệu bị bỏng, trên ngón tay cũng có lưu tro thuốc súng, chứng tỏ nạn nhân tự mình nổ súng tự sát, khẩu súng lục cũng được chứng thực là của nạn nhân."

Thẩm Ngọc Thư cẩn thận quan sát những chỗ bác sĩ pháp y vừa nói, hẳn phát hiện vẻ mặt người chết rất bình tĩnh, chiếc áo ngủ trên người cũng rất chỉnh tề, đôi dép lê trên chân còn chưa tháo, trong phòng cũng không có dấu vết vật lộn, tất cả đều chứng minh đây là tự sát.

"Tại sao ông ta lại tự sát?"

Bác sĩ pháp y nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng nói: "Nghe nói là vì khúc mắc trong tình cảm, nạn nhân sinh thời theo đuổi một vũ nữ ở Đại Thế Giới tên là Minh Nguyệt, có điều người ta không đáp lại, vì thế nhất thời nghĩ quẩn."

"Trong di thư viết gì?"

Lạc Tiêu Dao bước lại, giúp trả lời câu hỏi này.

"Viết 'lòng ta vốn hướng về trăng sáng, lòng trăng lại hướng tới nương ngòi, kiếp này vô duyên, kiếp sau gặp lại', không hề chơi từ chơi chữ, đến di thư xúc cảm cũng lai láng như vậy, dưới cùng còn kí tên Tôn Trạch Học, bọn em đã cho người tới chỗ vũ nữ kia xác định."

"Chỉ có vậy thôi sao?"

"Không thì sao? Chẳng lẽ anh muốn một người sắp chết thao thao bất tuyệt viết tản văn?"

Lạc Tiêu Dao nói xong, lại thêm vào: "Đúng rồi, bọn em đã hỏi người giúp việc, bà ta nói Tôn Trạch Học gần đây bị đau nửa đầu, phải uống thuốc suốt, tâm trạng không tốt, thường xuyên chỉ vì một chút chuyện vặt cũng nổi giận,

đây chắc cũng là một trong những nguyên nhân dẫn đến việc tự sát của ông ta."

Thẩm Ngọc Thư còn muốn hỏi thêm, phía sau đã vang lên tiếng ho khan.

Bùi Kiếm Phong quay lại, ngắt quãng cuộc đối thoại của bọn họ, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Kiểm tra xong hết rồi chứ? Chúng tôi còn rất nhiều việc phải làm, nếu các vị không có việc gì thì xin mời về trước đi."

Hắn hạ lệnh đuổi khách rất rõ ràng, Thẩm Ngọc Thư lại coi như không hiểu, nói rất nghiêm túc: "Tôi tới góc tường đứng, không cản trở các vị làm việc đâu."

Góc tường thì có cái gì để xem chứ? Thà rời đi luôn còn hơn.

Nếu Thẩm Ngọc Thư không phải là bạn của Đoàn Mộc Hành, Bùi Kiếm Phong nhất định sẽ nói như vậy, nhìn hắn đi tới góc tường, chỗ đó không có người, cũng không bày biện thứ gì, càng không hiểu nổi ý đồ của hắn.

Thẩm Ngọc Thư khép mắt đứng bên góc tường, hệt như đang dưỡng thần.

Thấy hắn không nhúng tay vào công tác điều tra, Bùi Kiếm Phong cũng không tiện ép, chuyển qua hỏi chuyện các điều tra viên, nắm bắt tình huống vụ án.

Tô Duy quay lại, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư một mình đứng trong góc tường, nhắm mắt như lão tăng nhập thiền thì nhướng mày chạy qua.

"Cậu ngủ ngay tại hiện trường giết người sao?"

Nghe tiếng Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư mở mắt ra, không nói gì mà giơ bàn tay ra trước mặt Tô Duy.

Nhìn thấy chữ viết trên đó, Tô Duy gật gật đầu, lại ngăm ngía Bùi Kiếm Phong đang đứng một bên.

Thẩm Ngọc Thư đi đến trước mặt Bùi Kiếm Phong, hỏi: "Tôi muốn biết một việc, các vị đã kiểm tra tất cả các cửa ra vào và cửa sổ ở đây chưa?"

Bùi Kiếm Phong đang bận, trả lời vẻ thiếu kiên nhẫn: "Anh không phải là bác sĩ pháp y sao? Không hỏi thi thể đi hỏi về cửa làm gì?"

"Chính bởi vì tôi là bác sĩ pháp y mới phải chú ý đến tất cả các chi tiết nhỏ trên hiện trường, bởi vì manh mối rất có thể được giấu ở chỗ mà mọi người không để ý tới."

"Rõ ràng là án tự sát bình thường, sao phải phiền toái như vậy."

Bùi Kiếm Phong khó chịu nói xong, liếc mắt về phía Tiêu Dao: "Là cậu phụ trách khám nghiệm hiện trường, cậu trả lời anh ta đi."

"Ồ, lúc đầu bọn em cũng cho là án giết người, thế nên sau khi tới hiện trường, việc đầu tiên là kiểm tra tất cả cửa nẻo, em chắc chắn là tất cả các cửa đều được khóa từ phía trong, cũng không có dấu vết bị cạy, em còn hỏi người giúp việc, bà ấy xác nhận chìa khóa dự phòng của căn nhà không bị

mất. Nói cách khác, cả ngôi nhà này chính là một mật thất, không tồn tại khả năng người bên ngoài gây án."

"Chỗ này làm sao mà coi như mật thất được?"

Tô Duy đi tới, nghe thấy Lạc Tiêu Dao nói vậy bèn phản bác: "Tôn Trạch Học giao thiệp rộng khắp, lại thường xuyên ra vào mấy chỗ phong hoa tuyết nguyệt, nếu có người nhân lúc ông ta không chú ý, đánh trộm chìa khóa cũng không phải không có khả năng."

"Bác sĩ pháp y vừa rồi cũng đã nói, đây là một vụ tự sát, đến di thư cũng có rồi. Tóm lại, không còn chuyện gì ở đây nữa, các vị đừng cản trở công việc của chúng tôi."

Bùi Kiếm Phong nói xong đưa tay ra hiệu cho Lạc Tiêu Dao, bảo cậu ta dẫn người đi ra, Tô Duy còn muốn ở lại, bị Lạc Tiêu Dao túm chặt kéo thẳng ra ngoài.

Lúc bọn họ đi tới cửa, Bùi Kiếm Phong lại gọi Lạc Tiêu Dao lại.

"Tiện thể cậu hãy tới chỗ cô vũ nữ được nhắc tới trong di thư hỏi thăm xem. Đúng rồi, còn cả kết quả giám định nét chữ người chết nữa, cố gắng kết thúc sớm vụ án."

"Vâng!"

Lạc Tiêu Dao đáp, trong lòng vô cùng may mắn Bùi Kiếm Phong đã cho cậu cái cơ để có thể lôi hai cái người thích gây rắc rối này đi.

Ba người ra khỏi ngôi nhà, đám người vây xem bên ngoài đã tản, chỉ còn mấy tuần bộ đứng gác ở cửa, Thẩm Ngọc Thư nói với Lạc Tiêu Dao: "Đoan Mộc Hành cho anh mượn xe, để anh đưa em đi."

"Thôi, em sợ lên thuyền giặc rồi không xuống được."

Lạc Tiêu Dao oán hận trừng mắt nhìn Thẩm Ngọc Thư một cái, quay đầu định đi luôn, bị Tô Duy đưa tay quàng lấy cổ túm lại, cười hì hì nói: "Em họ ngoan, em đã lên thuyền rồi, tốt nhất là cùng nghĩ làm thế nào để con thuyền này nổi được đi."

"Lên xe, tôi có chuyện muốn hỏi cậu."

Lạc Tiêu Dao rất muốn cự tuyệt, nhưng nhìn sắc mặt của Thẩm Ngọc Thư lại không dám từ chối, ngoan ngoãn để mặc Tô Duy kéo tới chỗ để xe.

Vân Phi Dương đang dựa vào cửa xe đọc lại những gì đã ghi chép, nhìn thấy bọn họ trở về hào hứng xông lên đón: "Có phát hiện gì không? Tôn Trạch Học là tự sát hay là bị giết?"

"Lên xe rồi nói."

Xung quanh đây khả năng có người của Ôn Nhã Quận, Thẩm Ngọc Thư không muốn nói nhiều, chờ tất cả mọi người lên xe rồi lái xe rời đi.

Một chiếc khăn tay chìa ra từ phía bên cạnh, Tô Duy giở khăn tay, để lộ chiếc bút lông bên trong, nhìn hẩn cười tí mắt.

"Lấy được rồi?"

"Tôi ra tay thì chuyện đó chẳng phải là dễ ợt sao? Có điều lần sau khi có yêu cầu thì làm ơn nói sớm một chút, nên biết rằng trước mặt một đồng cảnh sát như vậy mà phải dối thật thành giả, áp lực của tôi cũng lớn lắm đấy."

"Đừng quên cậu là thần trộm, là Tô Thập Lục không gì là không làm được."

Hiếm khi được Thẩm Ngọc Thư khen ngợi, tâm trạng Tô Duy rất tốt, không kìm được ngâm nga một điệu nhạc.

Lạc Tiêu Dao ngồi ghế sau nghe bọn họ nói chuyện, sợ tới mức bổ nhào tới ôm lấy lưng ghế trước, chăm chăm nhìn vào cái bút lông hỏi: "Đây là đồ vật ở hiện trường mà? Hai người thật là to gan, em xin hai người đấy, để cho em một đường sống có được không? Nếu chuyện này lộ ra ngoài, em sẽ chết chắc..."

"Đừng lo, cùng lắm chỉ bị mất việc thôi, không chết người được đâu."

"Nếu không được làm tuần bộ, em thà chết còn hơn."

"Em cứ coi như không biết gì là được." Thẩm Ngọc Thư nói: "Chỗ này chỉ có bốn người chúng ta, nếu để lộ ra ngoài, chắc chắn phản đồ là một trong số này."

Lạc Tiêu Dao lập tức quay sang nhìn Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương sợ tới mức liên tục xua tay: "Tôi nhất định sẽ không nói, tuyệt đối sẽ không nói, xin hãy tin tôi."

"VẬY CẬU VIẾT GIẤY CAM ĐOAN ĐI!"

"Tôi viết tôi viết."

Trong khi hai người bên dưới còn mãi mê lấy danh dự ra để cam đoan, Thẩm Ngọc Thư hỏi Tô Duy: "Cậu tìm được cơ hội hỏi người giúp việc chưa?"

"Hỏi rồi, có điều bà ta nói không biết Ôn Nhã Quân, Ôn Nhã Quân trước giờ chưa từng đến nhà Tôn Trạch Học."

"Nhưng cô ta với Tôn gia lại có vẻ rất quen thuộc."

"Bố cục của mấy ngôi nhà kiểu Tây phần lớn đều giống nhau, điều này cũng giải thích được, nhưng điều tôi cảm thấy kì lạ nhất đó là Tôn Trạch Học chẳng qua chỉ là một trưởng phòng nhỏ ở Cục Công Đồng, vậy mà cái chết của ông ta lại làm kinh động đến cả cảnh vụ, nói không chừng là có quan hệ tới cái chết của Khương đại soái thật."

Lạc Tiêu Dao ở phía sau càng nghe càng mơ hồ, hỏi: "Đây là chuyện gì thế? Sao lại liên quan tới Khương đại soái?"

Tô Duy đưa ảnh chụp của Tôn Trạch Học và Khương Anh Khải cho cậu ta xem, Lạc Tiêu Dao xem xong, dựa phịch lên ghế, rên rỉ: "Không phải trùng hợp như vậy chứ? Chẳng lẽ Tôn Trạch Học không phải tự sát thật?"

Thẩm Ngọc Thư vừa lái xe vừa đáp: "Anh nhìn ảnh chụp của Tôn Trạch Học, ông ta là một người rất kỹ tính cẩn chu, vậy mà trước khi tự sát lại chỉ mặc đồ ngủ và đi dép lê, điều này không phù hợp với thẩm mỹ của người chết."

Tô Duy nhún vai: "Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tự sát nên không thể hiểu được tâm lý thẩm mỹ của người tự sát."

Vân Phi Dương giơ tay nói: "Tôi đã từng đọc một số sách về tâm lý, đối với người muốn tự sát mà nói, họ vẫn có lòng tự tôn của người còn sống, trừ phi là người khốn khó cùng đường, nếu không người tự sát sẽ cáo biệt nhân sinh trong trạng thái cẩn chu nhất. Tôn Trạch Học là người kỹ tính, ông ta sẽ càng không mặc đồ ngủ mà tự sát. Đúng rồi, mà Tôn Trạch Học tại sao lại muốn tự sát?"

Tô Duy đáp: "Ông ta để lại di thư, nói vì không theo đuổi được một vũ nữ nào đó nên tự tử vì tình."

"Ha ha, tôi không nghe lầm chứ? Tôi vừa mới hỏi thăm một chút, Tôn Trạch Học có không ít bạn gái, hơn nữa ông ta còn rất có dã tâm, để leo lên trên sẵn sàng đạp đổ không ít đồng nghiệp. Loại người này nói bị giết thì còn có lý, làm sao lại tự tử vì tình được chứ?"

Thẩm Ngọc Thư liếc Vân Phi Dương một cái qua kính chiếu hậu.

"Tin tức của cậu nhanh thật đấy."

"Ồ... Ha ha, chẳng phải là tôi quen biết rất nhiều người sao, đương nhiên tin tức tới cũng nhanh."

Cậu ta nói ấp a ấp ứng, rõ ràng là có vấn đề, có điều tin tức mà cậu ta mang đến thì không có vấn đề.

Tô Duy nói: "Nếu không phải tự sát, vậy thì chính là có người tới thăm rồi tìm cơ hội xử lý ông ta. Tôn Trạch Học mặc áo ngủ tiếp khách, có thể thấy được quan hệ của họ là không bình thường."

"Người đó là ai?"

"Đây là việc mà tuần bộ các cậu phải điều tra chứ? Có quan hệ gần gũi với Tôn Trạch Học, có thể có được chìa khóa nhà ông ta, lại có thể xử lý ông ta khi ông ta không phòng bị, phạm vi đã thu nhỏ rất nhiều rồi."

Vân Phi Dương lại giơ tay lần nữa: "Tôi lại đi hỏi thăm tiếp tin tức về các mối quan hệ của Tôn Trạch Học, chờ tin tốt của tôi nhé."

"Tôi đưa cậu về tòa báo, cậu làm ở báo..."

"Không cần đâu không cần đâu, tôi xuống xe ở đây được rồi, dù sao về tòa soạn cũng không có việc gì làm, chỉ bằng cứ tiếp tục đi tìm manh mối."

Vân Phi Dương chỉ chỉ bên đường, chờ Thẩm Ngọc Thư dừng hẳn xe là vẫy tay chào mọi người, xuống xe chạy mất không quay đầu lại, tốc độ nhanh như thể sợ bị đuổi theo.

"Em cũng xuống ở đây được rồi, vũ trường Đại Thế Giới ở ngay gần đây."

Lạc Tiêu Dao cũng định xuống xe, bị Tô Duy đưa tay giữ lại, ngay sau đó xe lại nổ máy, cậu ta kêu cuống lên: "Hai người bận lắm đúng không? Em sẽ không làm phiền hai người làm việc đâu."

"Đại Thế Giới để sau, anh có chuyện muốn hỏi em."

"Chuyện gì ạ?"

Thẩm Ngọc Thư tìm một chỗ đất trống dừng xe lại, nói với Lạc Tiêu Dao: "Chuyện rất quan trọng, cho nên em nghĩ kĩ đi rồi trả lời, anh không muốn phí thời gian vào việc nghe nói dối."

"Thẩm tiên sinh, ngài đừng làm mặt nghiêm trọng như vậy, sẽ khiến không khí trở nên căng thẳng đấy, xem ngài khiến em họ sợ đến thế nào này."

Tô Duy ngồi xuống ghế sau, nở một nụ cười vô cùng dịu dàng, giữ chặt bả vai Lạc Tiêu Dao, an ủi: "Không có việc gì không có việc gì đâu, chúng tôi chỉ là hỏi mấy vấn đề nhỏ thôi, tỷ như vì sao gần đây cậu lại vay nhiều tiền như vậy? Tỷ như gần đây sao hồn phách cậu cứ như trên mây? Lại tỷ như khoảng thời gian Khương đại soái bị giết ở sau rạp hát, cậu đang làm gì?"

Tô Duy hỏi một câu, Lạc Tiêu Dao run một cái, đến cuối cùng sắc mặt trắng bệch, muốn mở miệng giải thích, bàn tay Tô Duy đặt trên vai cậu ta ấn mạnh hơn, dịu dàng nhắc nhở: "Nghĩ kĩ rồi hãy nói, trước khi cậu định nói dối, đừng quên một điều, hai người trước mặt cậu đây đều có chỉ số thông minh vượt xa cậu."

"Không phải... Em chỉ là... Gần đây hơi kẹt... Đồng nghiệp giới thiệu nhiều quần áo thời thượng, em mua nhiều quá, không còn tiền, cũng không dám

nói với cha mẹ, cho nên mới vay tiền cấp trên..."

"Có phải còn vay nặng lãi hay không?"

"Sao có thể chứ?"

"Không vay nặng lãi thì em hoảng cái gì?!"

Bị Thẩm Ngọc Thư lạnh lùng quát, Lạc Tiêu Dao sợ run, Tô Duy vội vàng hòa giải.

"Cậu đừng có khống chế em trai như vậy... Như thế là yêu thương em trai vượt quá giới hạn bình thường, Tiêu Dao là tuần bộ, lại còn là tuần bộ rất trọng nghĩa, sao có thể đi vay nặng lãi được chứ? Nếu để dì út biết, còn không đánh gãy chân nó?"

"Đánh đấy! Nhất định sẽ đánh đấy!"

"Vậy sao còn không chịu nói thật?"

"Em đã nói hết rồi, anh còn muốn em nói gì nữa?"

Bị tấn công từ hai phía, Lạc Tiêu Dao càng cuống, theo bản năng đưa tay sờ lên cái bùa trên cổ không sờ thấy gì mới nhớ ra cái bình thuốc bùa hộ mệnh đã bị kẻ đeo mặt nạ lấy mất, lại vội vàng bỏ tay xuống.

Đáng tiếc Thẩm Ngọc Thư đã chú ý tới điều đó: "Bùa hộ mệnh của em đâu?"

"Cái đó... Em quên ở nhà rồi..."

"Còn nói dối!" Thẩm Ngọc Thư quát: "Em thân là tuần bộ, phải hiểu rõ tính nghiêm trọng của việc biết mà không báo, hiện tại đã chết hai người, có phải em còn muốn thấy nhiều người chết hơn không?"

"Đương nhiên không phải! Chuyện của em chẳng liên quan gì đến việc Khương đại soái bị giết hết! Xã hội bây giờ đều coi trọng quyền riêng tư, em cũng có quyền giữ chuyện riêng của mình, có quyền lựa chọn nói ra hay không!"

"Đúng vậy, cậu có quyền im lặng, nhưng tất cả những lời cậu nói đều sẽ thành bằng chứng trước tòa." Tô Duy vỗ vỗ vai cậu ta: "Cho nên em họ ạ, chờ tới lúc ra tòa, tất cả không còn phụ thuộc vào em nữa đâu."

Lạc Tiêu Dao bị lời của Tô Duy làm cho hồ đồ, mở lớn đôi mắt không nói được gì.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Đúng vậy, chuyện ở tầng hầm bọn anh đều đã biết, cũng biết đêm đó em không quay lại xem diễn, không phải là tụ tập với bạn bè, mà là gặp người dưới tầng hầm, người đó là ai? Có phải hãm giết Khương đại soái không?"

"Không phải!"

Lạc Tiêu Dao nói xong mới phát hiện mình bị trúng kế, tức giận kêu: "Cái tên nhóc thối Trường Sinh, lại dám bán đứng em."

"Nó không nói gì hết, đều là chúng tôi đoán ra thôi, thế nên cậu chọn cách lập tức thành thật hay là tiếp tục ở đây lãng phí thời gian?"

"Em không nói được, sẽ có người chết đấy."

"Cậu không nói cũng sẽ có người chết." Tô Duy nói: "Dù sao thò đầu rút đầu cũng là một đao, nói ra thì chúng tôi còn có thể giúp cậu, còn nếu cậu cứ tiếp tục giấu, chờ đến lúc đi út và chú Lạc biết được thì đã quá muộn rồi."

Lạc Tiêu Dao mấy ngày nay bị tên đeo mặt nạ khiến cho tâm trạng bứt rứt, giờ lại bị hai người họ thay phiên oanh tạc, rốt cuộc cũng chịu không nổi, giơ tay đầu hàng.

"Em có thể nói cho hai người biết, nhưng hai người không được nói ra ngoài, nếu không sẽ liên lụy đến cha mẹ em."

Hai người nhìn nhau, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy?"

Kì thực nội tâm Lạc Tiêu Dao cũng rất hy vọng có người có thể giúp mình giải quyết mối phiền toái lớn này, Thẩm Ngọc Thư trong lòng cậu ta lại hết như một vị thần, thế nên khi cậu ta kể hết sự việc từ đầu tới cuối chuyện xảy ra hôm đó xong, tảng đá trong lòng cũng được buông xuống, cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều: "Việc xảy ra chính là như vậy, hai người nhất định không được nói cho cha mẹ em biết đâu đấy, em sợ họ lo lắng."

"Việc nguy hiểm như vậy mà cậu lại giấu lâu như thế, thật là chẳng biết điều gì cả, người đeo mặt nạ da, nghe thôi đã thấy đầy tính huyền kỳ rồi."

Tô Duy vượt cảm cảm thán: "Sớm biết thế đêm đó tôi cũng đi xem diễn, nên biết rằng nhân vật huyền kỳ không dễ dàng mà gặp như vậy đâu."

Trong lúc Tô Duy còn đang chìm đắm trong thế giới mơ tưởng thì Thẩm Ngọc Thư phân tích: "Đối chiếu thời gian kẻ đeo mặt nạ bị thương xuất hiện và thời gian Khương đại soái bị giết, khả năng hãn giết Khương đại soái là rất lớn."

"Không thể nào, sau đó em đi rửa tay còn va vào Khương đại soái nữa mà."

"Chẳng phải em cũng không chắc chắn đó là Khương đại soái sao?"

"Ừm... Phải nói là người rất giống Khương đại soái... Nhưng mà nếu kẻ đeo mặt nạ đúng là hung thủ giết Khương đại soái, sau khi hãn hoàn thành thì lại bị ai truy sát? Những kẻ truy sát hãn nói là người của Hoàng gia ở cửa Tây đường Tứ Mã, em sau đó đã cố tình đi hỏi, con phố đó căn bản không có thương nhân nào họ Hoàng hết."

"Có thể là tùy tùng của Khương đại soái ngụy trang không? Nếu Khương đại soái muốn che giấu thân phận để đi gặp người khác, vậy thì hành động chắc chắn cũng rất bí mật, tùy tùng và sĩ quan phụ tá của ông ta, thậm chí là vợ ông ta cũng không dám nói ra sự thật."

"Nhưng em cảm thấy... Kẻ đeo mặt nạ không giống như kẻ đại gian đại ác, hai người xem, hãn cũng không giết em mà."

Đó là bởi vì cậu quá ngốc.

Cả hai đồng thời xỉ vả trong lòng, có điều vì quan tâm đến lòng tự trọng của Lạc Tiêu Dao nên không nói ra.

Tô Duy nói: "Không ngờ đêm đó còn xảy ra chuyện như vậy, xem ra Ngô Mị có rất nhiều chuyện không nói cho chúng ta biết."

Thẩm Ngọc Thư hỏi Lạc Tiêu Dao: "Sau đó em có truy tìm tung tích của kẻ đeo mặt nạ không?"

"Đương nhiên là có, hấn bị thương rất nặng, chắc chắn là cần chạy chữa, nhưng kì lạ ở chỗ, em đã lén tìm khắp các bệnh viện cũng như phòng khám ngầm lớn nhỏ ở Thượng Hải cũng không hỏi thăm được tin tức gì về hấn. Các anh nói có thần kỳ không?"

"Đương nhiên là không, bởi vì có một loại người không nhất định phải tới bệnh viện."

"Là loại người nào?"

Em họ đúng là ngốc, Tô Duy không nhịn được nhắc nhở. "Chính là loại người như cậu đấy."

"Hả?"

"Ý của anh cậu là, nếu kẻ đeo mặt nạ cũng giống như cậu, nhà có mở tiệm thuốc, thậm chí là xuất thân con nhà y thì đương nhiên không nhất thiết phải tới bệnh viện."

"Đúng vậy, đơn giản như vậy sao em lại không nghĩ ra nhỉ?"

Nhờ Tô Duy nhắc nhở, Lạc Tiêu Dao hối hận liên tục giậm chân, lại quay sang hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Vậy liệu hắn có đúng là hung thủ giết Khương đại soái không? Còn em trong lúc vô tình đã cứu kẻ giết người?"

"Anh chỉ nói rằng có khả năng hắn là hung thủ, nhưng còn chưa chắc chắn, thế nên chúng ta cần nhiều manh mối hơn nữa. Trước tiên em phải về văn phòng thám tử với bọn anh."

Chương 5: Đạo tặc Câu Hồn Ngọc

Trở lại văn phòng thám tử, Thẩm Ngọc Thư dẫn Lạc Tiêu Dao tới phòng thí nghiệm, cho cậu ta xem đồng ảnh chụp mà Vân Phi Dương cung cấp, xem có thể dựa vào vóc dáng mà nhận ra tay đeo mặt nạ hay không.

Kết quả so sánh nhóm máu cũng đã có, căn cứ vào tin mà Lạc Tiêu Dao cung cấp, Khương Anh Khải nhóm máu B, còn vết máu lưu lại ở tầng hầm là của nhóm máu AB.

Thẩm Ngọc Thư không phát hiện được vết máu thuộc nhóm AB trên quần áo của Khương Anh Khải, hiện trường phía sau rạp hát cũng không có.

Tô Duy nói: "Thật đáng tiếc, vừa rồi Bùi Kiếm Phong canh kỹ quá, chúng ta không thu thập được dấu vân tay của Tôn Trạch Học và các vật mẫu, nếu không có thể đối chiếu với vân tay ở tầng hầm rạp hát rồi."

"Không có tác dụng gì nhiều đâu, công tác kiểm tra đối chiếu vân tay vô cùng rườm rà, hơn nữa rất có khả năng hung thủ giết Tôn Trạch Học có đeo găng tay, cho nên chúng ta chỉ có tìm ra hiện trường đầu tiên của vụ án thì mới biết được chân tướng cái chết của Khương đại soái."

"Vấn đề là không tìm được."

"Em cũng không tìm được."

Lạc Tiêu Dao cẩn thận xem đồng ảnh một lượt rồi ủ rũ nói: "Trong đây không có tay đeo mặt nạ, hăn rất cao, còn rất gầy nữa, về phương diện này chỉ có người này tương đối giống, nhưng mà hai người nhìn cổ tay anh ta này, bê cái mâm cũng phải cố hết sức thể này, sao có thể đánh em... không, đánh người được."

Cậu ta nhắc đến chính là tấm ảnh chụp một người bồi bàn trong quán ăn, người trong ảnh chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, nhìn bộ dạng gầy guộc cùng tư thế bê mâm của cậu ta, quả thật là không có khí thế của kẻ dám nổ súng giết người. Lạc Tiêu Dao hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Làm sao bây giờ? Hay là em đi tìm hiểu một chút?"

"Xem dáng vẻ của cậu ta thì căn bản không phải đối thủ của em, không cần phải phí công làm gì. Em đi điều tra về vũ nữ của Đại Thế Giới và kết quả giám định chữ viết đi, điều tra xong nhớ báo cho anh."

"Em đi ngay đây, còn chuyện của tay đeo mặt nạ, hai người nhất định nhất định không được nói cho người khác biết, nếu không em sẽ chết chắc đấy."

"Yên tâm đi, cậu sẽ sống lâu trăm tuổi em trai ạ."

Tô Duy đẩy Lạc Tiêu Dao, ý bảo cậu ta mau đi làm việc, Lạc Tiêu Dao vẫy tay, chạy ra ngoài, không bao lâu sau thì một tiếng "bịch" vang lên từ đầu kia hành lang.

Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy cùng chạy ra thì thấy một người bị Lạc Tiêu Dao hất ngã trên mặt đất, tay ôm ngực, vẻ mặt đau đớn.

Lạc Tiêu Dao gây ra họa, sợ tới mức vội vàng ngồi xổm xuống xem xét, liên tục hỏi: "Anh không sao chứ? Rất xin lỗi, tôi không phải cố ý đâu."

Nhờ sự giúp đỡ của cậu ta, người đàn ông đứng lên, hóa ra là Đoan Mộc Hành, anh ta xua tay nói không việc gì, có điều sắc mặt tái nhợt không giống người không có việc gì.

Trước khi hỏi thăm tình hình của Đoan Mộc Hành, Thẩm Ngọc Thư lên tiếng quở trách Lạc Tiêu Dao: "Lỗi mãng hấp tấp, khiến người khác bị thương thì làm sao bây giờ?"

Đoan Mộc Hành ngăn lại: "Không liên quan đến cậu ấy, là tớ gần đây bị tụt huyết áp, vốn dĩ sức khỏe đã không tốt lắm, thế nên mới hay bị choáng."

Lạc Tiêu Dao nhặt cái mũ dạ bị văng đi lên, đưa cho anh ta: "Tôi không ngờ lại có người tới, thật xin lỗi, có phải đã làm anh bị thương không? Tôi đưa

anh tới bệnh viện nhé?"

"Đừng lo, không nghiêm trọng như vậy đâu."

Đoan Mộc Hành vỗ vai Lạc Tiêu Dao, bảo cậu ta không cần để ý, lại hỏi: "Vội như vậy có phải vì vụ án của Tôn Trạch Học không?"

"A, anh đã biết rồi?"

"Anh họ của cậu lấy danh nghĩa của tôi đi khám nghiệm hiện trường, người của phòng vụ về là báo ngay lên trên, cũng may cha tôi và Cục trưởng Cục Công Đồng là bạn bè thân thiết cho nên tôi không bị ảnh hưởng gì."

Đoan Mộc Hành nói xong, lại cười nhìn Thẩm Ngọc Thư: "Cậu cũng lợi hại thật đấy, vừa xuất hiện đã chọc vào nữ Đô đốc khó nhằn nhất của phòng cảnh vụ."

"Thật ngại quá, việc khẩn cấp nên mượn tên cậu một chút, tớ nghĩ nhà Đoan Mộc thần thông quảng đại, hẳn là sẽ không ảnh hưởng gì đến cậu, có điều vẫn phải nói với cậu một câu xin lỗi."

Tô Duy đứng bên cạnh nhin cười đến đau cả bụng.

Bị chụp một cái mũ to trùm lên đầu, cậu nghĩ Đoan Mộc Hành cho dù có khó chịu cũng không thể nói gì, không hổ danh là ông cố của Thẩm Ngạo, tên này so với Thẩm Ngạo còn gian hơn nhiều.

Đoan Mộc Hành đã trải sự đời, nghe Thẩm Ngọc Thư nói xong cũng thuận nước đẩy thuyền: "Chờ mọi việc giải quyết xong, nhớ mời tớ ăn cơm coi như là xin lỗi nhé."

Thấy Đoan Mộc Hành không việc gì, Lạc Tiêu Dao chào một tiếng rồi chạy đi.

Thẩm Ngọc Thư mời Đoan Mộc Hành tới phòng thí nghiệm, thở dài: "Tiêu Dao dũng khí có thừa nhưng trí tuệ không đủ, chỉ bởi vì tay đeo mặt nạ không giết nó mà cho rằng hắc không phải là hàng đại gian đại ác, nó làm tuần bộ, thật đúng là khiến người ta lo lắng."

"Yên tâm đi, người ngốc có phúc của người ngốc, cậu ta chỉ là đi hỏi tin tức một chút thôi, sẽ không có việc gì đâu,"

"Hai người đang nói gì thế? Cái gì mà tay đeo mặt nạ?"

"Chúng tớ vừa mới nghe được từ Tiêu Dao một số chuyện nhỏ, không có gì đâu." Thẩm Ngọc Thư cho qua, hỏi: "Cậu đặc biệt tới đây, có phải là có manh mối gì không?"

"Có, có điều có giá trị gì hay không thì còn chưa biết."

Ba người đi vào phòng thí nghiệm, điều Đoan Mộc Hành nhìn thấy đầu tiên chính là cái bàn chất đầy ảnh chụp, tiếp theo là kệ sách và cái bàn đặt các thiết bị kiểm tra đo lường, không khỏi tán thưởng.

"Ngọc Thư, chỗ này của cậu dụng cụ đầy đủ quá, có thể so với bệnh viện được rồi, có điều tra ra được gì không?"

"Được một ít, có điều đều không phải là những thứ quan trọng, cậu thì sao?"

"Để giúp các cậu điều tra bản danh sách này, tớ phải bận đến tận sáng nay đây, định bảo coi bộ có chút manh mối rồi, ai ngờ nhận được điện thoại của bên cảnh vụ, nói Tôn Trạch Học tự sát, cậu nói có trùng hợp không?"

"Trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy."

Tô Duy đưa cho Đoan Mộc Hành xem tấm ảnh chụp Tôn Trạch Học và Khương Anh Khải gặp mặt, anh ta vô cùng kinh ngạc.

"Không ngờ tốc độ điều tra của các cậu cũng nhanh thật đấy."

"Cũng tạm tạm, tạm tạm."

Thực ra đây đều là công lao của Vân Phi Dương.

Đoan Mộc Hành lấy tập tư liệu anh ta tra được ra, đầu tiên là về Ngô Mị, nội dung cũng giống với những gì Vân Phi Dương cung cấp. Thậm chí Ngọc Thư và Tô Duy xem xong nhìn nhau, khẳng định được tuy rằng Vân Phi Dương rất kì quái, nhưng ít nhất tin tức của cậu ta là chuẩn xác.

Tiếp theo là sơ đồ thể hiện quan hệ Đoan Mộc Hành làm dựa trên danh sách mà Ngô Mị cung cấp.

Sơ đồ dùng các màu sắc khác nhau đánh dấu, phía dưới danh sách còn ghi chú rõ chức vụ và gia thế của mỗi người, Tôn Trạch Học cũng ở trong đó, giữa hần và Khương Anh Khải chỉ viết "lần đầu gặp mặt".

"Xem ra bọn họ cũng không có kết giao, chỉ là có người quen chung thôi." Thẩm Ngọc Thư nhìn sơ đồ quan hệ nói.

Sơ đồ cho thấy Khương Anh Khải sau khi tới Thượng Hải từng đi gặp một số nhân viên quan chức quan trọng, những người này lại cùng quen biết Tôn Trạch Học. Trên quan trường mọi người đi ra đi vào thế nào cũng đụng mặt, có liên lạc với nhau cũng không kì lạ.

Phía bên Ngô Mị thì giao thiệp ít hơn, chủ yếu đều là các phu nhân quan lớn, xem ra không có giá trị điều tra.

"Người không nhiều lắm, không ngờ quan hệ lại phức tạp như vậy."

Tô Duy khoanh hai tay trước ngực, nhìn sơ đồ thở dài: "Vốn dĩ cho rằng sẽ rất khó điều tra, không ngờ cái chết của Tôn Trạch Học cung cấp cho chúng ta manh mối."

"Đúng vậy, Tôn Trạch Học chết ngay vào lúc này, về mặt thời gian là quá trùng hợp. Hành, cậu cùng làm một chỗ với Tôn Trạch Học, cậu có biết gì về hần không?"

"Tuy nói là cùng làm một chỗ, nhưng phòng ban khác nhau, cùng lắm cũng chỉ coi như quen biết qua thôi, có điều tớ có nghe được một số đồn đại về ông ta. Tôn Trạch Học trước kia công tác ở Cục cảnh sát, vì làm việc không từ thủ đoạn, nhiều lần chèn ép xa lánh đồng nghiệp, kết oán với nhiều người,

về sau bị người của bang hội tới cảnh cáo, ông ta không trụ được ở đó nữa mới trốn sang Tô Giới Pháp, nhờ quan hệ tìm một chân ở Cục Công Đồng. Sau sự việc lần đó, ông ta yên phận hơn rất nhiều, hơn nữa tuổi cũng đã lớn, không ngông nghênh như trước nữa."

Việc này cũng trùng khớp với manh mối mà Vân Phi Dương cung cấp.

Tô Duy nói: "Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Tôn Trạch Học cùng lắm chỉ là bột ngang tàng đi thôi, cá tính hung tàn thì sẽ không thay đổi. Nhìn tấm ảnh này, ông ta và Khương đại soái chắc chắn là có mâu thuẫn, vì vậy rất có khả năng là vì một lời nói không hợp ý nhau mà động thủ giết người."

"Nếu nói là ông ta giết người, vậy hung khí ở đâu?"

Tô Duy nhướn mày, không trả lời được.

Thẩm Ngọc Thư lại hỏi Đoan Mộc Hành: "Tôn Trạch Học có kết giao với mấy người bên phòng cảnh sát Tùng Hồ sao?"

"Tớ không rõ lắm, có điều Tôn Trạch Học vốn dĩ làm việc ở Cục cảnh sát, có quen biết với đám người kia cũng không có gì là lạ. Sao vậy?"

"Tớ nghe được một số tin tức, nói rằng Khương đại soái muốn dựa vào việc vận chuyển nha phiến để hốt tiền, thế nên định kiếm một chỗ ở phòng cảnh sát Tùng Hồ, lần này hẳn đến Thượng Hải chính là để đả thông quan hệ. Tớ vốn dĩ cho rằng Khương đại soái muốn làm vụ nha phiến là vì tiền, nhưng bây giờ xem ra thì không đơn giản như vậy, Tôn Trạch Học có động cơ giết hẳn."

"Thì ra là thế." Đoan Mộc Hành vỗ tay một cái: "Bây giờ đã có động cơ rồi, vậy chỉ cần tìm được hung khí là có thể chứng minh Tôn Trạch Học giết Khương Anh Khải!"

Tô Duy giơ tay lên.

"Từ từ, tôi nghe không hiểu lắm, vừa rồi tôi mới chỉ nói bọn họ khó chịu vì lời ăn tiếng nói nên mới động thủ, có nhắc đến động cơ đâu?"

"Trước đây Vân Phi Dương đã từng nhắc qua, việc buôn lậu nha phiến là do phòng cảnh sát Tùng Hồ, hộ quân sử và trấn thủ sử Tùng Hồ cấu kết không chế."

"Tôi nhớ mà, nhưng thế thì làm sao?"

"Hộ quân sử Tùng Hồ là một đốc quân người Chiết Giang, mà đốc quân của phòng cảnh sát lại là một người Giang Tô, hai thế lực của bọn họ vốn là vừa lợi dụng vừa kìm hãm lẫn nhau, nhưng Khương đại soái là quân phiệt Chiết Giang, nếu hấn vào được phòng cảnh sát mà nắm giữ vị trí quan trọng, như vậy đồng nghĩa với việc thế lực của quân phiệt Chiết Giang sẽ mạnh hơn Giang Tô, chiến tranh quân phiệt của Chiết Giang và Giang Tô trước đây bùng phát cũng chính vì đạo lý này."

"Nói một cách đơn giản, nhóm đồng sự của một công ty lớn vì tranh quyền đoạt lợi, không ngừng cài cắm người của mình ở các vị trí quan trọng, phát hiện ra người của đối phương nhiều hơn, bèn hất một vài người ra khỏi chảo... Ý tôi nói là đá ra khỏi công ty."

"Đúng, chính là như vậy."

Thẩm Ngọc Thư nói: "Có điều việc tranh giành giữa các thế lực quân phiệt trong hiện thực tàn nhẫn hơn nhiều. Hành động của Khương đại soái có thể là do kẻ khác bày mưu đặt kế, cho nên trong vụ này hẳn mới phải lén lút lút lút, Tôn Trạch Học từng làm ở Cục cảnh sát, bên trên hẳn là đốc quân người Giang Tô, nếu bên quân phiệt Giang Tô phát hiện ra hành động của quân phiệt Chiết Giang, rất có khả năng đã ra lệnh cho Tôn Trạch Học giết Khương đại soái, cũng để sự việc không bị bại lộ nên giết chết Tôn Trạch Học diệt khẩu."

Lần này Tô Duy đã hiểu, lại hỏi: "Nghe vậy thì dường như có rất nhiều người dây dưa tới chuyện này, hơn nữa đều là những người chúng ta không thể động vào. Chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Ngô Mị chắc chắn cũng biết các phòng thám tử khác không dám dây vào những người này mới tìm tới chúng ta. Có điều đây chỉ là phỏng đoán, muốn biết sự thật thì phải đi tìm Ngô Mị."

"Vậy chúng ta đi mau đi, tránh để cô ấy bị giết người diệt khẩu."

"Người đứng đằng sau nổ súng chỉ là để cảnh cáo cho cô ta rời đi thôi, không phải thực sự muốn giết cô ta đâu. Bởi giết quá nhiều người sẽ khiến cho bên ngoài chú ý, gây phiền toái không cần thiết. Có điều muốn cô ta nói thật thì còn cần thêm một chút thủ đoạn... Hành, cậu có thể giúp tớ một việc không?"

"Được, cậu nói đi."

"Rạp hát Tĩnh Vũ Đài gần đây có một đoàn kịch rất được yêu thích, cậu tới đó tìm người này, dẫn hẳn tới khách sạn Kim Môn chỗ Ngô Mị đang ở, tớ và

Tô Duy tới đó trước, chúng ta gặp nhau ở đó."

Thẩm Ngọc Thư gỡ một tấm ảnh trên tường xuống, đưa cho Đoan Mộc Hành, Tô Duy ghé đầu qua nhìn, thấy đó là tấm ảnh chụp phong cảnh Vân Phi Dương đã chụp vì quá nhàm chán khi theo dõi gần khách sạn Hoàng Phố.

Bối cảnh ảnh chụp là hai hàng cây ngô đồng ở đường Bối Đường, có một người đàn ông rất cao đi tới từ phía đối diện, vừa vịn đi vào ống kính cùng với những cây ngô đồng.

Lúc trước xem Tô Duy không chú ý, bây giờ đã hiểu về vụ án, xem lại tấm ảnh này trước mắt lóe lên linh quang.

"Chẳng lẽ đó chính là người Tiêu Dao đã nhìn thấy ở rạp hát..."

"Không sai, chính là hắn, trong lúc vô tình đã tạo nên sự khác biệt về thời gian cái chết của Khương Anh Khải."

Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy cùng đi tới khách sạn Kim Môn, Ngô Mị không hề ra ngoài, nghe nói bọn họ tới, vội vàng mời vào trong, lại dẫn tùy tùng bưng trà thơm lên, chờ cả hai ngồi xuống là lập tức hỏi: "Hai vị đặc biệt tới đây, có phải là có manh mối gì không?"

Ngô Mị hôm nay trang điểm nhẹ, mình mặc xường xám màu trắng, tóc dùng trâm bới lên, phần tóc mái cài một đóa hoa trắng nhỏ xinh, sắc mặt có vẻ là do nghỉ ngơi không tốt nên nhìn thoáng nét mệt mỏi, lúc hỏi về tình hình cũng thể hiện rõ sự sốt ruột.

Thẩm Ngọc Thư không trả lời ngay mà nhìn qua một lượt phòng khách.

Căn phòng rất lớn, ngoại trừ những vật thiết yếu ra còn có những thứ như đài, máy quay đĩa... Có điều đều không được sử dụng, rèm cửa bốn phía kéo chặt, tuy rằng là ban ngày nhưng trong phòng vẫn bật đèn.

"Tôi lo có người lại tới hãm hại phu nhân nên cố ý kéo rèm lại."

Trong phòng khách, trừ Hứa Phú ra thì tất cả những tùy tùng khác đều lui ra ngoài, nhìn thấy hành động của Thẩm Ngọc Thư, Hứa Phú chủ động giải thích.

"Nếu thật sự lo lắng cho an toàn của Ngô tiểu thư thì biện pháp tốt nhất chính là đưa cô ấy trở về."

"Anh nói vậy là có ý gì?"

Nghe ra ẩn ý trong câu nói của Thẩm Ngọc Thư, Hứa Phú bước tới trước một bước, bị Ngô Mị ngăn lại, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Là tôi kiên quyết không quay về, lão gia chết không minh bạch, hiện tại đến thi hài còn chưa trả lại, tôi lại bị oan, sao có thể cứ như vậy mà rời đi được?"

"Ngô tiểu thư, vừa rồi cô hỏi tôi có phải là có manh mối hay không, thật ra chúng tôi đã có một số manh mối nhưng cần cô giúp đỡ. Cô bỏ tiền nhờ chúng tôi phá án, cũng là muốn biết chân tướng sự việc, thế nên tôi hy vọng có một số việc cô có thể thẳng thắn thành thật nói cho chúng tôi biết."

"Anh Thẩm sao lại nói như vậy? Những gì cần nói lúc ủy thác cho các vị tôi đã nói hết rồi, thậm chí còn đưa cho các vị danh sách người quen của chúng tôi."

"Đó chỉ là một góc của tảng băng, nhưng còn nhiều sự thật hơn, ví dụ như mục đích Khương đại soái tới Thượng Hải và cả đêm bị giết ông ấy đi gặp ai thì cô còn chưa nói."

Thấy Ngô Mị định lên tiếng biện giải, Tô Duy đưa tay ngăn lại.

"Ngô tiểu thư, Khương đại soái căn bản không phải cùng cô tới Thượng Hải mua sắm mà sự thật hoàn toàn ngược lại. Để không bị phát hiện mục đích tới Thượng Hải, ông ấy đã cố tình bảo cô đi cùng đúng không?"

Đôi mắt Ngô Mị hơi nheo lại.

Tô Duy lại nói tiếp: "Chúng tôi còn biết Khương đại soái nhắm vào mảng vận chuyển nha phiến, đêm đó ông ta không đi xem kịch cùng cô mà đi gặp khách, cũng chính là để chốt vụ quân hạt nha phiến, đúng chứ?"

Ánh mắt Ngô Mị bất định, trầm mặc không nói lời nào, sau đó rút khăn tay ra làm động tác lau má, Tô Duy thấy thế bèn đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư phối hợp, đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, tùy tùng báo có khách tới tìm.

Ngô Mị theo bản năng nhìn sang Hứa Phú đang đứng bên cạnh, Hứa Phú hạ giọng: "Tôi không đem địa chỉ của phu nhân nói cho người ngoài biết."

Thẩm Ngọc Thư lên tiếng: "Là tôi nói, tôi nhờ bạn dẫn một người tới đây, tin rằng nhìn thấy người này tiểu thư sẽ không tiếp tục giấu giếm nữa."

Ngô Mị lộ vẻ kinh ngạc, nhưng sau khi nhìn thấy người đi vào thì sự kinh ngạc chuyển thành kinh hãi, chăm chăm nhìn sang Thẩm Ngọc Thư, như thể không hiểu nổi tại sao hẳn lại tìm được người này.

Hai người đi vào, một là Đoan Mộc Hành, người còn lại là một người đàn ông vóc dáng cao to, cạo đầu bóng lờng, hai bên má đỏ ửng. Theo vào cùng với ông ta là mùi rượu nồng nặc, có thể thấy rằng ông ta đã uống rất nhiều.

Người đàn ông không hiểu tình hình là thế nào, vừa vào đã cúi đầu khom lưng chào Ngô Mị, mặt đầy vẻ nịnh nọt.

Thẩm Ngọc Thư chỉ vào ông ta nói: "Ông ta tên A Lục, là diễn viên chạy vật của gánh hát, đêm đó cùng cô tới rạp hát không phải là Khương đại soái, mà là A Lục hóa trang thành Khương đại soái."

Hắn lấy ra ảnh chụp A Lục ở khách sạn Hoàng Phố đặt hươc mặt Ngô Mị.

Trong ảnh người đàn ông mặc đồ Âu, bộ dạng nhìn rất khí phái, với chiều cao và cái đầu bóng lờng, thoát nhìn quả là có vài phần giống Khương Anh Khải.

Đoan Mộc Hành đối chiếu A Lục và người trên ảnh chụp, cười nói: "Vừa rồi tớ tới chỗ gánh hát tìm người, lúc mới thấy ông ấy còn không dám tin là người trong ảnh, hình tượng đúng là khác nhau quá xa."

"Phụ nữ có thể thông qua việc trang điểm để thay đổi khí chất và dáng vẻ, đàn ông cũng vậy, từ 'cải trang' mà Tô Duy vẫn nói đã nhắc nhở tớ."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Tô Duy, Tô Duy nhường nhường mày với hăn, bộ dạng ra vẻ "đã bảo hợp tác với tôi không thiệt đâu".

Không thềm để ý đến vẻ tự đắc của Tô Duy, Thẩm, Ngọc Thư nói: "Ngoại hình của A Lục và Khương đại soái rất giống nhau, lại cùng để đầu trọc, chỉ cần hóa trang một chút là trong bóng tối có thể dễ dàng đánh lừa người khác, không ai nghĩ rằng người đi cùng tiểu thư và ngài sĩ quan không phải là Khương đại soái."

"Cho nên Ngô tiểu thư, không thể trách người của phòng tuần bộ nghi ngờ cô, bởi vì cô quả thật đã nói dối, đêm đó cô cùng Khương đại soái giả mang theo tùy tùng rời khách sạn trước, đến rạp hát xem kịch. Chờ các vị đi rồi, Khương đại soái thật mới ra khỏi khách sạn, đi tới chỗ hẹn."

"Vốn dĩ theo kế hoạch đã định, sau khi Khương đại soái xong việc sẽ tới rạp hát đổi vai với A Lục, A Lục diễn ở nửa sau vở kịch, cũng có đủ thời gian đổi lại mà không sợ bị phát hiện, nào ngờ giữa đường lại xảy ra chuyện, Khương đại soái mãi không về, A Lục lại sắp phải lên sân khấu, ông ta đành phải rời đi giữa chừng, tới nhà vệ sinh vội vàng rửa sạch hóa trang. Tôi nói có đúng không?"

Thẩm Ngọc Thư vừa nói, vừa đem ảnh Vân Phi Dương chụp đêm đó theo trình tự xếp trên bàn, khi nói xong câu cuối cùng, hăn nhìn về phía A Lục.

A Lục không dám đáp lại, lén nhìn Ngô Mị, Ngô Mị hất tay ra hiệu bảo Hứa Phú dẫn ông ra rời đi.

Chờ hai người đi khỏi, ánh mắt Ngô Mị lướt qua đồng ảnh chụp rồi chuyển sang Thẩm Ngọc Thư.

"Anh Thẩm không cần phải đem nhân chứng vật chứng bày ra hết như vậy, thật ra khi anh nói đúng mục đích chuyển đi này của lão gia thì tôi đã không muốn tiếp tục giấu nữa rồi."

Tốt nhất là như vậy, Tô Duy thầm mĩa trong lòng.

Ngô Mị đứng lên, hướng về bọn họ cúi đầu tỏ vẻ xin lỗi.

"Đầu tiên, tôi xin lỗi các vị vì đã giấu giếm sự thật, cũng hy vọng các vị hiểu cho nỗi khổ và vị trí của tôi hiện giờ mà không để bụng."

Không đâu, chỉ cầu xong chuyện cô trả nhiều tiền hơn là được, Tô Duy tiếp tục mĩa mai trong lòng.

"Không đâu, chỉ cầu xong chuyện cô trả nhiều thù lao hơn là được rồi." Thẩm Ngọc Thư nói rất nhã nhặn.

Không ngờ cộng sự lại đem những lời trong lòng mình nói thẳng ra như vậy, ngậm trà Tô Duy vừa uống không trôi xuống bụng một cách thuận lợi mà sặc lên, khiến cậu ho khù khụ.

Nụ cười trên mặt Ngô Mị cứng lại, vẻ yếu ớt đáng thương cũng bị đóng khung, dường như không ngờ vị công tử nho nhã ôn hòa hiền hậu này lại "thẳng thắn thành thật" đến thế.

"Đó là điều đương nhiên, đương nhiên." Cô ta cười gượng mấy tiếng rồi lại ngồi xuống.

Hứa Phú từ bên ngoài đi vào, đến bên Ngô Mị nhỏ giọng nói gì đó.

Ngô Mị nói với bọn họ: "Tôi đã dặn Hứa sĩ quan cho tên nát rượu đó một ít tiền, bảo hẳn không được đem chuyện thể thân nói ra ngoài, làm vậy được chứ?"

"Tiểu thư là người bỏ tiền ra, tiểu thư cảm thấy không có vấn đề là được."

"Nói thật, hôm qua lúc tối ủy thác các vị, trong lòng vẫn có chút thấp thỏm, không ngờ các vị đã tìm ra được A Lục nhanh như vậy, điều này khiến tôi yên tâm hơn, cảm thấy mình không nhìn lầm người. Các vị nhất định sẽ tìm ra chân tướng sự việc."

Trên đầu được chụp một cái mũ đạo mạo, đối là người khác thì nhiều khả năng sẽ nói vài câu khách sáo phụ họa, nhưng Thẩm Ngọc Thư lại không phải người thường, cho nên câu hẳn nói chính là: "Chỉ là trùng hợp thôi, vừa vặn chúng tôi gặp may."

Tô Duy đứng một bên gật đầu.

Lời này nói ra không sai chút nào, nếu không phải đêm đó Lạc Tiêu Dao cũng gặp phiền toái, trùng hợp đụng mặt với A Lục giả dạng thành Khương đại soái thì bọn họ cũng không tìm ra chuyện thể thân nhanh đến vậy, nên biết rằng vào thời gian đó đi ra hậu trường chỉ có người của gánh hát.

Đương nhiên, cũng không thể không kể đến khả năng nắm bắt nhạy bén đối với những chi tiết nhỏ của Thẩm Ngọc Thư.

"Nếu Ngô tiểu thư hôm qua có thể thẳng thắn nói ra sự thật thì nói không chừng bây giờ chúng tôi đã tìm được hung thủ để kết án rồi."

Tô Duy rất may mắn là mình không uống trà, nếu không nhất định sẽ lại bị sặc.

Thật không hiểu sự tự tin của Thẩm Ngọc Thư là từ đâu mà có, hẳn làm sao có thể khẳng định mình có thể bắt được hung thủ nhanh như vậy?

"Thật xin lỗi, bởi vì sự việc liên lụy đến quá nhiều người, trước khi có hiểu biết nhất định về các vị, phận nữ nhi yếu đuối như tôi không dám đem át chủ bài bày ra."

"Vậy bây giờ tiểu thư có thể ngửa bài ra được chưa?"

"Đương nhiên là được, trải qua chuyện này, sao tôi có thể không tin tưởng các vị được chứ? Có điều vị này là..."

Ánh mắt Ngô Mị chuyển qua Đoàn Mộc Hành.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Cậu ấy là bạn tôi, làm việc tại Cục Công Đồng, là một người vô cùng đáng tin cậy, cho nên cần nói gì tiểu thư cứ việc nói."

Ba chữ "đáng tin cậy" này qua miệng của Thẩm Ngọc Thư trở nên hoàn toàn không đáng tin cậy, ít nhất dựa vào kinh nghiệm của Tô Duy thì là như thế.

Ngô Mị không hề nghi ngờ, nói thẳng vào vấn đề chính.

"Mục đích chúng tôi tới Thượng Hải lần này đúng như lời các vị nói, lão gia nhà tôi quả thực muốn kiếm tiền từ việc vận chuyển nha phiến ở cửa khẩu Ngô Tùng, đương nhiên trong đó cũng dính líu đến lợi ích và quan hệ giữa các bên quân phiệt, có điều những thứ đó tôi không hiểu, cũng không hỏi nhiều, chỉ là làm theo những gì ông ấy bảo."

"Sau khi tới Thượng Hải, chúng tôi tuy rằng lúc nào cũng ra vào khách sạn với nhau, nhưng trên đường đều sẽ tách ra, ông ấy bảo tôi tùy tiện mua sắm, bản thân thì đi chỗ khác lo việc. Tôi từng hỏi ông ấy đi gặp ai nhưng ông ấy không nói, chỉ bảo việc rất phức tạp, tôi không biết càng tốt. Danh sách mà tôi đưa cho các vị cũng là do Hứa sĩ quan cung cấp."

Nói tới đây, Ngô Mị nhìn về phía Hứa Phú.

Hứa Phú nói: "Nhưng tôi cũng chỉ biết một phần, có khi Khương đại soái mặc dù dẫn theo tùy tùng nhưng khi tiếp khách cũng không cho bọn họ tới gần, cho nên chúng tôi cũng không biết rốt cuộc là ông ấy đã gặp những ai."

"Đêm đó lão gia nhà tôi nói phải hội kiến một vị khách quan trọng, nếu đàm phán thuận lợi, ông ấy có thể vào được phòng cảnh sát, nhưng việc gặp mặt phải tuyệt đối bảo mật để tránh bị kẻ khác nhanh chân đến trước, cho nên chúng tôi mới nhất thời nghĩ ra biện pháp thế thân. Ông ấy kiên quyết không mang theo tùy tùng, bảo rằng không cần thiết, tôi cùng Hứa sĩ quan khuyên thế nào cũng không chịu nghe, một mình cầm chiếc va li nhỏ đựng vàng thỏi rồi đi."

"Vàng thỏi?"

"Đúng vậy, đó là tiền dùng để đả thông quan lộ chúng tôi đã chuẩn bị trước khi tới Thượng Hải, nhưng đêm đó sau khi lão gia nhà tôi gặp nạn thì chỗ vàng cũng biến mất không dấu vết. Tôi cũng không dám nói ra chuyện này, sợ gặp phải phiền toái lớn hơn."

"Đây là nguyên nhân chính khiến tiểu thư chần chừ không chịu rời khỏi Thượng Hải sao?"

"Nói ra chẳng sợ các vị chê cười, lão gia nhà tôi bề ngoài tỏ ra rất bề thế, thật ra qua mấy trận chiến trước đó, của cải trong nhà đã chẳng còn bao nhiêu, nói khoa trương một chút thì va li vàng đó bỏ ra là được ăn cả ngã về không, không tìm lại được nó thì cuộc sống sau này của tôi cũng không biết phải thế nào. Tôi tuy sợ chết nhưng cũng không muốn sống trong cảnh khốn cùng."

"Ừm, không có tiền và mất mạng, cho dù là đẳng nào thì cũng không khiến người ta vui được."

"Rất mừng là anh Tô có thể hiểu được suy nghĩ của tôi."

Đoan Mộc Hành hỏi: "Cho nên sợ cái chết của Khương đại soái, cô quan tâm tới va li vàng kia hơn đúng không?"

"Cũng không thể nói như vậy, dù gì thì một ngày vợ chồng nghìn năm ân nghĩa, tôi đương nhiên sẽ không trơ mắt mà nhìn chồng mình chết không minh bạch. Dù sao chỉ cần điều tra ra nguyên nhân cái chết của ông ấy là có thể biết được tung tích của số vàng, kẻ hãm hại ông ấy chắc chắn là giết người vì tiền."

"Một va li vàng thỏi đích thị không phải tài sản nhỏ." Thẩm Ngọc Thư hỏi tiếp: "Vậy nên tại sao một buổi gặp mặt quan trọng như vậy mà Khương đại soái lại không mang theo tùy tùng?"

"Tôi không biết, đêm đó ông ấy thực sự rất kì lạ."

"Vậy trong trường hợp nào Khương đại soái mới không mang theo tùy tùng?"

"Đều mang cả, tôi nghĩ rằng có lẽ người hôm đó gặp là người ông ấy vô cùng tin tưởng."

Một tay quân phiệt thổ phỉ mà cũng tin tưởng ai đó sao?

Nếu không phải đối phương là khách hàng thì Tô Duy chắc chắn đã mĩa mai thành tiếng.

Thẩm Ngọc Thư hỏi Hứa Phú.

"Ông đã theo Khương đại soái nhiều năm, chắc ông biết Khương đại soái có một người tin tưởng được như vậy ở Thượng Hải chứ?"

"Tôi không biết, thế nên chúng tôi cũng thấy rất khó, muốn thông qua một số bạn cũ tìm kiếm manh mối, nhưng sau khi Đại soái bị hại thì mọi người như đã thông đồng hết với nhau vậy, tất cả đều đùn đẩy không đáp."

"Thực ra..." Ngô Mị do dự: "Cũng không thể nói một chút manh mối cũng không có, nhưng sau khi thảo luận xong, tôi và Hứa sĩ quan đều cảm thấy

khả năng đó là không thể, lão gia nhà tôi không thể kết giao với người đó được."

"Là ai?"

"Là... Câu Hồn Ngọc."

"Câu Hồn Ngọc!"

Ba người bên này đồng loạt kêu lên, bởi không ai ngờ tên của Câu Hồn Ngọc sẽ đột nhiên được nhắc tới lúc này.

Tô Duy lập tức hỏi: "Chuyện này liên quan gì đến Câu Hồn Ngọc?"

"Thật không dám giấu giếm, buổi sáng trước khi lão gia đi gặp đối tác, tôi đã nhận được một hộp quà. Hộp quà đó được bọc rất cẩn thận, tôi vốn tưởng là đồ trang sức đã đặt trước đó, nhưng mở ra mới phát hiện bên trong là một miếng ngọc câu xanh biếc, giống như thế này."

Hứa Phú đem tờ báo qua, Ngô Mị giở tờ báo ra, mở đến một trang có tin tức mà Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư trước đó cũng từng xem qua, chính là bài đưa tin về việc Câu Hồn Ngọc trộm đồ của đầu sỏ trong giới thương gia.

Ngô Mị nói: "Câu Hồn Ngọc len lỏi gây án trên cả nước, mỗi lần trước khi trộm đều gửi tín vật của mình tới cảnh báo người bị hại, là một tên đạo tặc vô cùng càn rỡ hung tàn. Thế nhưng tên đạo tặc này lại rất thông minh, gây án bao nhiêu năm như vậy mà vẫn không bị bắt. Lúc nhận được ngọc câu tôi cũng không để ý, mãi đến sau khi lão gia xảy ra chuyện, trong lúc vô tình

đọc được tin tức về Câu Hồn Ngọc mới kinh ngạc phát hiện, hóa ra đó là tín vật ngọc câu mà hãn gửi tới. Nhất định là hãn đã theo dõi số vàng của chúng tôi, sau đó giết người cướp của."

Tô Duy sờ mũi, không ngờ lúc trước mình thuận miệng đặt tên cho vụ án này là Câu Hồn Ngọc, giờ lại thành lời sấm truyền.

"Tiểu thư nói tên đạo tặc này mỗi lần trước khi gây án đều gửi tín vật đến nhắc nhở người bị trộm?"

"Người ta vẫn nói như thế, trên báo cũng nói như vậy, bây giờ bản thân tôi cũng nhận được tín vật cho nên đó chắc hẳn là sự thật."

"Không ngờ thời đại này lại có sự tồn tại của nhân vật như Sở Lưu Hương đấy."

Tô Duy ngửa đầu, nhớ lại những tiểu thuyết võ hiệp đã đọc hồi nhỏ, lẩm bẩm: "Nhưng mà thật vô lý, đạo soái Lưu Hương chỉ là truyền thuyết, còn làm gì có tên đạo tặc nào không có chuyện gì tự mình tìm phiền toái chứ."

Ít nhất thân là hiệp đạo cậu sẽ không làm vậy, cậu tin rằng đồng nghiệp của mình cũng không có kẻ ngu xuẩn như vậy.

Bởi vì thời hiện đại khoa học kỹ thuật quá phát triển, chỉ riêng việc phải lấy trộm bảo vật từ các hệ thống bảo an cao cấp cũng là việc khiến người ta đau đầu rồi, ai lại vẽ rắn thêm chân tìm phiền phức cho chính mình, trừ phi là có mục đích khác.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Sở Lưu Hương là ai?"

"Ồ." Tô Duy định thần lại, phát hiện mọi người trong phòng đều đang nhìn mình, vội vàng: "Lời của tôi có thể bỏ qua, cứ tiếp tục đi."

"Đây là miếng ngọc câu tôi nhận được hôm đó, đáng tiếc lúc tránh sát thủ hôm qua đã bị bắn nát."

Ngô Mị lôi từ trong túi ra một cái khăn tay, mở ra đặt lên bàn, trong khăn tay là mấy miếng ngọc vỡ, cô ta đem mấy miếng ngọc ghép lại với nhau thành một miếng ngọc câu tạm coi là hoàn chỉnh.

Tô Duy tò mò ghé lại gần nhìn, dùng tay đo đạc một chút.

Ngọc câu dài chừng 10cm, tương tự như miếng ngọc được chụp trên báo, phần đầu giống như đầu rồng, khúc giữa uốn lượn, phần đuôi lại hướng vào trong, có điều tay nghề chạm trổ rất tệ, không cần nhìn kĩ cũng có thể biết đây là chế phẩm từ thủy tinh.

"Đây là hàng vỉa hè mà?"

Thật sự không chịu nổi hành vi tự cao tự đại nhàm chán lại còn làm trò cười cho thiên hạ của đồng nghiệp, Tô Duy xỉ vả: "Hàng vỉa hè mà cũng không biết xấu hổ lôi ra làm vật cảnh cáo, xem ra phẩm vị của Câu Hồn Ngọc tiên sinh cũng chẳng ra gì."

Đoan Mộc Hành cầm lấy một mảnh thủy tinh xem xét, gật đầu nói: "Thứ này rất rẻ mạt, ra miếu Thành Hoàng chỗ nào cũng có người bán, cô có giữ

vỏ hộp không?"

"Không, lúc nhận quà tôi không nghĩ gì nhiều, bóc quà ra là thuận tay vứt hộp đi rồi, nếu lúc ấy tôi nghĩ đến Câu Hồn Ngọc, nhất định sẽ không để lão gia một mình đi tới chỗ hẹn."

Đoan Mộc Hành thở dài.

"Vậy thì thật là đáng tiếc, miếu Thành Hoàng có rất nhiều hàng bán thứ này, nhưng đều không cho hộp quà, nếu còn giữ hộp thì có thể sẽ tra ra được manh mối gì đó."

Tô Duy nói: "Chúng ta có thể đi điều tra tiệm bán hộp quà ở miếu Thành Hoàng."

"Cậu nói như vậy, nhất định là chưa tới miếu Thành Hoàng bao giờ, chỗ đó chỉ riêng bán hộp quà cũng có đến mấy chục nhà, hơn nữa chúng ta cũng không chắc chắn là Câu Hồn Ngọc mua hộp ở miếu Thành Hoàng."

Khóe mắt Ngô Mị đỏ lên, gật gật đầu.

"Đúng vậy, đều do tôi, nếu tôi sớm chú ý đến chuyện này thì lão gia đã không xảy ra chuyện, đều là lỗi của tôi, hại ông ấy..."

Cô ta ghen ngào, cuối cùng không nói tiếp nổi, cầm khăn tay chấm nước mắt.

Thẩm Ngọc Thư không cắt ngang màn thút thít của Ngô Mị, đợi cảm xúc của cô ta bình ổn lại mới hỏi: "Cho nên sau khi Khương đại soái bị giết, cô cho rằng người gặp mặt Khương đại soái chính là Câu Hồn Ngọc, Câu Hồn Ngọc mạo danh lừa ông ấy, đồng thời giết người để cướp vàng?"

"Đúng vậy, thế nên nếu tôi nói với phòng tuần bộ về Câu Hồn Ngọc, nhất định sẽ dây dưa đến mục đích thực sự của việc lão gia tới Thượng Hải, một số giao dịch bí mật cũng sẽ bị lộ. Nếu Câu Hồn Ngọc quả thực là người của phòng cảnh sát hoặc bên hộ quân sử thì càng không được, chính vì vậy tôi mới không dám nói linh tinh, một mực không đề cập tới chuyện này."

"Đợi đã!"

Tô Duy giơ tay lên: "Theo tôi được biết, 'đạo' và 'tặc' là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau, kẻ trộm đồ thường sẽ không giết người, hơn nữa vị Câu Hồn Ngọc này còn được mệnh danh là hiệp đạo, như thế càng không giết người mới đúng chứ?"

"Không ngờ anh Tô lại hiểu biết về trộm đạo như vậy."

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Đoan Mộc Hành, Tô Duy lúc này mới ý thức ra mình vừa nói gì, cậu lẩm bẩm trong miệng: "Ha ha, đương nhiên rồi..." Có kinh nghiệm mà.

"Đương nhiên rồi."

Thẩm Ngọc Thư giúp cậu nói tở ra câu này, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Ngô Mị và Hứa Phú, Tô Duy tức giận lên đạp cho Thẩm Ngọc Thư một cái.

Thẩm Ngọc Thư bị dùng bạo lực nhắc nhở, đổi thành hỏi: "Trước kia Câu Hồn Ngọc có từng giết người không?"

Đoan Mộc Hành đáp: "Hình như không, nghe nói kẻ này trộm đồ mà thần không biết quở không hay, cũng lấy điều đó làm tự hào, nếu vì trộm đồ mà giết người thì đối với một vị hiệp đạo mà nói là rất mất mặt."

Hứa Phú nói: "Tôi cũng chưa từng nghe Câu Hồn Ngọc giết người, nhưng lần này không giống trước kia, va li vàng đó đủ dùng cả đời, khó bảo đảm rằng hắn không thấy tiền mà nổi máu tham. Hoặc cũng có thể Đại soái phát hiện hắn có vấn đề nên động thủ trước, Câu Hồn Ngọc để tự vệ không thể không giết người."

"Có điều tôi cho rằng một người sẽ không dễ dàng thay đổi nguyên tắc làm việc của mình, nhất là loại người thành danh đã lâu." Tô Duy tiếp tục lăm băm trong miệng.

Xuất phát từ tâm lý cùng ngành cùng nghề, Tô Duy không thích người ngoài tùy tiện đưa ra kết luận khi không có chứng cứ.

Người ngoài có lẽ không hiểu, nhưng đối với nghề trộm của họ mà nói, cướp của giết người là hành vi bạo lực đẫm máu, hoàn toàn không có chút mỹ cảm nào, loại hành vi phạm tội cấp thấp này bọn họ căn bản không thèm làm.

Cậu nghĩ như thế, cho nên Câu Hồn Ngọc nhất định cũng nghĩ như thế.

Thẩm Ngọc Thư ngăn cuộc tranh luận lại, nói: "Việc đầu tiên chúng ta cần làm rõ là: Khương đại soái đi gặp Câu Hồn Ngọc hay là trên đường tới cuộc

hẹn thì bị Câu Hồn Ngọc gài bẫy trộm mất vàng?"

"Chúng tôi cũng không biết người lão gia gặp đêm đó là ai, không dám khẳng định, nhưng tôi nghĩ ông ấy không có quan hệ với giang hồ đại đạo, cho nên rất có thể là Câu Hồn Ngọc nửa đường treo đầu dê bán thịt chó lấy đi chỗ vàng, dẫn đến cuộc gặp của lão gia xảy ra vấn đề, đối phương có lẽ cho rằng ông ấy không có thành ý, hai bên nổ súng trong lúc tranh chấp..."

Ngô Mị nói xong, quan sát vẻ mặt của Thẩm Ngọc Thư, nhẹ giọng hỏi: "Anh Thẩm cảm thấy tôi nói có lý không?"

"Ngô tiểu thư quả thực thông minh, đây có lẽ là phỏng đoán gần với sự thật nhất."

Nếu Thẩm Ngọc Thư đã nói như vậy, thân là cộng sự, trước mặt mọi người Tô Duy cũng không thể trống đánh xuôi kèn thổi ngược, hơn nữa Ngô Mị nói rất có lý, cho dù Câu Hồn Ngọc không tự mình giết người, nhưng cũng không thể phủ nhận cái chết của Khương Anh Khải có quan hệ trực tiếp với hắn.

"Cho nên, tôi ở đây khẩn cầu anh Thẩm và anh Tô điều tra rõ chân tướng, tìm lại va li vàng đó, bắt Câu Hồn Ngọc phải bị trừng trị theo pháp luật, an ủi vong linh lão gia nhà tôi trên trời."

Ngô Mị móc từ trong túi ra một phong thư, hai tay đặt nó lên bàn.

"Đây là một chút tâm ý của tôi, xin hai vị nhận lấy. Hôm qua tôi đã giấu giếm rất nhiều, cũng xin hai vị không để bụng."

"Không đâu không đâu, Ngô tiểu thư có nỗi khổ riêng, thấu hiểu vạn tuế thấu hiểu vạn tuế, còn về tiền thì..."

Đương nhiên cũng phải nhận, dù sao thì bất luận là việc gì thì tiền cũng là phương tiện giao tiếp thuận tiện nhất.

Tô Duy rướn người qua định nhắc lấy phong thư, Thẩm Ngọc Thư đã nhanh hơn một bước cầm lên. Tô Duy nhướng nhướng mày, cậu biết ngay là Thẩm Ngọc Thư sẽ không từ chối, với tác phong của hãn thì nhìn thấy tiền, đầu tiên hãn sẽ dùng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhận lấy, sau đó nói:

"Làm Ngô tiểu thư phải tốn kém rồi, xin hãy yên tâm, chúng tôi nhất định tìm ra chân tướng, bắt hung phạm đền tội."

Quả nhiên là sẽ nói như vậy, cậu lại đoán trúng rồi.

Tô Duy lấy tay vỗ trán, không cho mọi người phát hiện ra mình đang cố nhịn cười.

Chương 6: Nửa đêm tới thăm hiện trường tử vong

Ba người cáo từ ra về, lúc đi xuống dưới, Tô Duy hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Chuyện này cậu thấy thế nào?"

"Tôi cho rằng Ngô Mị không cần thiết nói dối."

"Vấn đề là một manh mối quan trọng như Câu Hồn Ngọc mà hôm qua cô ta lại giấu không nói gì."

"Bình thường thôi, thời điểm mới ủy thác thì cô ta vẫn còn phải quan sát xem xét năng lực của chúng ta thế nào. Cậu xem cô ta đã chuẩn bị tiền sẵn, chính là đợi để trả sau khi chúng ta tìm được manh mối, nếu chúng ta không tìm thấy gì thì cô ta sẽ bỏ luôn."

Đoan Mộc Hành gật đầu nói: "Đúng vậy, chuyện quan trọng như vậy, cô ta không thể đặt tất cả hy vọng vào một mình các cậu, thế nào cũng phải có phương án khác."

"Theo tôi thấy, so với việc tìm ra hung thủ giết người, cô ta quan tâm tới cái va li vàng kia hơn."

Tô Duy quan sát bài trí của khách sạn, đây là một khách sạn rất mới, bên trong trang hoàng lộng lẫy, có thể nhận ra là một trong những khách sạn lớn nhất nhì Thượng Hải, cậu nói: "Nếu không trong tình huống bình thường, bị truy sát rồi chẳng phải sẽ tìm những nơi ít nổi bật để che giấu thân phận sao? Ai lại đường hoàng ở trong một cái khách sạn cao cấp thế này?"

"Đại khách sạn Kim Môn khai trương vào năm ngoái, Ngô Mị có lẽ là nhắm vào công tác bảo an rất tốt của họ, nhưng tớ cứ cảm thấy nội tình không đơn giản như những gì cô ta nói, cô ta nhất định còn giấu giếm chuyện gì đó."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Đoan Mộc Hành: "Ví dụ như?"

"Không biết, chỉ là một loại trực giác, nói không chừng cái chết của Khương đại soái cũng nằm trong sự suy đoán của cô ta."

Tô Duy vỗ vỗ vai Đoan Mộc Hành.

"Trực giác còn nói cho tôi biết, chúng ta rất nhanh sẽ tìm ra va li vàng để phát tài, nhưng trên thực tế thì hiện tại một chút manh mối chúng ta cũng không có."

Vai phải đụng vào, Đoan Mộc Hành không tự chủ được nhăn mày, có điều hai người còn lại không chú ý tới điều này, Thẩm Ngọc Thư lên tiếng: "Cũng không phải là không có manh mối gì, tôi đoán địa điểm Khương đại soái cùng người thần bí gặp mặt chỉ ở ngay trên đường Tứ Mã, không thể xa hơn."

"Tại sao?"

"Bởi vì Khương đại soái muốn quay lại rạp hát trước khi màn 'Dùng ly miêu đánh tráo Thái tử' kết thúc, thời gian nói chuyện cùng với thời gian quay lại đã là rất gấp, hơn nữa Câu Hồn Ngọc cũng bị thương ở gần rạp hát."

"Đợi một chút..." Tô Duy cắt lời hẳn: "Ý của cậu không phải nói tay đeo mặt nạ mà Tiêu Dao gặp chính là Câu Hồn Ngọc chứ?"

"Trừ cách giải thích đó ra thì cậu còn có cách giải thích khác không?"

Tô Duy nhún nhún vai, không có lời gì để nói.

Đoan Mộc Hành hỏi: "Lúc trước các cậu cũng nhắc đến người đeo mặt nạ, chuyện này là như thế nào?"

"Lên xe rồi từ từ nói."

Cả ba lên xe, Thẩm Ngọc Thư lái xe tới vũ trường Đại Thế Giới, trên đường hẳn kể lại chuyện Lạc Tiêu Dao đã trải qua.

Đoan Mộc Hành nghe xong, gật đầu nói: "Kết hợp với những gì Ngô Mị nói, khả năng tay đeo mặt nạ chính là Câu Hồn Ngọc là rất lớn, cho nên hiện giờ chúng ta đã biết nhiều hơn về tay giang hồ đại đạo này rồi: nhà làm nghề y, nhóm máu AB, tuổi tầm từ ba mươi đến bốn mươi, có điều những thứ đó hình như không có giá trị lắm, cả nước người như thế không có một ngàn thì cũng đến tám trăm."

"Giả sử tay đeo mặt nạ chính là Câu Hồn Ngọc, vậy thì có câu hỏi này: Ngô Mị một mực nói rằng Khương đại soái đêm đó không mang tùy tùng, nếu hẳn là do Câu Hồn Ngọc giết, vậy Câu Hồn Ngọc tại sao lại bị thương? Nếu Câu Hồn Ngọc chỉ là đánh tráo va li vàng, Khương đại soái không biết gì, vậy thì càng không thể làm hẳn bị thương mới đúng."

"Các cậu lẫn lộn đầu đuôi rồi, việc này chờ tóm được đạo tặc bắt hẳn tự mình khai ra là xong. Hành, cậu có thể giúp tớ tìm hiểu một chút xem Tôn Trạch Học có nhà riêng ở đường Tứ Mã không nhé?"

"Không thành vấn đề." Đoan Mộc Hành đáp xong lại hỏi: "Cậu nghi ngờ người cùng Khương đại soái gặp mặt đêm đó chính là Tôn Trạch Học?"

"Ít nhất hẳn là một trong số đó, nếu Tôn Trạch Học không có nhà riêng ở đó thì cậu tìm cách hỏi xem đường Tứ Mã có nhà hoặc biệt thự trống nào không, lấy rạp hát là trung tâm để khoanh vùng phạm vi. Tớ cần biết gấp nên thông tin có được càng nhanh càng tốt."

"... Được, tớ sẽ cố gắng hết sức."

Nhìn vẻ mặt cứng đờ của Đoan Mộc Hành, Tô Duy có chút tội nghiệp anh ta. Ở thời đại thông tin chưa phát triển thế này, bắt người ta phải lập tức thu thập nhiều tư liệu như vậy, tên Thẩm Ngọc Thư này quả đúng là cấp trên ác ôn.

Tối vũ trường Đại Thế Giới, Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy phụ trách tới phòng khiêu vũ tìm nàng vũ nữ tên Minh Nguyệt, Đoan Mộc Hành đi mượn điện thoại gọi cho bạn bè, nhờ họ giúp đỡ thu thập thông tin.

Vũ nữ đó rất dễ tìm, cô ta nghe tuần bộ nói Tôn Trạch Học tự sát vì mình, hào hứng đi khoe với tất cả mọi người, Thẩm Ngọc Thư đưa cho cô ta mấy tờ tiền lớn là cô ta bèn dẫn hai người về phòng, kể lại tất cả về mối quan hệ của mình với Tôn Trạch Học.

Cô ta ngoài hai mươi tuổi, khuôn mặt rất xinh đẹp. *Nàng hai mươi xuất đầu, lớn lên thật xinh đẹp*, Minh Nguyệt là nghệ danh, vừa hay khớp với câu thơ trên di thư của Tôn Trạch Học, thế nên cô ta hoàn toàn tin vào chuyện Tôn Trạch Học say đắm mình.

Minh Nguyệt nói cho Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy biết, cô ta và Tôn Trạch Học quen biết được hơn nửa năm, Tôn Trạch Học vì cô ta mà đã tiêu không ít tiền, hẳn rất có học vấn, thường hay viết thơ tình tặng Minh Nguyệt, còn từng cầu hôn cô ta mấy lần.

Thế nên Minh Nguyệt cũng rất khó xử, một mặt cảm thấy điều kiện của Tôn Trạch Học không tồi, mặt khác lại thấy tuổi tác của hắn quá lớn, trong nhà

lại còn con cái, sợ rằng gả cho hãn tương lai sẽ khổ, không ngờ trong lúc còn đang do dự thì Tôn Trạch Học lại tự sát.

"Sớm biết vậy tôi đã gả cho ông ấy, nói không chừng ông ấy chết đi tôi còn có thể được chia một ít tài sản."

Minh Nguyệt nhả khói thuốc thốt ra lời cảm thán, trên khuôn mặt hoàn toàn không có một chút lưu luyến gì với Tôn Trạch Học.

Tô Duy không kìm được nhắc nhở: "Ông ta là do bị cô cự tuyệt mới tự sát, nếu cô đồng ý gả thì ông ta đã không chết, càng không thể để lại tài sản."

Minh Nguyệt cười khanh khách, hướng về phía Tô Duy nhả ra một vòng khói thật to.

"Anh này, những lời 'tự sát vì tôi' chỉ là nói với người ngoài thôi, như vậy mới có thể nâng cao giá trị của tôi, ông chủ Tôn đúng là si mê tôi, nhưng còn chưa đến mức vì tôi mà chết. Loại người như ông ấy chắc chắn sẽ không vì một chút khúc mắc về tình cảm mà nghĩ quẩn đâu."

"Vậy cô nói ông ta tự sát vì cái gì?"

"Điều này tôi cũng không biết, có điều gần đây thấy ông ấy rất hay bực bội, cuối tuần trước ở phòng khiêu vũ còn cãi nhau với người ta. Tôi hỏi có chuyện gì ông ấy cũng không nói, chỉ bảo chờ giải quyết việc đó xong sẽ tính đến hôn sự của chúng tôi."

"Việc đó là việc gì?"

"Không biết, có điều hình như rất quan trọng đối với ông ấy, sau lần đó thì ông ấy không ghé qua đây nữa."

Tính toán thời gian thì sự bất an của Tôn Trạch Học hẳn là có liên quan đến việc Khương Anh Khải tới Thượng Hải, xem ra bọn họ đều dùng hết sức tranh giành cái vị trí trong phòng cảnh sát kia.

"Có thể cho chúng tôi mượn thư tình mà ông ta viết cho cô được không?"

"Tặng cho các vị luôn đấy, người cũng chết rồi, tôi giữ mấy thứ này cũng chẳng để làm gì."

Minh Nguyệt kéo ngăn kéo ra, bên trong đồ đạc lộn xộn, son môi phấn má để linh tinh, bên trên có một xấp giấy, Minh Nguyệt tiện tay lấy ra vài tờ, đưa cho Thẩm Ngọc Thư.

Đó đều là giấy Tuyên Thành cao cấp, trên giấy là thuần một nét mực xanh, chữ viết khí khái đỉnh đặc, thật khó lòng tin được chúng lại được viết ra bởi một kẻ gian trá háo sắc.

Bởi vì bị vứt lẫn với đồ trang điểm nên trên giấy dính loang lổ vệt phấn son, có thể thấy rằng Minh Nguyệt hoàn toàn không coi những lá thư tình ấy ra gì.

Thẩm Ngọc Thư lật xem, phát hiện đại bộ phận đều là trích dẫn thơ từ Đường Tống, ngoài ra cũng có một ít là của bản thân Tôn Trạch Học tự viết.

Có điều nói đây là thư tình, chỉ bằng nói đây là tùy bút của người hạ bút thành văn, phía dưới mỗi tờ giấy Tôn Trạch Học còn kí tên đóng dấu, bởi vậy không khó nhận ra, so với thư tình thì giống khoe khả năng thư pháp hơn.

"Những lá thư này đều không có phong bao bên ngoài sao?"

"Không có, ông chủ Tôn thích viết xong là mang thẳng qua đây, có đôi khi còn lấy chúng bọc tiền đưa cho tôi, không cần phong bao."

Dùng thư tình gói tiền, thế mà Tôn Trạch Học cũng nghĩ ra được.

Tô Duy thầm xỉ vả trong lòng, nghe Thẩm Ngọc Thư nói: "Dùng thư tình gói tiền, thế mà ông ta cũng nghĩ ra được."

Tên này lại nghĩ giống cậu, lại còn nói thẳng ra miệng nữa.

Tô Duy khó chịu nhìn qua, rất muốn nói với Thẩm Ngọc Thư: Tư duy của cậu và tôi đừng có trùng tần số thế được không?

Hỏi xong sự tình, Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy cáo từ ra về, vừa vặn Đoàn Mộc Hành cũng gọi xong điện thoại, tiến tới nói với cả hai: "Tớ nhờ bạn bè điều tra giúp, bắt đầu tìm hiểu từ chỗ Tôn Trạch Học, hy vọng là có thu hoạch, tớ cho họ số điện thoại của phòng thám tử các cậu, nếu có tin gì cậu ấy sẽ gọi điện thẳng qua đó, phía các cậu có hỏi được gì không?"

"Cô ta có lẽ không biết gì hết, chỉ nhắc tới chuyện gần đây tâm trạng của Tôn Trạch Học không được tốt lắm."

"Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Tôi nói này..." Tô Duy vỗ vỗ tay, nhắc nhở bọn họ: "Tiếp theo việc chúng ta nên làm nhất lẽ nào không phải là ăn cơm sao? Lăn lộn cả ngày trời, các vị không đói à?"

"Nói như vậy, tôi cũng thấy đói bụng rồi, các cậu muốn ăn gì tôi mời."

"Táo." Tô Duy giơ tay lên.

"Táo." Thẩm Ngọc Thư phụ họa.

Ánh mắt Đoan Mộc Hành đi qua đi lại giữa hai người vài vòng, cuối cùng cũng hiểu quả táo là ý gì.

"Hai người... Đúng là... Cộng sự tốt."

Nửa tiếng sau, ngồi trên chiếc ghế tại văn phòng thám tử Vạn Năng, uống trà chanh do Thẩm Ngọc Thư pha, lại thêm táo của Đoan Mộc Hành mua, Tô Duy thực sự cảm thấy mỹ mãn.

Theo tiêu chuẩn của trà chiều mà nói, đồ điểm tâm quả thực phong phú, tiền đề là phải quên đi bọn họ chưa ăn cơm trưa.

Sau khi ăn xong, Thẩm Ngọc Thư đi vào phòng thí nghiệm, nói có việc phải làm, đừng quấy rầy, Tô Duy liền tìm từ trong bếp ra hai quả dưa chuột, cắt thành lát đắp lên mặt, nằm trên ghế gà gật.

Đoan Mộc Hành không có việc gì làm, ngồi ở bàn làm việc ôm điện thoại, bộ dạng sẵn sàng nghe điện bất cứ lúc nào, nhìn thấy Tô Duy bèn ngạc nhiên hỏi: "Cậu làm cái gì thế?"

"Mặt nạ thiên nhiên, ở quê chúng tôi, đây là cách làm đẹp rất thịnh hành, trong bếp còn dưa chuột, cậu có muốn đắp không?"

"Không cần, cảm ơn."

"Tôi bảo này, da cũng có thời hạn về chất lượng đấy, ngoài hai mươi tuổi mà không chú ý chăm sóc thì qua ba mươi sẽ thấy rất rõ, cho nên phải thường xuyên đắp mặt nạ, tránh tia tử ngoại, như vậy mới có thể tránh được lão hóa."

"Tôi cảm thấy đàn ông thì không nên suốt ngày để ý tới diện mạo, dù sao thì cũng không phải kiểm cơm bằng khuôn mặt."

"Tôi chỉ là yêu thương làn da của mình thôi. Haizz, những điều này có nói thì mấy người ngày xưa như các cậu cũng không hiểu đâu, ở thời của chúng tôi... Ý tôi là ở quê tôi, có cả cửa hàng làm đẹp lẫn cửa hàng chăm sóc tóc, yêu cái đẹp là một loại mốt, không liên quan tới giới tính."

"Cậu là người ở đâu?"

Haizz, tại sao buôn chuyện lại buôn sang cái đề tài này nhạy cảm này thế nhỉ.

Tô Duy đành phải lắp liếm: "Quê tôi ở rất xa, rất xa, còn xa hơn cả vĩnh viễn nữa..."

"Gì cơ?"

Đáp lại câu hỏi của Đoan Mộc Hành là tiếng ngáy rất nhỏ, không ngờ đang nói chuyện vậy mà Tô Duy đã ngủ rồi.

Đoan Mộc Hành không biết có phải là Tô Duy vờ ngủ hay không, nhưng rõ ràng cậu không muốn nói nhiều, anh ta hướng ánh mắt quay lại cái điện thoại trên bàn, bắt đầu suy nghĩ xem tiếp theo phải làm gì.

Thời gian trôi đi như thế rồi cũng tới chạng vạng, Tô Duy đang ngủ, Thẩm Ngọc Thư nhốt mình trong phòng thí nghiệm không biết làm gì, Đoan Mộc Hành chờ điện thoại mãi đến phát chán, bèn đứng lên đi xem đồng sách trên giá, ánh mắt quét qua cửa sổ, bỗng nhiên nhìn thấy có bóng người đang thò đầu thò cổ bên ngoài, thỉnh thoảng lại nhìn những nhà xung quanh.

"Có chuyện gì vậy?"

Phía sau vang lên câu hỏi, Đoan Mộc Hành quay đầu lại thì thấy Tô Duy đứng lên, gỡ đồng hồ chuột trên mặt xuống, hai mắt sáng ngời, hoàn toàn không giống như vừa mới tỉnh ngủ.

Người này tuy rằng cà lơ phất phơ lại còn thích đẹp, lại thường nói mấy câu kì quái, nhưng tuyệt đối không đơn giản.

Đoan Mộc Hành theo bản năng thấy cảnh giác với Tô Duy, đưa ánh mắt sang chỗ khác, chỉ chỉ ra bên ngoài.

"Hành tung của người kia rất kì lạ, không biết hắn đang tìm cái gì."

Nhìn theo hướng Đoan Mộc Hành chỉ, Tô Duy thấy một người thanh niên đội mũ lưỡi trai đang đứng chụp ảnh mấy căn nhà gần đó, đúng như Đoan Mộc Hành mô tả, nhìn vô cùng khả nghi, có điều lại là người quen.

"À, cậu ta là Vân Phi Dương, là phóng viên thực tập chuyên mục 'Sự kiện' của Trình Báo, thỉnh thoảng cũng cung cấp tin tức cho chúng tôi."

"Vậy cậu ta không vào đây, ở bên ngoài rình mò cái gì?"

"Đừng hỏi tôi, tôi cũng không hiểu tâm lý của mấy tay cuồng rình mò."

Có điều cậu vẫn phải ra xem, đỡ để Vân Phi Dương bị coi là thần kinh bắt vào trong trại, liên lụy đến cả bọn họ.

Tô Duy chạy ra, Vân Phi Dương đang giơ máy ảnh lên chụp một cây ngô đồng, Tô Duy nhón chân đi tới sau lưng cậu ta, học kiểu nhả chữ như rùa của Thẩm Ngọc Thư: " Cậu... Làm... Gì... Ở... Đây... Thế..."

"Oa!"

Vân Phi Dương không đề phòng, hét lên một tiếng, ném luôn máy ảnh lên trời, cũng may mà Tô Duy nhanh nhẹn nhảy lên bắt được, tránh cho cái máy ảnh khỏi số phận tiếp xúc thân mật cùng mặt đất.

Nhận ra là Tô Duy, Vân Phi Dương vỗ ngực thở dốc.

"Có chuyện gì thì nói chuyện tử tế, tôi sắp bị anh hù chết rồi."

Tô Duy có chút cảm nhận được sự sáng khoái của Thẩm Ngọc Thư khi hù dọa mình, cậu vẫn giữ nguyên tốc độ nói: "Cậu... Đang... Nhìn... Trộm... Cái... Gì..."

"Không có, tôi chỉ tùy tiện chụp vài tấm ảnh thôi, nghe nói khu này có ma, vừa hay tôi phải tới đây tìm các người nên tranh thủ tìm tư liệu sống luôn, anh có nghe đến lời đồn có ma ở đây không?"

"Biết, căn nhà ma mà cậu đang nói đến chính là văn phòng thám tử của chúng tôi."

"Hả?"

"Có điều rất đáng tiếc phải nói cho cậu biết, trong văn phòng của chúng tôi chỉ có hai chàng đẹp trai, không có ma."

"Thật vậy sao?"

"Tôi cũng mong là không phải vậy, đáng tiếc là cho tới giờ, đến bóng của con ma tôi cũng chưa nhìn thấy. Thế nên cậu không cần phải ở đây chụp linh tinh đâu, đừng để người ta báo cảnh sát bắt đi."

Tô Duy trả máy ảnh lại cho Vân Phi Dương, xoay người đi vào văn phòng.

Vân Phi Dương chưa chịu từ bỏ ý định, đi theo phía sau nói: "Cũng không thể nói là đáng tiếc, ít nhất tôi phát hiện anh rất lợi hại, có phải anh từng học võ không?"

"Ừ, cho nên sau này đừng có làm chuyện gì khiến tôi muốn đánh cậu."

"Nhìn không ra anh là người bạo lực như vậy đấy."

"Tôi cứ tưởng ở vụ Viên Nguyệt Quan Âm cậu đã lĩnh giáo rồi chứ."

Tô Duy bỗng nhiên dừng lại, Vân Phi Dương không phòng bị, thiếu chút nữa thì va vào người cậu.

Tô Duy đè tay lên vai giữ Vân Phi Dương lại, chỉ chỉ vào cái máy ảnh trong tay cậu ta, mỉm cười nói: "Nhớ kỹ, sau này không được chụp ảnh lung tung trên địa bàn của chúng tôi."

Cậu nói xong, quay lại đi tiếp vào trong, Vân Phi Dương đột nhiên phản ứng, đuổi theo kêu: "A, vụ Viên Nguyệt Quan Âm tôi đã chụp rất nhiều ảnh, kì lạ là lúc xong việc nộp bài thì tất cả đều biến mất, chẳng lẽ là do anh lấy đi? Có điều không sao cả, bây giờ chúng ta là bạn bè, vụ án lần này nếu các anh thuận lợi giải quyết, nhớ phải cung cấp tin tức cho tôi đấy."

"Câu này để đến lúc thực sự giải quyết xong hẵng nói."

Đoan Mộc Hành đứng trước cửa sổ, cuộc nói chuyện giữa Vân Phi Dương và Tô Duy anh ta quan sát rõ ràng, nghe phía sau vang lên bước chân bèn

lên tiếng hỏi: "Cậu ta thân thủ không tồi, cậu đào được ở đâu người cộng sự này vậy?"

Thẩm Ngọc Thư ném cái bao tay bẩn vào thùng rác, nhàn nhạt hỏi lại: "Tớ có nói cậu ta là cộng sự sao?"

"Chẳng lẽ không phải?"

"Chúng tớ chỉ là ở cùng thôi." Ít nhất, cho tới giờ là như thế.

"Cậu nhốt mình trong phòng thí nghiệm lâu như vậy, có phát hiện ra được gì không?"

"Không, bởi vì tớ đi ngủ."

"Hả?" Ánh mắt của Đoan Mộc Hành rơi xuống đôi bao tay Thẩm Ngọc Thư vừa mới vứt bỏ: "Mang bao tay ngủ?"

"Cậu không biết rằng bao tay làm từ cao su lưu hóa ngoài tác dụng là công cụ làm việc ra thì còn có thể bảo vệ làn da của đôi tay sao?"

Thẩm Ngọc Thư nhìn ngắm đôi bàn tay mình.

Những ngón tay dài trắng trẻo, vừa nhìn đã biết chưa từng làm việc nặng, hơn nữa còn được chăm sóc rất tốt, so với tay con gái còn đẹp hơn, quả thực có thể quảng cáo cho sản phẩm dưỡng da.

Đoan Mộc Hành dờ khóc dờ cười, xoa cái trán, một lần nữa khẳng định: hai tên ở văn phòng trinh thám này đầu óc đều có vấn đề.

Cứ như thế, việc anh ta muốn hỏi bị cắt ngang, chờ Thẩm Ngọc Thư ngấm tay xong, Tô Duy cũng đã trở lại, Vân Phi Dương đi theo phía sau, mặt cười rạng rỡ, vừa đi vào đã gật đầu chào hỏi, lại nhìn Đoan Mộc Hành, hỏi: "Vị này là..."

"Đoan Mộc Hành, tôi là bạn thân của Ngọc Thư."

"Xin chào xin chào, tôi là Vân Phi Dương, phóng viên thực tập của Trình Báo, thực ra chính là một tay chạy vặt, tôi cũng là bạn tốt của anh Thẩm, thế nên chúng ta cũng là bạn."

Vân Phi Dương bước tới nắm lấy tay Đoan Mộc Hành, ra sức lắc, đôi mày của Đoan Mộc Hành hơi nhíu lại, có điều lại ngại sự nhiệt tình của cậu ta mà không dám hất ra.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Cậu đột nhiên tới đây, có phải là tìm hiểu được manh mối gì không?"

"Không có, tôi còn định đến hỏi các anh xem có tra ra được gì không."

"Chúng tôi cũng không, thế nên cậu không có việc gì thì đừng ở lại đây vướng bận chúng tôi."

"Tôi sẽ không cản trở gì đâu, tôi có thể ở lại giúp các anh làm việc."

"Nhưng chúng tôi không có việc gì cần cậu giúp hết, hơn nữa cậu không phải là phóng viên thực tập sao? Phóng viên thực tập chẳng phải đều rất bận à?"

"Bình thường thì đều rất bận, nhưng tôi vừa hay lại là người mới không được hoan nghênh nhất trong những người không được hoan nghênh, cho nên tôi chẳng bận gì hết, đại khái thực tập xong là sẽ bị đá, vì thế tôi hy vọng trong thời gian này có thể bắt được tin lớn, tranh thủ ở lại."

"Nhưng chúng tôi hiện giờ thực sự không cần thêm người mà."

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của Tô Duy và Vân Phi Dương, Đoan Mộc Hành là người đầu tiên lao tới, nhắc ống nghe lên nói: "Văn phòng thám tử Vạn Năng xin nghe."

Mọi người đều bị thu hút về bên đó, chỉ thấy Đoan Mộc Hành nghe điện thoại, thỉnh thoảng lại gật gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Không hiểu đã xảy ra chuyện gì, đến Vân Phi Dương cũng không dám nói linh tinh, nín thở chăm chú nhìn anh ta.

Cuộc điện thoại này Đoan Mộc Hành nghe rất lâu, giữa chừng gần như không nói gì, mãi đến cuối mới nói một tiếng cảm ơn rồi cúp máy.

"Ai gọi tới vậy?" Tô Duy đặt câu hỏi đầu tiên.

"Là một người bạn làm ở phòng cảnh vụ của Tô Giới chung."

Đoan Mộc Hành có chút kích động nói: "Tôi đã nhờ cậu ấy điều tra tình hình nhà ở xung quanh đường Tứ Mã, cả việc Tôn Trạch Học có nhà bên đó không. Cậu ấy vừa tra ra được một manh mối vô cùng quan trọng, khi phái người tới điều tra tình hình nhà ở, có một hộ cư dân ở đó phản ánh gần đây trị an không tốt, mấy ngày trước còn xảy ra việc án trộm đột nhập vào nhà, tình hình cụ thể không rõ, nhưng có người nghe được tiếng súng, địa điểm chỉ cách rạp hát ba con phố."

Thẩm Ngọc Thư lập tức hỏi: "Chỗ đó là nhà riêng của Tôn Trạch Học sao?"

"Tạm thời chưa rõ, bạn tớ nói có tin gì sẽ tiếp tục liên lạc với chúng ta, cậu ấy báo cho tớ địa chỉ căn nhà, các cậu có muốn tới đó xem xét một chút không?"

Thẩm Ngọc Thư còn chưa kịp đáp, chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên, Đoan Mộc Hành vội vàng nhắc lên: "Văn phòng thám tử Vạn Năng xin nghe."

Đầu dây bên kia im lặng một chút, tiếp theo là giọng nói ngập ngừng: "Tôi là Lạc Tiêu Dao, anh là..."

Phát hiện không phải là người bạn vừa rồi gọi tới, Đoan Mộc Hành thu lại vẻ mặt nghiêm túc vừa rồi, cười nói: "Là Tiêu Dao à, tôi là Đoan Mộc Hành, tôi hiện giờ đang ở chỗ anh họ cậu."

"Là anh Đoan Mộc ạ, ha ha, nghe qua điện thoại không nhận ra..."

Lạc Tiêu Dao cười gượng mấy tiếng.

Thực ra cậu không phải là không nghe ra, mà là giọng nói lúc vừa mới nhắc điện thoại có chút quen tai, dường như đã nghe thấy ở đâu, nhưng không phải giọng của Đoan Mộc Hành.

Cảm giác thật là kì quái, Lạc Tiêu Dao suy nghĩ nửa ngày cũng không nhớ nổi giọng nói đó là từ đâu, đành phải bỏ qua, hỏi: "Anh của em đâu rồi? Em có việc cần tìm."

Đoan Mộc Hành chuyển điện thoại cho Thẩm Ngọc Thư.

Nghe thấy giọng của Thẩm Ngọc Thư, Lạc Tiêu Dao nói: "Bọn em vừa đi tìm cô vũ nữ đó, cô ta hoàn toàn không biết việc Tôn Trạch Học tự sát, xem phản ứng chắc là không liên quan tới cái chết của Tôn Trạch Học."

"Chiều nay bọn anh cũng đã tới Đại Thế Giới, thuận tiện đi hỏi một chút, mang về mấy lá thư tình của Tôn Trạch Học viết lúc còn sống, bên em có kết quả giám định bút tích chưa?"

"Có rồi, em đang định nói với anh chuyện này, theo kết quả giám định, di thư đúng là Tôn Trạch Học tự tay viết, chỉ là..."

"Chỉ là sao?"

"Tuy nói là tự tay viết, nhưng chỉ là một trang giấy mà thôi, trên đó cũng không viết hai chữ 'di thư', cho nên có phải viết lúc lâm chung không thì còn phải xem xét. Em có lén chụp lại, khi nào về sẽ mang cho anh xem."

"Sao lần này em lại trở nên tinh nhanh thế?"

"Em cũng muốn vụ án sớm được phá, bắt lấy hung thủ, như vậy tảng đá trong lòng em mới có thể hạ xuống được, bằng không em sẽ nghĩ mãi, liệu có phải mình đã thả hung thủ ra không."

"Việc đó thì không cần lo lắng, chân tướng sự việc không đơn giản như em nghĩ đâu."

"Ấy? Có phải các anh có phát hiện gì mới không?"

"Đúng vậy, tối nay em có bận không?"

"Bận, tiếp đây em còn phải viết báo cáo về vụ án ở rạp hát, Bùi Kiếm Phong và bên Tô Giới chung đang còn chờ kia."

"Vậy cứ để đó đã, anh có việc cần em giúp, tới đây ngay đi."

"Hả... Em đã nói là em bận mà..."

"Anh bên này còn bận hơn, nhớ đem ảnh chụp đến, nhân tiện mang bữa tối nữa." Ánh mắt Thẩm Ngọc Thư đảo qua mấy người trong phòng, nói tiếp: "Thêm em nữa tất cả là năm suất."

Lạc Tiêu Dao ở đầu dây bên kia nói gì Tô Duy không biết, nhưng nghe Thẩm Ngọc Thư đáp lại, cậu cũng có thể đoán được đại khái, đợi Thẩm Ngọc Thư buông ống nghe xuống, nhin không được xỉ vả: "Cậu đã định bắt Tiêu Dao đến đây để hỗ trợ thì còn hỏi nó bận hay không làm gì?"

"Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, đó không phải chuyện quan trọng."

Đối với cậu mà nói có lẽ không quan trọng, nhưng đối với Tiêu Dao thì hoàn toàn không phải như vậy đâu biết chưa?

Tô Duy làm dấu chữ thập trước ngực, thể hiện lòng thương cảm trước nỗi bi ai của em họ.

Đoan Mộc Hành đoán được tính toán của Thẩm Ngọc Thư, cười nói: "Xem ra cậu định chuẩn bị điều tra cả đêm."

"Việc này không nên chậm trễ, để lâu quá e là có người sẽ tiêu hủy hiện trường." Thẩm Ngọc Thư nói xong, lại hỏi Vân Phi Dương: "Cậu biết lái xe không?"

"Biết, hơn nữa còn rất giỏi nữa, tôi là người Thượng Hải gốc đấy, các người muốn tới chỗ nào? Nhắm mắt tôi cũng có thể lái tới đó được."

"Rất tốt, tôi nghĩ ra cậu nên làm cái gì rồi."

"Thật vậy sao? Cảm ơn thần thám đã tin nhiệm, tôi nhất định có thể làm tốt!"

Vân Phi Dương nhảy cẫng lên vui mừng, Tô Duy nhìn mà rất muốn nói: Ngài không cần phải high vậy đâu, việc được phân công này không chừng sẽ rất nguy hiểm.

Lạc Tiêu Dao tới rất nhanh, còn thuận tiện mua cả bữa tối.

Lúc ăn cơm, cậu ta kéo Thẩm Ngọc Thư sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Nhiều người tụ họp như vậy, lại còn vội vàng kêu em tới, rốt cuộc là có chuyện gì thế?"

"Bọn anh chuẩn bị đêm nay đột nhập vào một căn hộ trên đường Tứ Mã, nếu chẳng may gặp chuyện ngoài ý muốn, có em là tuần bộ ở đó, có thể giúp được nhiều việc."

"Làm ơn đi, bên đó là địa bàn của Tô Giới chung, em là tuần bộ của Tô Giới Pháp, không nói được gì đâu."

"Nhưng Tôn Trạch Học chết ở Tô Giới Pháp, hẳn có nhà riêng ở đường Tứ Mã, muốn tìm ra nguyên nhân cái chết của hắn, vượt rào phá án cũng là chuyện không còn cách nào khác."

"Nhưng mà bên trên đã phán định Tôn Trạch Học là tự sát."

"Em tin sao?"

Lạc Tiêu Dao nhún nhún vai, không nói gì.

"Thế nên phải tiếp tục điều tra, Hành cũng cùng đi, yên tâm, không có vấn đề gì đâu."

Đoan Mộc Hành quan hệ rất rộng, nghe nói anh ta cũng đi Lạc Tiêu Dao mới yên tâm, đem đồng ảnh chụp di thư đưa cho Thẩm Ngọc Thư rồi ngồi xuống ăn cơm.

Tô Duy thò đầu lại gần, cùng xem ảnh với Thẩm Ngọc Thư.

Tổng cộng có ba tấm, lần lượt là ảnh di thư lúc mới phát hiện trong trạng thái gập lại và trạng thái mở ra, cuối cùng mới là nội dung.

Hai mép trên dưới của tờ giấy hơi bị cuộn lên, nét bút lông như rồng bay phượng múa đi từ phải sang trái, đối chiếu với thư tình Tôn Trạch Học viết cho Minh Nguyệt, nét chữ rất giống nhau, nội dung cũng như Lạc Tiêu Dao đã nói, đồng thời bên dưới cũng có kí tên đóng dấu.

Tô Duy khoanh tay trước ngực: "Đầu thư căn bản không có hai chữ 'di thư', nếu không phải được đặt ở thư phòng của người chết thì căn bản đây là thư tình nhỉ?"

Ánh mắt Thẩm Ngọc Thư dừng ở dòng cuối cùng.

"Có thể đem 'kiếp này vô duyên, kiếp sau lại gặp' coi là di ngôn."

"Coi là di ngôn cũng được, nhưng cậu nói xem, một người trong lúc sắp chết còn kí tên với đóng dấu sao?"

"Đừng hỏi tôi, tôi không có kinh nghiệm tự sát, tôi chỉ là căn cứ vào manh mối đưa ra phán đoán."

Thẩm Ngọc Thư cất ảnh chụp: "Ăn cơm trước đi, có lẽ đêm nay chúng ta sẽ tìm được manh mối."

"Cậu chắc không?"

Đối mặt với câu hỏi của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư nhìn cậu cười.

"Chắc."

Sau khi ăn xong, mọi người ai nấy chuẩn bị dụng cụ cần thiết của mình, chờ đến lúc khuya, cả bọn ra ngoài, dựa theo manh mối mà Đoan Mộc Hành cung cấp đi tới căn nhà ở đường Tứ Mã.

Vân Phi Dương phụ trách lái xe, đúng như lời cậu ta nói, cậu ta rất rành đường xá ở đây, dễ dàng tìm tới địa chỉ mà Đoan Mộc Hành nói, không ngờ đó là một tòa nhà năm tầng mang đậm phong cách Châu Âu.

Tầng 1 dùng làm cửa hàng, trước cửa có treo biển hiệu với đủ các loại màu sắc hình dạng, bên trên là phòng thuê, hai bên tòa nhà cũng là các công trình kiến trúc cùng loại, từng dãy nhà đứng sừng sững trên phố, tuy rằng đêm đã về khuya, nhưng dưới ánh sáng của đèn nê-ông, hoàn toàn không có cảm giác quạnh quẽ.

Vân Phi Dương nghe theo lời của Thẩm Ngọc Thư, dừng xe ở đầu đường phía sau tòa nhà nghiêng, một chỗ mà ánh đèn không chiếu tới được. Nhìn tất cả xuống xe, cậu ta cũng muốn đi theo, bị Thẩm Ngọc Thư ngăn lại.

"Cậu chờ trong xe là được rồi."

"Hả? Tôi cũng muốn đi phá án với mọi người, chỉ làm tài xế thì quá nhàm chán."

"Không, nhiệm vụ của cậu vô cùng khó khăn, chính là ở đây quan sát tình hình. Khi chúng tôi gặp nguy hiểm, cậu phải kịp thời phối hợp giúp chúng tôi lái xe chạy thoát."

Vân Phi Dương bĩu môi, mặt đầy vẻ không tin.

Tô Duy đẩy Thẩm Ngọc Thư ra, nói với cậu ta: "Cậu đã đi cướp ngân hàng bao giờ chưa? Cậu có biết rằng nhân vật quan trọng nhất không phải kẻ vào cướp mà là kẻ phụ trách lái xe không? Bởi vì nếu lái không tốt thì toàn quân sẽ bị diệt, cho nên người anh em, cậu nhất định phải vững vàng ở vị trí của mình, lái xe chạy tới dưới nhà đón chúng tôi, nhớ kỹ chưa?"

Tô Duy nói một tràng xong, lại vỗ mạnh vào vai Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương bị dụ cho mù mị, chỉ biết gật đầu, chờ cậu ta nghĩ thông được những lời này thì người khác đã vào trong tòa nhà hết rồi.

Vân Phi Dương vội vàng ôm lấy vô-lăng, hai mắt nhìn chăm chăm tòa nhà phía đối diện, sẵn sàng lao qua tiếp ứng bất cứ lúc nào.

"Nghe cậu nói thì hình như rất có kinh nghiệm cướp ngân hàng?"

Lúc đi lên trên lầu, Đoan Mộc Hành nhìn cái ba lô hình dạng kì lạ sau lưng Tô Duy, hỏi.

"Chưa cướp bao giờ, chỉ xem thôi."

"Xem ở đâu?"

... Trên ti vi.

Tô Duy rất muốn biết nếu cậu nói như vậy, Đoan Mộc Hành sẽ có phản ứng thế nào, nhưng để không cho sự tình càng trở nên phức tạp, cậu ném quả bóng sang cho Thẩm Ngọc Thư.

"Lần trước chúng ta gặp ở đâu nhỉ? Tôi quên mất rồi."

"Tôi cũng quên rồi, đó chỉ là một chuyện nhỏ thôi, không đáng để nhắc tới."

Thẩm Ngọc Thư rất phối hợp đáp lại, Đoan Mộc Hành không có cách nào hỏi tiếp nữa.

Lên tới tầng cao nhất, Đoan Mộc Hành dẫn đầu đi tới trước cửa căn hộ bên phải, nói: "Tớ không có chìa khóa, có lẽ sẽ cần một chút thời gian để mở cửa, cũng may là tầng này không có hộ gia đình nào khác, có thể từ từ hành động."

Tô Duy lôi cái đèn pin mini của mình ra chiếu vào ổ khóa, có điều đêm nay cậu không muốn biểu diễn kỹ năng mở khóa thần sầu của mình, hướng ánh mắt sang Lạc Tiểu Dao.

Hai người còn lại cùng nhìn cậu ta, Lạc Tiểu Dao phản ứng lại, hỏi: "Sao lại là em?"

"Em trai, không phải cậu thường xuyên mở khóa sao? Hẳn là rất có kinh nghiệm."

Tô Duy móc trong ba lô ra mấy công cụ như kìm và giũa đưa qua.

Lạc Tiêu Dao không cầm mà lục trong túi một lúc, tìm được một đoạn dây thép mảnh, chọc vào lỗ khóa, lăm bắm: "Cái gì mà thường xuyên mở khóa, chẳng phải là em mới chỉ mở mỗi một lần ở rạp hát thôi sao."

Tuy rằng không phải thường xuyên, nhưng kỹ thuật của Lạc Tiêu Dao cũng không đến nỗi tồi, chẳng bao lâu sau ổ khóa đã được mở ra. Cùng với tiếng kéo kẹt, không gian tối om bên trong từ từ lộ ra.

Lạc Tiêu Dao rút súng, dẫn đầu đi vào, Đoan Mộc Hành theo sau cũng móc súng ra, còn lại hai người phía sau không có súng, Tô Duy nhìn cái giũa trong tay, đưa cho Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư không nhận, ánh mắt nhắm vào cái đèn pin nhỏ trong tay Tô Duy: "Tôi muốn cái kia."

"Đây là thứ dùng để chiếu sáng, không phải để đánh người."

"Việc đánh người giao cho các cậu, tôi tới là để xem xét hiện trường."

Được rồi, xem như hăn có lý.

Tô Duy đưa đèn pin cho Thẩm Ngọc Thư, bản thân thì cầm cái giũa, theo mọi người đi vào.

Căn hộ có lẽ để không, mùi bên trong có chút kì lạ, có hai phòng ngủ và một phòng khách, cộng thêm một cái ban công, bài trí đơn giản nhưng sang

trọng, tuy rằng không nhiều đồ trang trí nhưng có thể thấy đồ đạc trong nhà đều là những thứ rất đắt.

Trên tường có treo tranh thủy mặc, trên chiếc bàn đặt ở góc tường là máy quay đĩa và đĩa nhạc, giữa phòng chiếc bàn trà bằng gỗ tử đàn hương và bộ sô pha kiểu Âu, lưng và tay vịn của sô pha được phủ khăn bằng ren trắng rất chỉnh tề, không hề có một nếp nhàu.

Bốn người chia ra kiểm tra xem trong nhà có chỗ nào lạ không, Thẩm Ngọc Thư chú ý đầu tiên chính là trên bàn ghế và cửa sổ không hề có một hạt bụi, sàn nhà cũng được quét rất sạch sẽ, điều này hoàn toàn không ăn nhập với mùi kì lạ toát ra trong phòng.

Đó không đơn giản là mùi ẩm mốc, mà là một mùi hỗn tạp có lẫn cả mùi thuốc lá, Thẩm Ngọc Thư ngồi xổm xuống kiểm tra bên dưới bàn trà và sô pha, rất nhanh đã phát hiện ra sàn nhà gần cửa sổ có chỗ bị hơi bị lõm.

Chỗ lõm còn rất mới, có lẽ là trước đây không lâu đã bị thứ gì đó đập xuống gây nên, Thẩm Ngọc Thư soi đèn pin xung quanh vết lõm, bỗng nhiên khựng lại, nhìn thấy tận cùng phía bên trong sô pha có một thứ.

Tô Duy phối hợp rất ăn ý, lôi từ trong ba lô ra một cái gậy rút tinh xảo làm bằng inox, kéo dài ra, khều khều vài cái, gạt thứ đó ra, không ngờ lại là một đầu xì gà sắp hút hết.

"Chẳng lẽ đây là xì gà Khương đại soái đã hút trước khi chết?"

Nhớ ra trong móng tay Khương Anh Khải có dính tàn xì gà, Tô Duy nói.

Thẩm Ngọc Thư dùng cái nhíp nhỏ kẹp lấy tàn thuốc, cẩn thận bỏ nó vào túi, đáp: "Cũng có khả năng là hung thủ."

"Thảo nào trong phòng đầy mùi nhưng lại được quét dọn sạch sẽ thế này, nhất định là hung thủ xong việc đã dọn dẹp hiện trường, nhưng cẩn thận mấy cũng có sơ sót, để lọt mất manh mối quan trọng nhất."

"Không để lọt, mà lúc ấy sự chú ý của họ đều đặt vào việc truy đuổi Câu Hồn Ngọc. Cầu Hồn Ngọc nhìn thấy bọn họ giết người, bọn họ lại cho rằng Câu Hồn Ngọc là tùy tùng âm thầm bảo vệ Khương đại soái, cho nên nhất định phải giết chết hẵn mới yên tâm."

"Đây đúng là nhà của Tôn Trạch Học."

Đối diện vang lên giọng Lạc Tiêu Dao thì thầm.

Cậu ta mở hết ngăn kéo bàn làm việc ra, lục tìm đồ đạc bên trong, Đoan Mộc Hành ở bên cạnh lục ngăn tủ, tìm được mấy phong thư, xem nét bút đúng là của Tôn Trạch Học.

Mấy thứ này có lẽ là vô dụng, vụ án đã xảy ra vài ngày, hung thủ chắc chắn đã lấy hết giấy tờ quan trọng đem đi.

Tô Duy nghĩ rồi nói với Thẩm Ngọc Thư: "Xem ra có người sợ Tôn Trạch Học nói ra chân tướng nên mới giết hẵn diệt khẩu, nếu có thể tìm được vân tay gì đó ở chỗ này thì tốt."

"Chỗ này được lau dọn sạch sẽ như vậy, rất khó tìm được vân tay hung thủ, hơn nữa nếu đây đúng là nhà của Tôn Trạch Học thì cho dù chúng ta tìm được cái gì, cũng chỉ có thể chỉ ra Tôn Trạch Học."

"Nhất định không phải là Tôn Trạch Học, Khương đại soái và Tôn Trạch Học như nước với lửa, hễ sao có thể không mang theo người tùy tùng nào mà dám tới chỗ hẹn được? Tôi qua phòng bên tìm, xem có thể tìm được manh mối gì không."

Lạc Tiêu Dao sang phòng ngủ bên cạnh, Đoan Mộc Hành đi cùng.

Thẩm Ngọc Thư tiếp tục ghé sát vào sàn nhà xem xét, Tô Duy ở bên cạnh ăn không ngồi rồi, vuốt cằm hỏi: "Ê, cậu có cảm thấy chỗ này thiếu cái gì đó không?"

"Cậu đang hỏi tôi?"

"Không thì hỏi ai? Ở đây ngoại trừ chúng ta ra còn có người thứ ba sao?"

"Vậy cậu nói thiếu cái gì?"

"Gạt tàn thuốc, nếu tất cả mọi người đều hút thuốc, thế nào cũng phải có gạt tàn chứ. Vậy mà tôi tìm một vòng cũng chưa tìm ra, thời đại này không có khả năng mỗi người đều có một cái gạt tàn bỏ túi... Ê, tôi còn đang nói chuyện với cậu đấy, đừng có coi tôi là người vô hình được không?"

Đợi mãi không thấy trả lời, Tô Duy nhìn qua thì thấy Thẩm Ngọc Thư đang nhìn chăm chăm vào bên cạnh bàn trà, ánh mắt sáng ngời, căn cứ vào sự

hiếu biết của cậu về Thẩm Ngọc Thư, loại vẻ mặt này có nghĩa là hắn đã tìm được manh mối.

Tô Duy vội vàng sáp lại gần, Thẩm Ngọc Thư dùng miệng cắn đèn pin, nhanh như cắt lôi ống nghiệm thủy tinh và con dao nhỏ ra, nhẹ nhàng cạo cạo lên mép chỗ góc bàn trà.

Theo động tác của hắn, một ít bột màu nâu đen từ từ rơi xuống ống nghiệm, khóe miệng hắn hơi hơi nhếch lên, không thể che giấu nổi sự vui sướng trong lòng.

Tô Duy cầm lấy cái đèn pin trong miệng Thẩm Ngọc Thư, giúp hắn chiếu sáng.

"Xem ra hung thủ cẩn thận mấy cũng có sai sót, để sót mất vết máu bắn ở đây."

"Phải cảm ơn màu của cái bàn, đồ ăn trộm, cảm ơn cậu đã nhắc nhở tôi. Cẩn thận tìm lại xem, nói không chừng còn có thể tìm được nhiều manh mối hơn."

Ê, trước khi cảm ơn cậu có thể bỏ mấy chữ kia đi không?

Tô Duy quơ quơ đèn pin muốn đánh người, nhưng khi ánh sáng đưa qua đưa lại, cậu đột nhiên nhìn thấy bóng đen phản chiếu trên cửa kính ban công, giác quan thứ sáu dấy lên cảnh báo đối với nguy hiểm, cơ thể của cậu còn phản ứng nhanh hơn so với đại não, Tô Duy túm lấy Thẩm Ngọc Thư lộn vòng trên đất.

"Cẩn thận!"

Gần như cùng lúc, viên đạn xuyên qua cửa sổ, găm vào đúng chỗ bọn họ vừa ngồi, Thẩm Ngọc Thư vì bất ngờ không đề phòng, ống nghiệm văng ra khỏi tay, lăn tới góc tường.

Thẩm Ngọc Thư vội vàng lao qua nhặt ống nghiệm, đạn lại bắn tới một lần nữa, Tô Duy bay người trốn sau tay vịn sofa, ngay sau đó vung tay phóng cái giữa ra ngoài, chỉ nghe phịch một tiếng, từ ban công vang lên tiếng kêu thảm thiết, chẳng hiểu cái giữa văng đến chỗ nào.

Tô Duy nhân cơ hội này móc từ trong ba lô ra một con dao găm, tuy rằng dao đấu với súng, giá trị vũ lực kém hơn, nhưng có còn hơn không.

Cửa kính bị phá, mấy bóng đen lao vào, Thẩm Ngọc Thư vừa nhặt ống nghiệm lên thì thấy có kẻ cầm súng chĩa ngay vào hắn, Tô Duy vội vàng chiếu đèn pin qua, tên kia bị chói mắt, viên đạn bắn vào giá sách, đồ vật trên đó bị bắn nát, phát ra tiếng đổ vỡ loảng xoảng.

Thẩm Ngọc Thư nhân cơ hội lắc mình trốn ra sau giá sách, Tô Duy giấu đèn pin đi, ngắm nghía hai tay của mình.

Một bên tay cầm gậy rút, bên khác là dao găm, Tô Duy vung tay ném cho Thẩm Ngọc Thư con dao găm.

Ném dao đi rồi, Tô Duy mới phản ứng lại, muốn lao qua cướp dao về thì bị đạn ép quay lại sau tay vịn, Thẩm Ngọc Thư ở bên kia nhận lấy dao, trong lúc cấp bách cũng không quên nói: "Cảm ơn."

"Không cần cảm ơn..."

Thật ra lúc này Tô Duy rất muốn hỏi: Mình sao lại ném dao cho cậu ta? Không, phải hỏi là vừa rồi tại sao lại muốn cứu cậu ta? Mình nên mặc kệ không làm gì hết, cậu ta mà chết là mình có thể quay về rồi, chẳng phải sao?

Cho nên toàn bộ việc này đều là do tốc độ nhanh đến chết tiệt của phản xạ thần kinh!

Tô Duy một bên tự trách, một bên còn phải tránh né sự tấn công của kẻ địch, thừa lúc luồng đạn ngớt đi, cậu túm lấy cái khăn phủ tay vịn ném qua.

Trong bóng đêm, tất cả nhìn thấy có thứ nhoáng qua mờ mờ, tên đang trước lập tức giơ súng lên bắn.

Phòng bên cũng vang lên tiếng súng, xem ra Lạc Tiêu Dao và Đoan Mộc Hành cũng bị tấn công, địch đông ta ít, đối phương lại có hỏa lực hùng hậu, Tô Duy không định lấy trứng chọi đá, muốn tìm cơ hội chạy ra ngoài, ai ngờ lại thấy Thẩm Ngọc Thư đứng lên, lao về phía đám người kia.

Ê, định chọi nhau với súng, cậu có bị tâm thần không?

Nếu không phải tình hình không cho phép, Tô Duy chắc chắn mắng ra tiếng.

Còn may là Thẩm Ngọc Thư không ngu ngốc như cậu tưởng, ít nhất lúc hấn xông lên, trong tay còn cầm một cái ngăn kéo to, thế nên cái ngăn kéo ấy ném thẳng vào đám người đối phương, nhân lúc bọn chúng còn bận tránh né, Thẩm Ngọc Thư lúc này mới cầm dao găm lao lên tấn công.

Tên đứng trước bị cắt vào cổ tay, súng rơi xuống đất, đồng bọn của hắn lập tức bắn về phía Thẩm Ngọc Thư. Thẩm Ngọc Thư nắm lấy cánh tay kẻ địch, biến hắn thành bia chắn, tên kia trúng đạn gục xuống đất, đồng nghĩa với việc Thẩm Ngọc Thư phơi mình trước những họng súng khác.

Nghìn cân treo sợi tóc, Thẩm Ngọc Thư lộn vòng trên đất, đồng thời ném con dao găm đi, một tên bị đâm trúng ngã về phía sau, nhưng đồng bọn của gã cũng cùng nhắm bắn vào hắn.

Tô Duy đã chạy ra tới cửa, thấy như vậy thì trợn mắt, lại quay lại: Được rồi, Thẩm Ngọc Thư sống hay chết không có liên quan gì tới cậu, nhưng cậu không cho phép cộng sự chết, việc đó truyền ra ngoài thì thật là quá mất mặt Tô Thập Lục.

Tô Duy vung tay một cái, ném đèn pin vào mặt một tên trong số đó, sau đó phi thân nhảy qua xô pha, hai tay chống lên bàn trà, hai chân kẹp lấy cổ tên địch trước mắt, lăn không một vòng, khi cậu chạm đất thì tên kia đã nằm im bất động.

Tô Duy bò dậy đi nhặt đèn pin, ai ngờ vừa mới cầm lên thì trước mặt đã bị một cước đá tới.

Cậu bị gạt ngã ra đất, ngay sau đó liền nhìn thấy họng súng của đối phương chĩa thẳng vào mình.

Trong khoảnh khắc sống chết, Tô Duy nén nhịn cơn đau trên ngực, vùng cây gậy rút lên, nhắm thẳng vào cổ tay đối phương.

Cùng với tiếng kêu kì quái, khẩu súng của tên đó bị văng xuống đất, ngay sau đó tiếng súng vang lên, hấn trúng đạn gục xuống, một tên khác đang nhắm vào Tô Duy cũng bị bắn trúng, ngửa đầu ngã về phía sau.

Kẻ địch tạm thời đều bị đánh bại, Tô Duy còn chưa kịp hoàn hồn, quay đầu nhìn lại thì thấy Thẩm Ngọc Thư cầm súng tiến lại, cảnh giác nhìn ban công bên cạnh, sau đó khom người xuống, rút con dao găm đang cắm trên người một tên đánh lén ra, lau qua lau lại trên chính quần áo tên đó, hỏi: "Cậu thế nào?"

"Vẫn ổn, có điều tên này xuống chân đau quá."

Tô Duy thở dốc đứng lên, nhìn sang tên đã đá mình, chân hấn đi giày da đế dày, may mà cậu phản ứng nhanh, nếu không xương sườn đã bị đá gãy rồi.

Thẩm Ngọc Thư đưa con dao đã được lau sạch cho cậu.

"Dao của cậu là dao gì thế? Dùng không thuận tay lắm."

Không phải không thuận tay, mà là cậu là đồ nhà quê.

Tô Duy hậm hực đáp: "Vậy thì thật xin lỗi, tôi chỉ có mấy thứ vũ khí không thuận tay này thôi."

"Tôi không nói nó không tốt, mà là hình dáng của nó rất kì lạ, cậu hình như luôn có mấy dụng cụ kì lạ cỡ quái."

"Sự thật chứng minh, dụng cụ có tốt đến mấy thì cũng không bằng một khẩu súng."

Tô Duy nhặt một khẩu súng từ dưới đất lên, nghe từ phòng bên không ngừng vang lên tiếng súng, cậu cất đèn pin đi, lao ra phía ngoài.

Thẩm Ngọc Thư theo sát đằng sau, ai ngờ hai người bọn họ vừa mới chạy đến cửa phòng khách thì đã đối mặt ngay với một nòng súng đen ngòm, vừa vặn chĩa đúng giữa đôi chân mày của Tô Duy.

Tay kia đứng trong bóng đêm, cái mũi phốt kéo xuống che nửa khuôn mặt, Tô Duy không nhìn được diện mạo của hắn, nhưng sát khí của đối phương rất lớn, thông qua nòng súng lạnh băng truyền tới cậu.

Vô duyên vô cớ xuyên không về chín mươi năm trước đã xui xẻo lắm rồi, giờ lại tự dưng bị giết ở đây, Tô Duy nhất định sẽ chết không nhắm mắt.

Thế nên cậu lập tức ném khẩu súng đi, trước khi đối phương lên tiếng, Tô Duy đã ngoan ngoãn giơ hai tay lên.

"Tôi đầu hàng."

Không biết đối phương có nghe được tiếng cậu nói hay không, bởi vì cùng lúc đó, phòng bên vang lên tiếng súng dày đặc. Màng nhĩ Tô Duy rất buồn, nhả mìn rất muốn nói: Các người nổ súng chậm vài giây thì chết à? Nhưng tôi đây nói chậm vài giây thì sẽ chết chắc đấy!

Chương 7: Trò chơi mèo vờn chuột

Thực ra cũng không thể trách Đoan Mộc Hành, bởi vì tình hình hiện tại của bọn họ cũng vô cùng nguy hiểm.

Lúc Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư bị tấn công, có người từ cửa sổ ngoài phòng ngủ nã súng nhắm về phía Đoan Mộc Hành và Lạc Tiêu Dao. Rất may là Đoan Mộc Hành nhanh nhẹn, ngay lập tức kéo Lạc Tiêu Dao vọt đến phía sau bình phong, tránh được viên đạn.

Bình phong làm từ gỗ đàn hương, bên trên có khắc hoa cỏ bốn mùa, sau khi trốn, Đoan Mộc Hành bèn dùng tay phải bịt miệng Lạc Tiêu Dao, tay trái cầm súng, quan sát tình hình bên ngoài qua khe hở giữa hoa cỏ.

Do chiều cao nên Lạc Tiêu Dao vừa vịn bị ôm trong lòng, nếu không phải không gian phía sau bình phong quá nhỏ, hơn nữa còn đang trong tình huống nguy cấp, cậu nhất định sẽ lấy khuỷu tay đánh Đoan Mộc Hành bay ra rồi mắng: Tôi là tuần bộ có biết không? Tôi biết phải tránh thế nào, không cần anh ở đây nhiều chuyện.

Có điều Đoan Mộc Hành căn bản không cho cậu cơ hội nổi giận, ghé sát tai Lạc Tiêu Dao thì thầm: "Một lát nữa chờ tôi ra hiệu, cậu hãy nổ súng lên trời."

Hơi thở phả ra bên tai, nhột nhột khó chịu, Lạc Tiêu Dao rất muốn hỏi để làm gì, bất đắc dĩ miệng bị bịt chặt, căn bản không nói được, bỗng nhiên trong đầu chợt lóe lên ánh sáng, nghĩ ra điều gì đó.

Đêm rạp hát xảy ra án mạng...

Động tác tay đeo mặt nạ khổng chế cậu từ phía sau...

Giọng nói khàn khàn lạnh lùng...

Trong nháy mắt, cảnh tượng trước mắt hòa vào làm một với hình ảnh đêm đó, nhất là vừa rồi Đoan Mộc Hành ghé sát tai cậu nói...

Lạc Tiêu Dao không tự chủ được run lên, đột nhiên nghĩ ra cảm giác kì quái lúc nói chuyện với Đoan Mộc Hành qua điện thoại, hóa ra là vì giọng nói này!

Cẩn thận nghĩ lại thì Đoan Mộc Hành xuất thân con nhà ý, hơn nữa lại xuất hiện trước mặt bọn họ sau khi Khương đại soái bị giết, mạnh mẽ quan trọng và trùng hợp như vậy tại sao cậu lại không nghĩ ra nhỉ?

Tiếng kính bị phá nát vang lên, làm đứt đoạn dòng suy nghĩ của Lạc Tiêu Dao. Những kẻ tấn công lần lượt nhảy vào phòng ngủ, bọn chúng không nhìn được người phía sau bình phong, sờ soạng tiến vào trong phòng.

Nhìn bọn chúng từ từ đến gần, Lạc Tiêu Dao căng thẳng đến nỗi tim cũng sắp vọt ra ngoài, cậu không hiểu tại sao Đoan Mộc Hành lại muốn chọn chỗ này ẩn thân, không gian quá hẹp, chẳng may bị phát hiện thì đến chỗ để tránh cũng không có.

Đám người kia đi tới giữa phòng ngủ, Lạc Tiêu Dao bỗng nhiên cảm thấy bàn tay đặt trên miệng mình của Đoan Mộc Hành hơi ấn xuống một chút, cậu vội vàng cầm súng chĩa lên trần nhà bắn vài phát.

Trong không gian vang lên tiếng súng, Lạc Tiêu Dao ngấn người, sau đó mới muộn màng phát hiện, bản thân vì quá căng thẳng đã quên kéo khóa an toàn!

Tiếng vang làm kinh động những vị khách không mời mà đến, tất cả đồng loạt chìa họng súng về phía bình phong.

Lạc Tiêu Dao cuống đến tay đổ đầy mồ hôi, vội vàng kéo chốt bảo hiểm xuống, đang định bóp cò thì bỗng nhiên khẩu súng trong tay biến mất, Đoan Mộc Hành đã cướp lấy, liền ngay sau đó lại thấy mình bị đẩy một cái, đứng không vững nên ngã xuống mặt đất.

Đoan Mộc Hành giơ chân đá văng bình phong, hai tay hai súng bóp cò, vậy mà không có phát nào trượt. Lạc Tiêu Dao chỉ nghe bên tai không ngừng vọng đến tiếng đạn rít trong không trung. Khi cậu bò dậy, màn bắn nhau đã qua, Đoan Mộc Hành giữ nguyên tư thế cầm súng, khuôn mặt lạnh lùng, chăm chăm nhìn xung quanh không nhúc nhích.

Bình phong nghiêng qua một bên, ánh trăng xuyên qua khe hở trạm trổ, dừng lại ở trên mặt Đoan Mộc Hành, vừa vặn chiếu sáng đôi mắt anh ta.

Lạc Tiêu Dao giật thót mình, cậu nhận ra đôi mắt này, khi khuôn mặt Đoan Mộc Hành ẩn trong bóng đêm đôi mắt càng trở nên nổi bật, sắc bén dữ dội, tràn ngập sát khí, giống hệt kẻ đeo mặt nạ!

Đoan Mộc Hành đánh ngã hết kẻ địch, quay đầu nhìn qua, Lạc Tiêu Dao đã bò dậy, đối diện với đôi mắt kia, đôi chân vốn đã đứng vững lại có chút nhũn ra.

Đoan Mộc Hành hỏi: "Sao vậy? Bị thương à?"

"À, không có không có."

Để che giấu sự căng thẳng của mình, Lạc Tiêu Dao ra sức lắc đầu, trước mắt thấy nhoáng một cái, Đoan Mộc Hành đem khẩu súng vất lại cho cậu, nói: "Lần sau nhớ phải mở khóa an toàn."

"Vâng, vâng, thật xin lỗi..."

Nghĩ đến vừa rồi vì sai lầm của mình mà thiếu chút nữa hại cả hai mất mạng, Lạc Tiêu Dao vội vàng không ngừng xin lỗi, nhưng lập tức lại nghĩ ra tại sao mình phải xin lỗi? Tên này là hung phạm giết người mà... À không, là nghi phạm giết người lớn nhất...

Lạc Tiêu Dao hai tay cầm súng, hòng súng lại do dự không ngừng, không xác định được là phải chĩa thẳng vào Đoan Mộc Hành hay phải đối phó với kẻ địch. Đối với cậu mà nói, cái tên nhìn lúc nào cũng bình tĩnh nho nhã nhưng thực ra vô cùng máu lạnh này còn đáng sợ hơn nhiều so với kẻ địch chưa biết mặt.

Trong phòng có chút yên tĩnh ngăn ngùi, nhưng tiếng súng rất nhanh đã vang lên lần nữa, lần này hướng tấn công là từ cửa phòng vào, hóa ra kẻ địch chia hai đầu tấn công, muốn để cho họ bị vây cả hai mặt.

Đoan Mộc Hành tóm lấy Lạc Tiêu Dao, lộn bay người nằm sấp xuống đất, sau đó đẩy cậu ta: "Đi tới cửa sổ!"

Lạc Tiêu Dao chỉ là một tuần bộ bình thường, nói dễ nghe một chút là điều tra viên, nói khó nghe thì chính là một chân chạy vặt, nào đã bao giờ gặp tình huống này? Cậu nghe theo mệnh lệnh của Đoan Mộc Hành một cách bản năng, khom người đến bên cửa sổ, Đoan Mộc Hành thì không ngừng bóp cò về phía cửa lớn, khiến cho đối phương không thể tiến vào.

Khả năng bắn súng của Đoan Mộc Hành vô cùng chính xác, kẻ đầu tiên xông vào bị trúng đạn ngã xuống, một vật hình quả trứng trượt khỏi tay, lăn qua một bên, hóa ra là một quả lựu đạn đã được kéo chốt.

Đoan Mộc Hành nhìn thấy rõ ràng, không kịp suy nghĩ gì, lùi lại chạy về phía cửa sổ, vừa chạy vừa bắn liên tục về phía cửa, tranh thủ lúc kẻ địch tránh né móc ra dây thừng gắn vào cửa sổ, hét lên với Lạc Tiêu Dao: "Ôm lấy tôi!"

"Hả..."

"Mau ôm chặt lấy tôi!"

Đoan Mộc Hành nhảy lên cửa sổ, Lạc Tiêu Dao trong cơn hoảng loạn vội vàng lao qua, vừa ôm chặt xong là Đoan Mộc Hành nắm lấy dây thừng lao xuống.

Động tác của Đoan Mộc Hành rất nhanh, trên lưng đeo thêm một người hoàn toàn không ảnh hưởng đến tốc độ của anh ta, Lạc Tiêu Dao chỉ cảm thấy trước mắt nhoang nhoáng, nháy mắt đã xuống tới giữa tòa nhà năm tầng.

Lạc Tiêu Dao có chút sợ độ cao, vội vàng ôm chặt Đoan Mộc Hành hơn, khiến anh ta bị mất cân bằng, thân thể lơ lửng trong không trung, cắn chặt răng, dẫn cơn đau dội lên từ hông.

Âm thanh âm vang chấn động đúng lúc này vang lên, lưu đạn phát nổ. Trong tiếng nổ dữ dội, luồng lửa phá tan cửa sổ, phun ra phía ngoài, hai người đang treo bên ngoài cũng bị liên lụy, lắc lư kịch liệt do dư chấn.

Vai Đoan Mộc Hành va phải tường ngoài của tòa nhà, lập tức mất đi sức lực, đành phải dùng toàn bộ lực của cánh tay trái đẩy nhanh tốc độ trượt xuống, cũng may khi tới tầng một, Lạc Tiêu Dao liền nhảy xuống trước, giảm bớt gánh nặng cho anh ta.

Có điều đó cũng chỉ giải quyết được nguy cơ tạm thời, dây thừng rất nhanh đã bị cắt đứt, Đoan Mộc Hành đành phải bật người nhảy xuống đất, bả vai lại lần nữa bị chấn động, đôi mày hơi nhăn lại, không lập tức bò dậy được ngay.

Phía đối diện truyền tới tiếng vang rất nhỏ, bằng kinh nghiệm, Đoan Mộc Hành lập tức kết luận đó là âm thanh rơi xuống của chốt súng lục, vội vàng xoay người lộn vòng, vươn tay ra tóm lấy khẩu súng vừa bị văng ra.

Tiếng súng đúng lúc này vang lên, Đoan Mộc Hành cầm lấy súng hướng về phía đối diện, phát hiện kẻ định đánh lén mình đã trúng đạn ngã xuống, Lạc Tiêu Dao hai tay cầm súng đứng cạnh, nếu bỏ qua vẻ mặt sợ hãi thì biểu hiện của cậu ta vẫn khá là tốt.

"Bắn không tồi." Đoan Mộc Hành đứng lên, khen.

"Dù gì tôi cũng là một tuần bộ."

Nhìn kẻ địch bị hạ gục, Lạc Tiêu Dao thở phào, tiến lên đỡ lấy Đoan Mộc Hành, hỏi: "Anh thế nào rồi?"

Vết thương ở bả vai thương bị đung vào, Đoan Mộc Hành theo bản năng lùi về phía sau.

Lạc Tiêu Dao sợ Đoan Mộc Hành phát hiện ra mình biết được thân phận của anh ta, vội vàng đưa mắt đi chỗ khác. Đúng lúc này, trên đỉnh đầu lại liên tiếp vang lên hai tiếng nổ lớn, trong tiếng âm âm, cửa kính bị phá nát vụn, từ phía trên ào ào rơi xuống, liền đó là lưới lửa gào thét bung ra.

Lạc Tiêu Dao hoảng hốt, quên luôn thân phận của Đoan Mộc Hành, túm lấy cánh tay anh ta, cuống quýt nói: "Mau nghĩ cách cứu anh tôi, anh ấy còn ở trên đó, còn cả Tô Duy nữa..."

Vừa dứt lời, phía đối diện đã vang lên tiếng bước chân, mấy tay áo đen cầm súng xông tới, nổ súng về phía bọn họ.

Đoan Mộc Hành vội vàng kéo Lạc Tiêu Dao trốn vào ngõ nhỏ giữa hai tòa nhà.

Hỏa lực của đối phương dày đặc, đang lúc anh ta còn đau đầu không biết phải giải quyết thế nào thì từ phía đường bên kia đột nhiên sáng lóe lên, một chiếc xe hơi màu đen lao như bay qua, xông về phía những kẻ kia. Ra là Vân Phi Dương nhìn thấy bọn họ xuống dưới, lái xe tới cứu viện đúng lúc.

Mấy tên kia bị xe đâm văng ra hai bên, chiếc xe lại nhanh chóng đảo trở lại chỗ bọn họ đứng ở con hẻm nhỏ. Đoan Mộc Hành mở cửa sau ra, đẩy Lạc Tiêu Dao lên xe, Lạc Tiêu Dao không chịu, kêu lên: "Anh tôi còn ở trên đó, tôi phải đi cứu anh ấy!"

"Chuyện cứu người để tôi!"

Đoan Mộc Hành không để Lạc Tiêu Dao kịp nói gì thêm, đẩy cậu ta lên xe rồi quay người đi, đang không biết đi cứu Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy kiểu gì thì trên đỉnh đầu lại vang lên tiếng nổ. Anh ta ngẩng đầu nhìn lên, vừa vịn thấy hai bóng đen xuyên qua ngọn lửa hừng hực, trượt từ trên không xuống.

Tốc độ của bóng đen nhanh một cách kì lạ, chớp mắt đã xuống tới mặt đất, chính là Thẩm Ngọc Thư cùng Tô Duy.

Cũng là cùng nhau nhảy lầu mà hai người này phối hợp ăn ý hơn nhiều. Thẩm Ngọc Thư tiếp đất trước, sau đó là Tô Duy, khi gần tới nơi, cậu lảo đảo người nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh chiếc xe, sau đó cổ tay giật giật, chiếc dây thừng đen treo trên không trung tự động thu về, rút vào cái vòng sắt trên cổ tay.

Đoan Mộc Hành lần đầu tiên nhìn thấy trang bị thần kì như vậy, không khỏi có chút động lòng.

Trên tay Tô Duy còn mang găng tay da màu đen, găng tay chỉ tới khớp ngón, vừa không ảnh hưởng đến sự linh hoạt của bàn tay, lại bảo đảm tác dụng bảo vệ, hơn nữa đường may rất tinh xảo, khiến Đoan Mộc Hành không khỏi lấy làm kì lạ.

Tô Duy cảm nhận được, mỉm cười nói: "Sau này sẽ dạy cậu cách dùng, hiện giờ việc cấp bách của chúng ta vẫn là chạy thoát thân đã."

Trên mặt Thẩm Ngọc Thư bị dính đầy bụi, nghe xong câu này không nhịn được hỏi: "Sao cậu suốt ngày cứ nghĩ đến chạy trốn thế?"

"Chuyện này không thể trách tôi."

Bởi vì kể từ ngày đầu tiên bước vào nghề làm trộm, môn học đầu tiên chính là bản lĩnh chạy trốn. Đánh không lại thì đương nhiên phải chạy, đúng không?

Tô Duy không có cơ hội phản bác, bởi cậu vừa dứt lời thì từ phía đối diện đã vang lên tiếng súng, Vân Phi Dương hét lớn: "Mau lên xe!"

Cả bọn vội vàng chui vào trong xe, vừa mới lên xong còn chưa kịp đóng cửa, Vân Phi Dương đã cài số lùi, chiếc xe lao về phía sau với tốc độ cực nhanh.

Những kẻ đánh úp bọn họ nổ súng đuổi theo, nhưng rốt cuộc cũng không thể đuổi kịp với tốc độ xe hơi, rất nhanh đã bị bỏ lại.

Vân Phi Dương giữ chân ga, cứ lùi như thế đến tận chỗ rẽ đầu đường mới đổi thành đi tiến, đánh tay lái về bên trái, quẹo vào một con đường nhỏ.

Cậu ta cây thông thuộc đường xá ở đây, không ngừng rẽ tới rẽ lui, lượn một vòng thật lâu, chắc chắn không có ai đuổi theo mới giảm dần tốc độ, lái xe về phía văn phòng thám tử.

Rạng sáng, xung quanh yên tĩnh lạ thường, trong xe tràn ngập mùi máu, không ai nói lời nào, nhưng xác định đã cắt đuôi được kẻ địch, tất cả đều không hện mà cùng thở phào.

"Kỹ thuật lái xe của cậu đỉnh thật đấy." Tô Duy là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, nói với Vân Phi Dương: "Đêm nay không có cậu, chúng ta chắc sẽ bị diệt toàn quân."

"Chuyện nhỏ thôi, chuyện nhỏ thôi, tôi cũng chỉ biết lái xe thôi mà."

Vân Phi Dương khiêm tốn đáp, có điều khóe miệng hơi nhếch lên chứng tỏ rằng cậu ta rất vui vì được khen ngợi.

Thẩm Ngọc Thư ngồi ở ghế phụ, quay đầu hỏi mọi người: "Các cậu có ai bị thương không?"

Tô Duy trả lời: "Vẫn ổn, chỉ là trầy xước ngoài da thôi."

Lạc Tiêu Dao và Đoan Mộc Hành ngồi cạnh nhau trên ghế sau, nghe xong câu hỏi liền quay sang nhìn Đoan Mộc Hành theo bản năng, nhỏ giọng nói: "Em cũng không sao."

"Hành thì sao?"

"Tớ cũng không việc gì, trên người đều là máu của kẻ địch." Đoan Mộc Hành bình tĩnh đáp.

Nghe xong câu này, Lạc Tiêu Dao lại nhìn trộm anh ta lần nữa.

Ghế sau ngời ba người, bọn họ gần như dính sát vào nhau, suốt dọc đường đi cậu cảm nhận được Đoan Mộc Hành gồng mình cứng ngắc, trong lúc bắn nhau kịch liệt và tháo chạy, chắc chắn miệng vết thương đã rách ra. Chỗ máu kia không chừng chính là của anh ta, vậy mà lại có thể thản nhiên mà nói dối như thế.

Lạc Tiêu Dao rất do dự, không biết có nên nói ra sự thật hay không.

Đoan Mộc Hành chính là gã đeo mặt nạ, là giang hồ đại đạo, một người như vậy ở trong bọn họ, không khác gì một quả bom. Những kẻ đánh lén nói không chừng cũng nhắm vào người này. Để một người như vậy ở bên, quả thực là quá nguy hiểm.

Nhưng mà bóc trần thân phận ra thì sẽ không nguy hiểm sao?

Cho dù chẳng phải là người từng trải, Lạc Tiêu Dao cũng hiểu gia thế của Đoan Mộc Hành lợi hại thế nào, nếu đâm toạc mọi chuyện, người này liệu có một là không làm hai là làm đến cùng, xử lý cả nhà cậu - kể cả Thẩm Ngọc Thư?

Quan trọng hơn nữa là cho dù nói thế nào thì vừa rồi là Đoan Mộc Hành đã cứu cậu, bây giờ nói ra sự thật thì có bị coi là lấy oán trả ơn không?

Chính vì thế suốt dọc đường, nội tâm của Lạc Tiêu Dao bị giằng xé giữa việc lợi việc hại và luân lý đạo đức, có điều mãi đến cuối cùng cậu cũng không đưa ra được lựa chọn.

Trên đường cậu không chỉ một lần nhìn lén Đoan Mộc Hành, muốn xem người này có chú ý rằng mình đã phát hiện bí mật của anh ta hay không?

Nhưng khi mắt chạm mắt với Đoan Mộc Hành, Lạc Tiêu Dao lại lập tức ngoảnh đầu đi chỗ khác, ra vẻ không có chuyện gì.

Cuối cùng vẫn là Đoan Mộc Hành lên tiếng trước.

"Sắc mặt em họ tệ quá, có phải đã bị thương trong lúc vật lộn không?"

Cậu đâu có vật lộn đâu? Từ đầu đến cuối đều là Đoan Mộc Hành giằng co với kẻ địch.

"Không, không có... Ha ha, lần đầu gặp phải chuyện này, có chút không biết phải làm gì."

"Không sao đâu, chuyện này trước lạ sau quen, quen rồi là sẽ ổn thôi."

Đoan Mộc Hành an ủi, còn vỗ vỗ vai cậu rất tự nhiên, đây về ông anh hàng xóm hiền lành, Lạc Tiêu Dao tức đến nỗi rất muốn xỉ vả anh ta, lại vô cùng hy vọng Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy nhìn ra kẻ này có vấn đề rồi hỏi thẳng.

Đáng tiếc hiện thực lại làm Lạc Tiêu Dao thất vọng, đến tận khi trở lại văn phòng thám tử cũng chẳng có ai nghi ngờ rằng Đoan Mộc Hành có vấn đề.

Khó trách Câu Hồn Ngọc len lỏi gây án mười mấy năm cũng chưa bị bắt lần nào, anh ta diễn cũng giỏi thật, có lẽ mọi người nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, tại sao thân là công tử danh gia vọng tộc như anh ta lại là Giang hồ đại đạo.

Sau khi vòng vèo mấy vòng, Vân Phi Dương lái xe về văn phòng thám tử.

Bọn họ vào phòng, bật đèn lên. Dưới ánh đèn, trừ Vân Phi Dương ra thì những người khác trên mặt và quần áo đều dính đầy tro bụi cùng máu, người còn bị trầy xước, cũng may không phải quá nghiêm trọng.

Tô Duy lôi hòm thuốc ra, sau khi vệ sinh đơn giản, mọi người tự mình bôi thuốc.

"Thật là một đêm tồi tệ."

Tô Duy ngồi trên ghế, có một chân lên, cầm quả táo bắt đầu gặm, lại móc cái đồng hồ quả quýt ra nhìn, kim đồng hồ chỉ ba giờ, chỉ còn không bao lâu nữa là trời sáng.

"Hành, xin lỗi nhé, chiếc xe cậu cho tớ mượn có khả năng phải đưa đi đại tu rồi."

Thẩm Ngọc Thư nói với Đoan Mộc Hành, Đoan Mộc Hành xua xua tay không để bụng: "Tớ sẽ mang đi sửa, ngày mai đổi xe khác cho cậu."

"Khụ..." Tô Duy gập bụng ho sù sụ.

Cậu có chút hiểu được cảm giác của công chúa Bạch Tuyết khi bị quả táo làm nghẹn rồi.

Con nhà giàu đúng là con nhà giàu, trong tình huống thế này, người bình thường chẳng phải nên bắt đối phương đền bù sao? Loại suy nghĩ tiếp tục cho mượn xe miễn phí là từ đâu mà có vậy?

Thẩm Ngọc Thư nhìn Tô Duy một cái rồi nở nụ cười vô cùng chân thành với Đoan Mộc Hành: "Lại phải phiền cậu, thật là ngại quá."

"Chúng ta là bạn tri kỷ, một chút chuyện nhỏ, việc gì phải khách khí?"

Thế này mà kêu là chuyện nhỏ? Đó là một chiếc xe hơi nhập khẩu, không phải xe mô hình đâu!

Tô Duy ở bên cạnh họ khan nghì thầm: Có phải bạn tri kỷ hay không cậu không biết, nhưng cậu rất đồng ý kết vài người bạn tri kỷ như thế.

Lạc Tiêu Dao cũng giật mình, há hốc miệng nhìn chăm chăm vào Đoan Mộc Hành. Đoan Mộc Hành mỉm cười hỏi: "Có vấn đề gì sao em họ?"

"Không, không có việc gì." Lạc Tiêu Dao không dám đối mắt với hắn, vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác.

Đoan Mộc Hành chuyển sang nhìn Vân Phi Dương, cậu ta đang ngồi kiểm tra cái máy ảnh của mình.

Nhìn hành động của Vân Phi Dương, Đoan Mộc Hành nói: "Có xe tốt mà không có tài xế giỏi cũng vô dụng, Vân tiên sinh thật lợi hại, kỹ thuật lái xe tốt như vậy, lại còn rất quen thuộc đường phố nữa, trước đây đã từng làm tài xế sao?"

"Không cần khách sáo gọi tôi là tiên sinh như vậy, gọi tên tôi là được rồi." Vân Phi Dương liên tục xua tay: "Tôi chỉ là ở Thượng Hải đã lâu, lại chạy tin cả ngày, tự nhiên thuộc đường thôi."

"Vậy thì thật là quá lợi hại, phải biết rằng rất nhiều người cho dù là 'tự nhiên' cũng không nhớ được."

Đoan Mộc Hành một câu nói ra hai ý, Vân Phi Dương chợt dạ, cúi đầu tiếp tục ra sức nghịch cái máy ảnh.

Cũng may là Tô Duy đúng lúc chuyển đề tài ra hướng khác, căn quả táo nói: "Những kẻ đó hỏa lực rất mạnh, xem ra không phải xã hội đen bình thường đâu."

"Là quân nhân."

Thẩm Ngọc Thư ném khẩu súng thu được lên bàn.

"Súng lục Mauser nòng 9mm, là một trong những loại súng quân phiệt địa phương thích dùng nhất. Tôi còn kiểm tra bàn tay bọn họ, lòng bàn tay có rất nhiều vết chai, còn cả sự phối hợp và tốc độ tấn công của bọn họ nữa, tất cả đều có đặc thù điển hình của quân nhân."

"Oa, thảo nào lúc tôi đang liều mạng với kẻ địch không thấy cậu giúp đỡ, hóa ra còn đang bận khám nghiệm tử thi." Tô Duy bất mãn trừng mắt.

Phải biết rằng lúc ấy cậu đang bị súng chĩa vào đầu, may mà quả mìn phòng bên nổ đúng lúc giúp cậu có cơ hội phản kích, nếu không khả năng lúc này cậu đã ngồi gặm táo trên thiên đường rồi.

Vân Phi Dương hỏi: "Vậy bọn chúng do ai phái tới? Tại sao lại muốn giết chúng ta?"

"Không phải giết chúng ta, mà là bọn chúng muốn thủ tiêu chúng cứ lưu lại trong phòng."

"Vậy bọn chúng đã thủ tiêu được chưa?"

Thẩm Ngọc Thư móc ra thứ mình đã tìm được: đầu điều xì gà hoàn toàn không bị làm sao, có điều ống thủy tinh đựng vết máu đã vỡ vụn, chỉ còn lại một ít bột phấn màu đỏ thẫm.

Đoan Mộc Hành hỏi: "Cái này còn có thể xét nghiệm ra kết quả sao?"

"Phải thử một chút mới biết được, có điều bây giờ việc quan trọng nhất chính là đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người. Chúng ta đã bại lộ, đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được nơi này, ba người các cậu mau rời khỏi đây, trong thời gian ngắn sắp tới đừng đến nữa."

"Anh, em có thể giúp..."

Lạc Tiêu Dao đứng lên, định xin ở lại nhưng bị Đoan Mộc Hành can ngăn.

"Em là tuần bộ, thân phận đặc biệt, cẩn thận một chút là hơn. Anh đưa em về, cả Vân Phi Dương nữa."

"Không cần không cần, tôi có đội mũ, bọn chúng không biết tôi là ai nên tôi chỉ cần đi bộ về tòa soạn là được."

"Tôi cũng không cần, nhà của tôi cách đây rất gần. Em đi trước, có việc gì lúc nào cũng có thể tìm em."

Sợ Đoan Mộc Hành thực sự muốn đưa mình về nhà, Lạc Tiêu Dao không dám dồng dài, nói xong là quay đầu đi ra ngoài. Nhìn bóng cậu ta, Đoan Mộc Hành cười cười, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Tớ cũng đi đây."

Chờ Vân Phi Dương cũng rời đi, Tô Duy ăn xong quả táo, đứng dậy đi ra phía cửa.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Đi đâu thế?"

"Đi ngủ, rạng sáng không ngủ, rất hại gan đấy. Ý là thức đêm không tốt cho gan, đương nhiên với da cũng không tốt, đó là điều tối kỵ đối với nhan sắc."

"Hành động của chúng ta bị người ngoài biết nhanh vậy, cậu không cảm thấy kì lạ sao?"

"Ý cậu là..." Tô Duy quay đầuTại: "Có người để lộ tin tức ra ngoài? Nhưng tham gia hành động đêm nay tất cả chỉ có năm người chúng ta."

"Phương pháp loại trừ: Tôi không nói, Tiêu Dao cũng sẽ không nói, cậu tạm thời khả năng cũng không bán đứng chúng ta, cuối cùng chỉ còn lại hai người."

"Cảm ơn đã tín nhiệm tôi hơn người bạn trúc mã của cậu, như vậy thì vấn đề sẽ là..." Tô Duy giơ hai tay lên: "Chúng ta đem hai người kia lần lượt gọi là A và B, đây là A, đây là B, cậu chọn bên nào đáng nghi hơn?"

Thẩm Ngọc Thư không hề do dự mà chỉ vào tay trái Tô Duy.

"Bên này."

Tô Duy huýt sáo.

"Tôi đột nhiên muốn cậu làm một việc."

"Việc tôi cần làm nhất bây giờ là đi ngủ."

"Cậu có thể ngủ hai tiếng."

Hai người bốn mắt nhìn nhau mấy giây, Tô Duy nghiêm túc hỏi: "Cậu cảm thấy một người hưởng thành một ngày chỉ ngủ hai tiếng là đủ sao?"

"VẬY BA TIẾNG."

"CÓ THỂ LÀ BỐN TIẾNG KHÔNG?"

Tại sao mà đến một giấc ngủ cũng phải cò kè mặc cả với hăn?

Thẩm Ngọc Thư có chút không hiểu cách tư duy của Tô Duy, ít nhất trong cuộc đời từ trước tới giờ, hăn chưa từng gặp một người đàn ông nào lại để ý đến ngoại hình như Tô Duy.

"Có thể ngủ bốn tiếng." Hăn nói: "Nếu như cậu không ngại vụ làm ăn lần này của chúng ta thất bại thì được."

"Được, ba tiếng thì ba tiếng." Sau khi có kết luận, Tô Duy hỏi: "Cậu muốn tôi đi bảo vệ em cậu sao?"

"Mục tiêu của bọn họ là tôi nên sẽ không động gì tới nó đâu, hơn nữa bên cạnh nó còn có Đoan Mộc Hành."

"Oa."

Tô Duy nhún nhún vai, rất muốn nói: Chính là bởi vì có Đoan Mộc Hành nên Tiêu Dao mới càng bị nguy hiểm, trên cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Nếu Lạc Tiêu Dao biết Tô Duy nghĩ như thế, cậu nhất định sẽ thấy rất mừng vì đã tìm được tri âm, bởi vì từ khi ra khỏi văn phòng thám tử, cậu cứ luôn ở trong trạng thái nơm nớp lo sợ.

Về đến nhà, để không kinh động cha mẹ, Lạc Tiêu Dao đến tắm cũng không dám tắm, tùy tiện lau qua mặt xong là rón rén nhón chân bò lên tầng hai, lại rón rén bò về phòng mình.

Phòng trước đây của Lạc Tiêu Dao đã để cho Trường Sinh ở, Tạ Văn Phương bèn dọn dẹp lại phòng để đồ một chút làm phòng ngủ cho con trai. Lạc Tiêu Dao đi vào phòng mình, phát hiện trong phòng có một bóng đen, nghe thấy cậu đi vào, bóng đen kia động dậy một chút, làm rơi quyển sách ở trên đầu giường xuống đất.

Lạc Tiêu Dao sợ tới mức trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, giơ tay rút súng theo bản năng, rút súng ra rồi mới nhìn rõ đó chỉ là một động vật nhỏ: con sóc Củ Lạc của Trường Sinh.

"Củ Lạc chan đừng có nghịch ở đây, mau đi ngủ đi."

Lạc Tiêu Dao đuổi Củ Lạc khỏi giường, cởi quần áo nằm xuống, nghĩ đến cuộc gặp vừa rồi là đầu lại bắt đầu đau, vắt tay lên trán, nhìn trần nhà thờ dài.

Kế tiếp nên làm cái gì đây?

Lén nói sự thật cho anh họ hay vẫn giả bộ không biết gì?

Nhìn cách dùng súng, vừa nhuần nhuyễn lại tàn bạo của Đao Mộc Hành, kẻ này nhất định đã giết không ít người, nhớ ra một cái, cậu cũng bị xử lý như Khương đại soái thì làm sao?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ được cách giải quyết thích hợp, cơn buồn ngủ ập tới, Lạc Tiêu Dao bắt đầu mơ mơ màng màng, sóc con nhảy lên chặn cậu cũng mặc kệ cho nó lấy bản thân mình làm giường, cứ như vậy đi vào mộng đẹp.

Không biết đã ngủ bao lâu, Lạc Tiêu Dao cảm giác ngực càng ngày càng nặng, trọng lượng của con sóc đột nhiên tăng lên gấp bội, đang mơ màng ngủ, hai mắt vẫn nhắm đưa tay lên sờ sờ.

"Củ Lạc mau đi xuống, đừng có đè tao."

Tay không chạm vào bộ lông mềm mại của Củ Lạc mà là chạm vào vải của quần áo, tiếp theo trên má truyền đến cảm giác lạnh băng, có thứ gì đó liên tục vỗ lên mặt cậu, thỉnh thoảng còn chẹn lên cổ.

Đây không phải là Củ Lạc nghịch ngợm, Lạc Tiêu Dao cảm thấy khó chịu, mở mắt ra, đang định bảo có phải mình ngủ đến mù mị rồi không thì giây tiếp theo đã đụng ngay phải một đôi mắt.

Trời đã sáng, ánh mặt trời chiếu vào đầu giường giúp Lạc Tiêu Dao nhìn rõ được đôi mắt kia. Tĩnh lặng thâm sâu, còn có cả sự tàn độc của dã thú, ánh mắt này cậu biết hơn ai hết... Lạc Tiêu Dao giật mình, cơn buồn ngủ nháy mắt đã cao chạy xa bay.

Lúc này, Đoan Mộc Hành đang ngồi ở trên giường cậu, một tay đè lên ngực cậu, một tay cầm dao, thứ vỗ lên mặt cậu chính là con dao này.

Thấy Lạc Tiêu Dao đã tỉnh, Đoan Mộc Hành rê con dao xuống dưới cổ cậu, mỉm cười nói: "Cậu đúng là một chút cảnh giác cũng không có nhỉ? Tuy không thể đòi hỏi một kẻ ngu ngốc có cảnh giác, nhưng đến mức như cậu thì rất khó có thể khiến người ta tin rằng cậu là tuần bộ."

"Anh... anh vào đây bằng cách nào?"

Khi đã xác định được đây chính là Đoan Mộc Hành - ác ma ở trong lòng mình, Lạc Tiêu Dao lập tức kêu thành tiếng, định bò dậy nhưng bị Đoan Mộc Hành ấn trở lại, đưa tay lên miệng làm động tác "suyt".

"Cha mẹ cậu đều đã dậy rồi, cậu lớn tiếng như vậy là muốn kêu bọn họ tới sao?"

Những lời này nhắc nhở Lạc Tiêu Dao, cũng nhắc nhở rằng cậu đang đối mặt với con dao của anh ta, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nặng ra một bộ mặt tươi cười, Lạc Tiêu Dao nhỏ giọng hỏi lại: "Đoan Mộc... Đại ca, anh

làm sao mà vào nhà em được... Còn nữa, trước tiên có thể bỏ con dao xuống được không?"

"Bỏ cái nụ cười ấy đi, còn khó coi hơn là khóc nữa. Còn về nhà cậu thì... Đêm đó sau khi cậu cứu tôi ở rạp hát tôi đã biết rồi, chỉ là gần đây bận quá, không có thời gian tới chào hai bác thôi."

"Anh, anh đang nói cái gì vậy? Em nghe không hiểu..."

"Không phải giả vờ nữa, tối qua cậu đã phát hiện ra tôi là ai rồi đúng không?"

Bị đôi mắt dã thú nhìn chăm chăm, tim Lạc Tiêu Dao mất đi nhịp đập bình thường, há mồm định thanh minh thì đã bị Đoan Mộc Hành lấy tay chặn lại.

"Đừng phí thời gian vào việc nói dối, lại còn nói dối dở tệ như vậy, cậu bây giờ chỉ cần nghe thôi, việc nói để tôi."

Nhìn con dao gần trong gang tấc, Lạc Tiêu Dao không dám mở miệng linh tinh nữa, gật gật đầu theo ý anh ta.

Đoan Mộc Hành nhìn chăm chú vào cậu, bàn tay rời khỏi miệng chậm rãi xuống tới cổ, đột nhiên bóp chặt lấy.

Lạc Tiêu Dao không đề phòng, ngồi thẳng dậy theo động tác của Đoan Mộc Hành, nhận ra người này muốn giết mình bèn ra sức giãy giụa, hai tay túm lấy cổ tay của Đoan Mộc Hành cố sức giật.

Đoan Mộc Hành không hề nhúc nhích, mãi sau mới chịu nổi lòng tay ra, nhìn Lạc Tiêu Dao gập người há mồm thở dốc, lạnh lùng nói: "Tôi đã nói rồi, nợ cậu một mạng, tôi sẽ trả. Nhưng nếu cậu dám đem sự việc đêm đó nói cho người khác, tôi sẽ giết cậu. Xem ra cậu không chỉ ngốc mà trí nhớ cũng rất tệ."

"Khụ khụ... Tôi không có... Khụ..."

"Cậu không nói ra, vậy Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy làm sao lại biết được? Chẳng lẽ bọn họ là thần tiên?"

"Khụ... Tôi không có nói ra kẻ đeo mặt nạ chính là anh..."

"Đó là bởi vì lúc đó cậu còn chưa biết."

Lạc Tiêu Dao á khẩu không trả lời được, thấy dù sao cũng không thể tiếp tục giấu được nữa bèn chơi bài lạnh làm gáo vỡ làm muôi, đẩy Đoan Mộc Hành ra, ngồi dậy nói: "Đúng vậy, tôi nói đấy thì sao? Nếu không phải anh ăn trộm vàng của Khương đại soái khiến hấn bị giết, tôi sẽ nói với anh tôi chuyện đêm đó sao? Thế mà tôi còn bảo anh không phải là kẻ đại gian đại ác, tôi đúng là có mắt như mù. Sớm biết thế thì đêm đó tôi nhất định không cứu anh!"

Lạc Tiêu Dao vừa nói vừa tìm cơ hội lấy súng, có điều từng được mục thị khả năng bắn của Đoan Mộc Hành, cậu không chắc là mình có thể thắng được người này không.

Không ngờ cậu nổi cáu, Đoan Mộc Hành ngược lại phì cười, cất con dao đi, chẳng hề để tâm mà nói: "Nếu không phải nể tình cậu đã cứu tôi hôm đó thì

hôm qua tôi cũng đã không cứu cậu."

Ánh sáng mặt trời chiếu lên khuôn mặt tươi cười này, quả thật là anh tuấn xán lạn.

Đoan Mộc Hành đã thay bộ quần áo ngày hôm qua, hiện giờ mặc một chiếc sơ mi đen và quần Âu, tóc tai chải chuốt chỉnh tề, hơn nữa bản thân đã có quý khí ngời ngời, nhìn thế nào cũng thấy là một thiếu gia con nhà giàu, thật khó khiến cho người ta liên tưởng tới Giang giang hồ đại đạo.

Lạc Tiêu Dao trố mắt, không hiểu tên này tại sao lại hì nộ bất thường như vậy. Anh ta điên lên thì đương nhiên là đáng sợ, nhưng lúc mỉm cười thì lại hết như gió xuân thổi tới, thật dễ khiến người ta có thiện cảm. Lạc Tiêu Dao có chút không hiểu, có điều ít nhất bộ dạng của Đoan Mộc Hành lúc này khiến cậu thấy bớt sợ hãi, lấy hết can đảm nói: "Tối hôm qua tôi cũng cứu anh!"

Đoan Mộc Hành lại cười: "Nói như vậy tôi vẫn nợ cậu một mạng."

"Nợ mạng thì cho qua đi, trước tiên là trả bùa hộ mệnh cho tôi."

"Cái gì mà bùa hộ mệnh?"

"Chính là bình thuốc ấy, bình thuốc tôi giúp anh rắc lên vết thương ấy... Đúng rồi, còn có áo khoác của tôi nữa, cái áo đó đắt lắm đấy, bồi thường đi!"

Đoan Mộc Hành không đáp, đôi mắt hơi nheo lại, Lạc Tiêu Dao lúc này mới nhận ra sự chênh lệch thực lực giữa cả hai, đang định bảo không bồi thường thì thôi, Đoan Mộc Hành "xì" một tiếng coi thường.

"Cái áo đó mà cũng gọi là đắt, em họ đúng là còn chưa biết gì về đời."

Đã không bồi thường thì thôi, lại còn cười nhạo cậu nữa.

Lạc Tiêu Dao mặt đỏ bừng.

"Đắt hay không tự tôi biết, anh không muốn trả thì cứ nói thẳng ra. Còn nữa, tôi và anh chẳng có một chút quan hệ nào hết, đừng có gọi tôi là em họ... Ê, anh làm gì thế?"

Lời còn chưa dứt, cổ áo Lạc Tiêu Dao bị kéo lên, còn tưởng Đoan Mộc Hành định động thủ, nhưng anh ta chỉ là kéo cậu qua một bên, tự mình nằm lên giường, thuận miệng nói: "Áo khoác tôi sẽ trả, có điều bình thì tôi vất đi rồi."

"Cái gì? Đó là bùa hộ mệnh của tôi!"

"Chỉ là một cái bình thuốc vớ vẩn mà thôi, tôi làm sao biết được nó quan trọng như vậy?"

Lạc Tiêu Dao bị chọc giận, cười lạnh nói: "Đúng vậy, đối với đại công tử của Viện phán Thái Y Viện mà nói, đó quả là thứ chẳng đáng giá gì."

Nhưng với cậu mà nói, đó là bùa hộ mệnh mà cha mẹ cho, là bảo vật vô giá. Sớm biết đây là một tay cường đạo, lúc trước cậu tuyệt đối không cứu!

Càng nghĩ càng tức, Lạc Tiêu Dao nắm chặt nắm đấm, đang định cho tên khốn này một quyền thì Đoan Mộc Hành bỗng nhiên lên tiếng: "Miệng vết thương của tôi rách ra rồi, đi tìm ít thuốc trị thương tới đây."

Châm chọc cậu một hồi, còn muốn nhờ cậu giúp?

Sự tức giận vượt qua cả nỗi sợ hãi, Lạc Tiêu Dao I không thèm động đậy gì, ban ngày ban mặt thế này, cậu không tin Đoan Mộc Hành lại dám trắng trợn giết người.

"Thiếu gia con nhà thế gia như ngài mà cũng cần bọn tiểu nhân như chúng tôi giúp đỡ sao?"

Đoan Mộc Hành nhắm mắt lại nằm trên giường, dường như cảm nhận được sự oán hận của cậu, chậm rãi nói: "Cậu giúp tôi lần này, tôi về sẽ tìm lại xem, không chừng có thể tìm được bình thuốc đấy."

Đồ đã vứt đi rồi còn làm sao tìm lại được? Lời đạo tặc nói quý mới tin!

Lạc Tiêu Dao nhảy xuống giường, tùy tay cầm lấy cái áo khoác lên người, do dự một chút, lại nhìn Đoan Mộc Hành, trong lòng nổi lên giọng nói: Nói không chừng có thể tìm lại được thật, bùa hộ mệnh cha mẹ cho mình, cho dù chỉ có một tia hy vọng thì cũng phải giữ lấy.

Nghĩ đến đây, Lạc Tiêu Dao thỏa hiệp.

"Được, tôi đi tìm, anh không được đi lung tung đâu đấy, đừng có để cha mẹ tôi nhìn thấy."

"Biết rồi, tôi đã không ngủ cả đêm rồi, mượn giường cậu ngủ một giấc, sẽ không kinh động đến người khác đâu."

Cả đêm không ngủ thì liên quan quái gì đến cậu.

Không tìm được hiểu kì, Lạc Tiêu Dao cố ý hỏi: "Bạn đi làm chuyện xấu gì à?"

"Đi xử lý cái xe bị bắn thành tổ ong vò vẽ kia, không lại bị người ta chú ý. Còn nữa, tôi cũng muốn biết là ai muốn giết chúng ta."

"Chẳng lẽ không phải là anh báo tin sao?"

"Đương nhiên là không, tôi có cần phải giết các cậu không?"

Đương nhiên là có, ví dụ như để không bại lộ thân phận nên giết người diệt khẩu, hoặc là vì ngăn không cho bọn họ tiếp tục điều tra vụ va li vàng, hoặc là...

Trong đầu Lạc Tiêu Dao nháy mắt đã nghĩ tới vài khả năng, nhưng để không làm kích động đến Đoan Mộc Hành, tránh cho cái cá tính buồn vui thất thường của hắn chuyển sang chế độ bạo lực, cậu đành nhin, mặc quần áo đi ra ngoài.

Khi ra tới cửa, đột nhiên cậu nghe thấy Đoan Mộc Hành nói: "Khương Anh Khải không phải là tôi giết, cái chết của hắn không liên quan gì đến việc bị tôi lấy đi chỗ vàng. Nội tình chuyện này rất phức tạp, có thời gian tôi sẽ từ từ nói với cậu."

Không ngờ anh ta lại chủ động nhắc với cậu về chuyện này, Lạc Tiêu Dao rất ngạc nhiên, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Vụ án của Khương đại soái là người khác phụ trách, anh muốn ra đầu thú hay là để cho anh trai tôi làm ăn thì tùy."

Đoan Mộc Hành không đáp lại, Lạc Tiêu Dao mở cửa đi xuống dưới.

Người trong nhà đều đã dậy, Trường Sinh giúp Lạc Chính thu được liệu trong cửa hàng, Tạ Văn Phương đang nấu bữa sáng trong bếp, nhìn thấy Lạc Tiêu Dao bèn mắng: "Ông giới con, mấy hôm nay biến đi đâu thế? Còn biết về nhà à? Chỗ này không phải là quán trọ, muốn đến thì đến muốn đi thì đi, mà cho dù là quán trọ thì cũng phải trả tiền. Mà đã đưa mẹ được đồng nào chưa?"

Tiền lương của cậu đều đã đem đi mua áo, mà bị thương hơn nữa đó là cái áo ấy đã bị tên chết tiệt kia làm hỏng rồi.

Những lời này Lạc Tiêu Dao không dám nói với mẹ mình, đành cười làm lành nịnh nọt bà, tranh thủ lúc mọi người ăn cơm, trộm được từ quầy thuốc một ít thuốc trị thương, chạy về phòng mình.

Đoan Mộc Hành còn đang ngủ, ngủ rất say, còn phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, dao và súng đều đặt bên gối.

Lạc Tiêu Dao nhìn khẩu súng, đưa tay qua. Trong thoáng chốc, trong lòng cậu dấy lên một ý niệm đáng sợ, có điều ý niệm này rất nhanh đã tiêu tan, cậu cuối cùng chỉ đặt lọ thuốc xuống rồi rút tay lại.

"Có phải vừa rồi cậu nghĩ, nếu lấy được súng là có thể xử lý tôi?"

Lạc Tiêu Dao bị giọng nói bất ngờ vang lên làm cho giật bắn mình.

Đoan Mộc Hành mở mắt, nhìn thấy bộ dạng của cậu, phì cười.

"Xem ra tôi nói đúng rồi."

"Không có! Không có chuyện đó!"

"Không cần phủ nhận, nếu tôi là cậu, tôi cũng sẽ nghĩ như cậu. Có điều cũng chỉ là nghĩ mà thôi, dù sao chỗ này cũng là nhà của cậu, sau khi giết người làm thế nào để giấu thi thể cũng là cả vấn đề, mà giấu không để bị phát hiện lại là một vấn đề nữa. Tính nguy hiểm quá cao, không đáng làm."

Đoan Mộc Hành nói trúng hết, Lạc Tiêu Dao lại một lần nữa khẳng định tên này chính là ác quỷ, chỉ có ác quỷ mới có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng người khác như vậy.

Đoan Mộc Hành ngồi dậy, nhìn thấy Lạc Tiêu Dao mang thuốc trị thương tới, anh ta cởi áo sơmi, lộ ra bả vai bị băng bó.

Trải qua một đêm lăn lê bò toài, lớp băng bên ngoài cũng đã thấm máu, Lạc Tiêu Dao lúc này mới hiểu ra tại sao người này lại mặc áo đen, nhìn Đoan

Mộc Hành một tay xử lý vết thương rất khó khăn, không kịp được nói: "Để tôi giúp anh."

Đoan Mộc Hành kinh ngạc ngẩng lên, sau đó buông tay xuống, để mặc cậu giúp.

Lạc Tiêu Dao dùng kéo cắt chỗ băng ra, thấy miệng vết thương đã được khâu lại, xử lý rất khá, không hổ danh là con nhà y, mặc dù máu có rỉ ra nhưng cũng không thành vấn đề.

Cậu dùng băng gạc sạch, chấm nước sôi rồi lau đi vết máu, sau đó bôi thuốc vào, cuối cùng băng bó lại.

Đoan Mộc Hành nhìn Lạc Tiêu Dao băng bó cho mình, nói: "Thuốc trị thương nhà cậu rất có hiệu quả. Lần trước may mà gặp được cậu."

"Hừ, thế thì đã sao? Chẳng phải anh vẫn muốn giết tôi diệt khẩu đấy còn gì?"

"Vừa rồi cậu cũng muốn giết tôi, nhưng cuối cùng việc cậu làm vẫn là cứu người. Rất nhiều lúc, việc muốn làm và việc thực sự làm khác nhau rất xa, làm và làm được làm tốt còn khác nhau xa hơn nữa... Thế nên việc cậu muốn làm cái gì không quan trọng, mấu chốt là cậu đã làm cái gì."

"Blah blah nói nhiều như vậy, muốn chứng tỏ mình rất có học vấn à? Đáng tiếc tôi không học nhiều, nghe không hiểu anh đang nói cái gì."

"Không học nhiều mà lại xem thơ Đường à." Đôi mắt đảo qua quyển "Thơ Đường toàn tập" trên bàn, Đoan Mộc Hành cười nói.

Lạc Tiêu Dao đỏ mặt, cầm lấy sách ném vào ngăn kéo.

"Đừng có nhìn sách của tôi."

Vết thương được băng bó xong, Lạc Tiêu Dao nhìn cổ tay của Đoan Mộc Hành, tò mò hỏi: "Anh nói tay phải bị thương nên mới rời khỏi quân ngũ, là tìm lý do để che giấu vết thương hôm đó sao?"

"Không, tay phải của tôi trước kia đúng là đã từng bị thương, có điều cũng không phải vì thế mà tôi bỏ võ theo văn."

"Vậy thì vì cái gì?"

Đoan Mộc Hành không đáp, bỗng nhiên đứng lên, lại gần Lạc Tiêu Dao.

Tín hiệu nguy hiểm cấp tốc truyền đến, Lạc Tiêu Dao theo bản năng lùi lại phía sau, bị Đoan Mộc Hành tóm cổ áo kéo đến trước mặt, đôi mắt dài nheo lại, chăm chăm nhìn cậu.

Lạc Tiêu Dao có chút thấu hiểu được cảm giác của con ếch khi bị rắn độc nhìn.

Một mặt là rất sợ, một mặt là vì quá sợ mà không dám động đậy, không kìm được nín thở, chỉ sợ sẽ ra một cái là đối phương sẽ lao lên cho mình một đòn trí mạng.

Thế nên Đoan Mộc Hành càng lúc càng dựa lại gần, gần tới mức Lạc Tiêu Dao gần như có thể cảm nhận được sức nóng từ hơi thở của anh ta, cứng đờ ở đó, trong đầu mơ mơ màng màng nghĩ không biết khẩu súng để ở chỗ nào, bây giờ bắn cho tên này một nhát liệu còn kịp không?

Phản ứng của cậu chọc cười Đoan Mộc Hành, đã lâu không có cảm giác sung sướng của việc chơi trò mèo vờn chuột, anh ta cười nói: "Muốn lấy thông tin từ anh không dễ thế đâu, em họ ạ."

Những lời này hết như một chiếc chìa khóa, lập tức giải cứu Lạc Tiêu Dao ra khỏi sự giam cầm của lời nguyền, cậu đột nhiên nghĩ mình vì sao lại phải sợ Đoan Mộc Hành? Đoan Mộc Hành bây giờ không có súng cũng chẳng có dao, lại còn là một người bệnh, kiểu gì thì cũng không thể uy hiếp được cậu, đúng không?

Vì thế cậu theo phản xạ mà vung bàn tay chém vào cổ Đoan Mộc Hành, không ngờ phản ứng của Đoan Mộc Hành còn nhanh hơn, kịp thời giữ lấy cổ tay cậu kéo ra phía ngoài, thành công hóa giải đòn tấn công.

Lạc Tiêu Dao lại vội vàng vung tay trái lên, nhưng không đợi cậu xuống tay thì bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân cồm cộp, sau đó cửa phòng bị đẩy ra, Trường Sinh mang thú cưng của nó đi vào.

Nhìn thấy trong phòng Lạc Tiêu Dao xuất hiện người lạ, Trường Sinh ngần người, hồng hộc thở gấp, không nói lời nào.

Sóc con nhảy tới dưới chân của Lạc Tiêu Dao, ngửa đầu nhìn cả hai, dường như cảm nhận được nguy hiểm, lại vội vàng chạy về, leo lên vai Trường Sinh, đứng yên không động đậy ở đó.

Lạc Tiêu Dao không ngờ Trường Sinh sẽ đột nhiên chạy vào, cậu cũng ngăn người ra.

Chỉ có tên người ngoài Đoan Mộc Hành là không chút bối rối, theo thể ôm luôn lấy vai của Lạc Tiêu Dao, làm vẻ rất thân mật, nói với Trường Sinh: "Anh là Đoan Mộc Hành, bạn của Tiêu Dao. Em tên Trường Sinh, vì bị ly tán với người nhà nên tạm thời ở lại nhà Tiêu Dao đúng không? Còn có cả sóc con Củ Lạc chan nữa."

Nghe nói bọn họ là bạn, Trường Sinh không căng thẳng như lúc đầu nữa, đáp: "Nó tên Củ Lạc, Củ Lạc chan là tên thân mật của nó. Anh thực sự là bạn của Tiêu Dao sao? Tại sao trước đây em chưa từng gặp anh?"

"Bởi vì anh và Tiêu Dao vừa mới quen nhau không lâu, có điều sau này bọn anh sẽ là bạn bè rất thân rất thân đấy."

Đoan Mộc Hành vừa nói vừa vỗ vai Lạc Tiêu Dao.

Lạc Tiêu Dao đành phải phối hợp ra vẻ tươi cười, sau lưng mồ hôi lạnh không ngừng túa ra: Cái tên này tâm cơ quá sâu, không những tìm được nhà của cậu mà đến cả tình hình của Trường Sinh cũng nắm rõ như vậy, thế này rõ ràng là muốn ám chỉ cậu phải ngoan ngoãn nghe lời, đừng có mà giở trò trước mặt hắn.

Đáng tiếc nhìn rõ được bộ mặt thật của Đoan Mộc Hành lại chỉ có cậu, trước mặt người khác, Đoan Mộc Hành đều tỏ vẻ vô cùng hiền lành dễ gần. Anh ta ngồi xổm xuống, dịu dàng nói với Trường Sinh: "Em đột nhiên chạy tới là có chuyện gì gấp à?"

"Ừm ừm."

Được nhắc nhở, Trường Sinh nhớ ra chuyện quan trọng, vội vàng nói với Lạc Tiêu Dao: "Là Tổng tham trường gọi điện tới tìm anh, bảo anh qua đó luôn."

Lạc Tiêu Dao vừa nghe thấy thế là định chạy ra ngoài, Trường Sinh gọi lại.

"Điện thoại đã cúp máy rồi, chú Lạc bảo anh chuẩn bị một chút rồi qua đó luôn là được."

"Không nói là chuyện gì sao?"

"Ừm... Hình như bảo là đã tìm được hung thủ vụ án ở rạp hát rồi..."

Chương 8: La Sinh Môn

Thẩm Ngọc Thư biết tin vụ án Khương Anh Khải đã tìm được hung thủ vào sáng hôm sau.

Điện thoại là Lạc Tiêu Dao gọi tới, Tô Duy ghé lại gần ống nghe, cùng Thẩm Ngọc Thư nghe xong, lập tức hỏi: "Cậu không nhầm chứ? Người giết Khương đại soái là Tôn Trạch Học?"

"Nhầm hay không em không biết, nhưng kết quả điều tra là như vậy. Bác sĩ pháp y đã tìm thấy dấu máu của Khương đại soái trên chiếc đục băng ở nhà

Tôn Trạch Học. Trước đây các anh cũng có nhắc tới việc trước khi Khương đại soái bị bắn thì trên ngực đã bị vật nhọn đâm vào đúng không? Bác sĩ pháp y kiểm tra chiều dài và đường kính của cái đục ấy, xác định lúc ấy hung thủ chính là dùng nó để đâm chết Khương đại soái."

"Đợi đã, cái đục bằng ấy tìm thấy ở đâu?"

"Trong bếp Tôn gia. Kết luận cuối cùng là Tôn Trạch Học mời Khương đại soái đến nhà mình, tìm cơ hội dùng đục bằng giết hấn, xong việc có lau chùi cái đục nhưng lại không lau sạch, để lại một phần vết máu. Sau khi giết người, hấn lái xe đem thi thể nạn nhân tới phía sau rạp hát vứt bỏ, tạo hiện trường giả cướp của giết người."

Không nói đến cái kết luận này có chính xác hay không, chỉ nhìn mỗi chiều cao và cân nặng cũng thấy Tôn Trạch Học căn bản không thể nào di chuyển thi thể một mình.

Tô Duy chìa hai tay ra, đối với chỉ số thông minh của cảnh sát ở đây bội phục sát đất.

"Sau này Tổng tham trường của bọn em nói là trạng thái tâm thần của Tôn Trạch Học vốn dĩ đã có vấn đề, lại thêm việc giết người, cho nên mới nảy sinh cảm giác bị quan, vì sợ tội nên tự sát."

"Ngày hôm qua còn nói hấn tự sát vì tình, làm sao hôm nay lại biến thành sợ tội nên tự sát được?"

"Bởi vì Bùi Kiếm Phong đã điều tra được thông tin mới nhất, hóa ra Khương đại soái cũng từng đi xem Minh Nguyệt biểu diễn, mà Tôn Trạch Học lại

đang điên cuồng theo đuổi Minh Nguyệt, thế nên mới gây ra án mạng. Đây là lý do giết người, vì tranh giành tình cảm nên dẫn đến sát khí."

Tô Duy không nghe nổi.

"Trong đầu Tổng tham trưởng các cậu là bã đậu à? Loại động cơ này mà các người cũng tin? Chẳng có một chút logic nào hết."

"Thực ra không liên quan đến tham trưởng của bọn em, vụ án này liên lụy đến cả bên Tô Giới chung lẫn Tô Giới Pháp, thế nên đây là kết luận mà hai bên cùng điều tra rồi đưa ra. Cục Công bộ và Phòng cảnh sát Cục Công Đồng cũng đã đều đồng ý kết án. Tổng tham trưởng nói như vậy cũng là vì chẳng còn có cách nào khác."

(Cục Công bộ: Bộ phận hành chính tối cao của khu Tô giới chung dưới thời Trung Hoa Dân quốc. Lưu ý: cục Công Đồng: thuộc Tô giới Pháp, Cục Công bộ: thuộc Tô giới chung)

Cho nên không liên quan đến vấn đề logic, bên trên chỉ là muốn có một lý do để kết án mà thôi.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Vậy vụ nổ và đấu súng tối qua xử lý thế nào?"

"Coi như là xã hội đen gây sự với nhau, chuyện này sẽ do Cục Công bộ của Tô Giới chung trực tiếp ra mặt nói chuyện cùng bên xã hội đen, thế nên người bên dưới càng mừng là đỡ phải dính vào."

Mặc dù xã hội đen không sạch sẽ gì, nhưng chuyện lần này đúng là không liên quan đến họ.

Tô Duy cảm thấy bị bôi nhọ, xã hội đen có chút oan uổng, cậu nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Bên trên có nhắc đến chủ của cán bộ đó là ai không?"

"À đúng rồi, anh không nhắc thì em cũng quên, hóa ra căn hộ đó chẳng có liên quan gì đến Tôn Trạch Học hết, mà là của một ông chủ bất động sản tên là Trình Cửu Thiên, vị thương gia này di cư sang nước ngoài, chỉ để lại mấy căn nhà ở Thượng Hải, người giúp việc sẽ định kì quét dọn, ngày thường đều bỏ không. Các anh có thấy kì lạ không? Nếu đó không phải là nhà của Tôn Trạch Học, vì sao ngăn kéo lại có thư từ giấy tờ của hắn?"

Chẳng kì lạ chút nào hết. Những thứ đó là có người cố tình đặt ở đó để giá họa cho Tôn Trạch Học, phòng ngừa có người tra được ra manh mối đường dây này.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Hành còn ở chỗ em không?"

Bị hỏi bất thành lời, Lạc Tiêu Dao kêu lên một tiếng, luống cuống trả lời: "Em làm sao biết chuyện của anh ta? Em có thân thiết gì đâu."

"Xem ra cậu ấy đã đi rồi. Cậu ấy có nói là đi đâu không?"

Đoan Mộc Hành và Lạc Tiêu Dao cùng rời đi một lúc, hắn không nói đi đâu, mà cho dù nói thì Lạc Tiêu Dao cũng không dám kể cho Thẩm Ngọc Thư, ấp a ấ� ứng định cúp máy thì bị Thẩm Ngọc Thư ngăn lại.

"Không cần phải hoảng hốt như vậy, chuyện của cậu ấy anh đều đã biết."

"Đều đã biết? 'Đều' là chỉ bao nhiêu? Anh à, anh đừng có gạt em, anh làm sao biết được..."

"Em đi giúp anh làm một việc, yên tâm đi, cậu ấy sẽ không làm gì em đâu."

"Nhưng mà hấn lấy tính mạng của cả nhà ra để uy hiếp em đấy..."

"Chuyện này để anh giải quyết, nếu em không yên tâm thì có thể đi cùng anh."

"Em đi em đi, em yêu anh chết được!"

Vừa nghe có thể giải quyết mối họa lớn trong lòng, giọng Lạc Tiêu Dao tức khắc cao thêm vài đề-xi-ben.

Chờ cậu ta cúp điện thoại, Tô Duy lắc đầu thở dài.

"Em cậu không nên làm tuần bộ, về mở tiệm thuốc là hơn."

"Không thể nói như vậy." Thẩm Ngọc Thư vẻ mặt nghiêm túc mà nhắc nhở cậu: "Phải biết rằng có những tuần bộ như vậy thì văn phòng thám tử của chúng ta mới kiếm được tiền."

Đoan Mộc Hành xong việc, ngồi xe kéo về nhà.

Chiếc xe dừng ở trước một tòa nhà trên đường Hà Phi, hãm xuống xe, đang định đi vào trong thì thấy đường bị chặn, Tô Duy đội mũ phớt, mặc quần Âu có đai đeo, đứng trước mặt hãm mỉm cười vẫy tay.

"Hi."

Không ngờ Tô Duy sẽ xuất hiện trước cửa nhà mình, Đoan Mộc Hành sửng sốt, quay đầu lại liền thấy Thẩm Ngọc Thư từ một hướng khác đi tới, phía sau còn có Lạc Tiêu Dao.

Đoan Mộc Hành lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh, mỉm cười chào hỏi.

"Thật là trùng hợp."

"Trên đời này đương nhiên không có sự trùng hợp như vậy, là chúng tôi ở đây ôm cây đợi thỏ... A không, là cố ý ở đây chờ cậu."

Tô Duy đánh giá căn nhà màu be theo phong cách châu Âu có hai tầng và sân đằng trước này, miệng thầm tắc: "Không hổ là Viện phán Thái Y Viện của nhà Thanh, nghe nói nhà Đoan Mộc chỉ riêng ở Thượng Hải đã có vô số căn nhà cao cấp, còn đặc biệt dành mảnh đất ở khu phần hoa náo nhiệt nhất này cho cậu."

Ánh mắt của Đoan Mộc Hành đi qua đi lại giữa Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, lạnh nhạt hỏi: "Các cậu điều tra tôi?"

Lạc Tiêu Dao lập tức trốn ra phía sau Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư nói: "Phải nói là chúng tôi đã thu thập được rất nhiều thông tin, đi vào rồi từ từ nói."

Đoan Mộc Hành nhượng mây, mở cổng ra, đi qua hoa viên nhỏ, dẫn bọn họ vào bên trong.

Phòng khách bài trí đơn giản hơn so với tưởng tượng, chỉ có vài món đồ cổ đặt trên giá sách khiến cho căn phòng thêm phần lịch sự tao nhã. Ngoài ra, trên chiếc đôn đặt gần tường bày một thanh cổ kiếm, đây có lẽ là thứ bắt mắt nhất trong phòng.

Căn phòng rất yên tĩnh, Tô Duy nhìn quanh, hỏi: "Nhà to như vậy mà không thuê người ở sao?"

"Tôi không thích đồ đạc của mình bị đụng lung tung nên đều tự mình quét dọn. Muốn uống gì nào? Tôi đi chuẩn bị."

"Không cần đâu, chúng tớ tới đây không phải để uống trà chiều. Nói ngắn gọn thôi."

Nghe Thẩm Ngọc Thư nói, Đoan Mộc Hành lại một lần nữa nhìn ba người bọn họ, Lạc Tiêu Dao đối diện với hắn, đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

Đoan Mộc Hành mời tất cả ngồi xuống, bản thân cũng ngồi xuống phía đối diện, mỉm cười hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì gấp như vậy? Phải đặc biệt tới đây tìm tớ?"

"Cậu chắc đã biết bên cảnh vụ đã đẩy tội danh giết Khương đại soái lên người Tôn Trạch Học, mà đây là chuyện không thể."

"Theo lý mà nói thì đúng là không thể, nhưng vật chứng đã có rồi, muốn kết án cũng không phải không được."

"Cho nên để không cho vụ án kết lại, chúng ta nhất định phải tìm được chứng cứ mới, chứng minh rằng bọn họ sai, như vậy tố mới có thể trả lời với thân chủ của mình được."

"Ý cậu là cái va li vàng mà Ngô Mị nói tới kia? Có thể là cô ta nói dối, bởi cái va li đó từ đầu đến cuối đều chưa có ai nhìn thấy, cũng không có ai nhắc tới."

"Nhưng tối qua chúng ta mới tới hiện trường nơi Khương đại soái bị giết, sáng nay phòng cảnh vụ đã bảo muốn kết án, rõ ràng là có người có tội giết mình, không muốn chúng ta tiếp tục điều tra, cũng gián tiếp chứng minh hướng điều tra của chúng ta không sai."

"Vậy thì sao? Cậu có thể tìm ra thủ phạm từ những bằng chứng thu thập được hôm qua không?"

"Tạm thời còn chưa, nhưng ít ra tớ đã biết Câu Hồn Ngọc là ai, cũng như trong vụ ám sát này hẳn đóng vai trò gì. Cũng chính là vì tớ đã biết nên mới chắc chắn về chuyện va li vàng, Ngô Mị không nói dối."

Doan Mộc Hành thay đổi tư thế ngồi, ánh mắt lơ đãng lướt qua Tiêu Dao, mỉm cười nói: "Ồ? Là ai?"

"Nếu trong lòng chúng ta đều đã hiểu rõ, vậy thì tớ cũng không vòng quanh nữa. Câu Hồn Ngọc không phải ai khác, chính là người đàn ông đeo mặt nạ mà đêm đó Tiêu Dao đã cứu, cũng chính là cậu, Đoan Mộc Hành."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, phòng khách trong khoảnh khắc yên lặng như tờ, tiếp theo đó Đoan Mộc Hành ngửa mặt lên trời cười ha hả, cười đến chảy cả nước mắt, nói: "Ngọc Thư, tớ thật không ngờ cậu lại thích nói đùa như vậy, đến lúc này rồi mà cậu còn có tâm trạng ở đây nói đùa sao."

"Cậu cho rằng tớ cố tình tới đây tìm cậu, chỉ là để nói mấy câu đùa vớ vẩn sao?"

"Chẳng lẽ cậu thực sự cho rằng tớ là Giang hồ đại đạo?"

Đoan Mộc Hành mỉm cười thật tươi, nói: "Tớ xuất thân thế gia, cho dù không giàu có đến mức đứng đầu thiên hạ, nhưng ít nhất là cả đời này ăn ngon mặc đẹp không thành vấn đề. Tớ đường đường là một công tử nhà giàu mà lại đi làm đạo tặc? Những lời này nói ra, cậu thấy có ai tin không?"

"Bởi mỗi người đàn ông đều mang trong lòng giấc mộng hiệp khách."

Đoan Mộc Hành bị thu hút bởi lời nói của Tô Duy, cậu vội vàng xua tay.

"Câu này không phải tôi nói, mà là một vị danh nhân chỗ chúng tôi nói."

Đoan Mộc Hành lại chuyển qua nhìn Thẩm Ngọc Thư.

"Được, cậu nói tớ là Câu Hồn Ngọc, cậu có chứng cứ gì không?"

"Đầu tiên là Ngô Mị không có nói dối, đêm đó Khương đại soái đích thị là đã mang va li vàng đi gặp mặt đối tác, sau đó trên đường bị cậu đánh cắp. Nhưng sau khi lấy được số vàng cậu lại vì hiếu kì mà không rời đi ngay, ngược lại còn theo đuôi Khương đại soái tới căn hộ ở đường Tứ Mã."

"Đáng tiếc cậu tới chậm một bước, chờ cậu tới nơi thì Khương đại soái đã bị giết, thủ hạ của đối phương phát hiện ra hành tung của cậu nên nổ súng, cậu một mình không chọi lại được nhiều người nên bị trúng hai phát đạn, trong lúc chạy trốn tình cờ được Tiêu Dao cứu, mà những kẻ giết Khương đại soái cũng là có tật giat mình, bọn chúng không đuổi được cậu, đành phải vội vàng di dời thi thể đi chỗ khác, nhưng trong lúc hoảng hốt đã để sót chứng cứ phạm tội ở hiện trường."

"Ngày hôm sau cậu nghe nói về vụ án mạng ở rạp hát, bèn chủ động tìm cơ hội gặp mặt chúng tớ, lại liên tiếp giúp đỡ, đương nhiên không phải vì muốn phá án, mà là cậu muốn biết ai đã hại mình."

"Cậu còn cố ý cho người gọi tới văn phòng thám tử, nói đã tìm được chỗ ở của Tôn Trạch Học trên đường Tứ Mã, kì thực đều là diễn cho chúng tớ xem. Trên thực tế cậu căn bản không cần nhờ người điều tra, cậu chỉ là tìm một cái cớ để dẫn chúng tớ tới chỗ cậu đã từng đến mà thôi. Nếu không phạm vi rộng như vậy, cậu làm sao tìm được mục tiêu nhanh như vậy?"

"Đó chỉ là trùng hợp mà thôi, chẳng lẽ tớ giúp cậu cũng là sai sao?"

Tô Duy nhắc nhở "Hơn nữa căn hộ đó không phải của Tôn Trạch Học mà."

"Lúc tôi thuật lại cũng có nói đó là căn hộ của Tôn Trạch Học đâu."

Đối mặt với câu trả lời thản nhiên này, Tô Duy nhún nhún vai, tên này quả nhiên là có tâm cơ, thảo nào mà Tiêu Dao đấu không lại hẳn.

Thẩm Ngọc Thư tiếp: "Còn nữa, chúng ta mới vừa đặt chân tới đó, ngay lập tức sau lưng đã có người tới đòi giết, mà biết về hành động đêm qua chỉ có năm người, trừ cậu ra thì còn ai vào đây?"

"Nếu nói đáng nghi ngờ thì còn có Vân Phi Dương nữa mà, đừng quên cậu ta trực ở bên ngoài, có rất nhiều thời gian để thông báo với đồng bọn."

"Vân Phi Dương đúng là đáng nghi, nhưng ít ra cậu ta không có khả năng là Câu Hồn Ngọc, bởi vì bả vai cậu ta không bị thương."

Tô Duy vỗ vai mình: "Tôi đã vỗ vai cậu ta rất nhiều lần đấy. Nếu cậu muốn chứng minh là mình trong sạch, vậy thì không ngại cho chúng tôi xem bả vai của cậu chứ?"

Đoan Mộc Hành không đáp, chuyện khác hẳn có thể giải biện, nhưng vết thương trên vai lại là một sự thật không thể chối cãi.

Ánh mắt hắt lạnh lòng quét trên người Lạc Tiêu Dao, Thẩm Ngọc Thư lên tiếng: "Chuyện này không liên quan gì đến Tiêu Dao, những gì có liên quan đến thân phận của cậu, nó một chữ cũng không nói. Tớ chỉ bảo nó đi tìm hiểu về tất cả đất đai của nhà Đoan Mộc tại Thượng Hải thôi."

"Đã đánh giá thấp cậu rồi."

Đoan Mộc Hành hừ một tiếng, đột nhiên đứng lên, rút súng nhắm ngay vào đầu Thẩm Ngọc Thư.

Ai ngờ Tô Duy còn nhanh hơn, đồng thời cùng với lúc Đoan Mộc Hành giờ súng lên, cậu cũng rút súng chỉ vào thái dương anh ta.

Tình hình chuyển biến quá đột ngột, nhìn cục diện căng thẳng trước mắt, Lạc Tiêu Dao cũng vội vàng tìm súng, có điều phát hiện ra súng của mình không biết đã mất từ lúc nào, nhìn kỹ lại thì khẩu súng biến mất đang ở trong tay Tô Duy.

"Mọi người bình tĩnh bình tĩnh, có chuyện gì từ từ nói, đều là người một..."

"Người một nhà" mới nói được một nửa, Lạc Tiêu Dao đã đem lời nuốt trở vào trong, bởi Đoan Mộc Hành nhìn thế nào cũng không phải là người một nhà.

Đoan Mộc Hành lờ đi lời nói của Lạc Tiêu Dao, khuôn mặt thâm trầm nhìn thẳng vào Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư mặt không đổi sắc, bởi khẩu súng của Tô Duy đang chĩa vào Đoan Mộc Hành, hẳn dám chắc Đoan Mộc Hành sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

"Vừa rồi cậu nói sai một câu." Thẩm Ngọc Thư mỉm cười: "Cậu không phải là đánh giá thấp tớ, mà là đánh giá thấp chúng tớ."

"Đúng vậy." Tô Duy tiếp lời: "Tôi chưa từng nhập ngũ, có điều bóp cò thế nào thì vẫn biết. Muốn đánh cược một phen không, Đoan Mộc công tử?"

Hơn mười giây giằng co đối với Lạc Tiêu Dao dài như là vĩnh viễn, cậu ta căng thẳng đến mức gáy đầy mồ hôi. Cũng may Đoan Mộc Hành bỏ súng xuống trước, ngồi xuống ghế, nở nụ cười nói: "Ngọc Thư, lúc nhỏ chơi cùng cậu, tớ đã cảm thấy sau này cậu nhất định sẽ là một người không tầm thường, bây giờ xem ra, tớ quả nhiên là không nhìn lầm."

"Đừng nói như thế mình là thầy bói như thế, lúc đó cậu được mấy tuổi chứ?"

Đoan Mộc Hành cất súng đi, Tô Duy cũng thu súng lại, ngồi về vị trí cũ.

Thẩm Ngọc Thư bỏ ngoài tai lời khen, lãnh đạm nói: "Hiện giờ mọi người đều cùng ngồi trên một con thuyền, đồng tâm hiệp lực mới là lựa chọn thông minh nhất, hơn nữa tớ tìm không ra lý do chúng ta phải đối đầu với nhau, dù sao Câu Hồn Ngọc cũng được gọi là một vị hiệp đạo."

Ê, ở đây chỉ có một vị hiệp đạo, chính là Tô Thập Lục cậu đây.

Tô Duy không đồng ý lắm với cách nói của Thẩm Ngọc Thư, có điều để hai bên có thể thuận lợi đàm phán, cậu đành nhịn.

Đoan Mộc Hành gật gật đầu.

"Nói có lý, có điều tớ muốn biết một việc, cậu bắt đầu nghi ngờ tớ từ khi nào?"

"Ngay từ đầu."

"Ngay từ đâu?"

"Đúng vậy, chúng ta xa cách đã nhiều năm, lần đầu tiên gặp lại là ở phòng tuần bộ, khi đó tớ ăn mặc như bác sỹ, đội mũ và đeo khẩu trang đầy đủ, cậu làm thế nào chỉ liếc mắt một cái là nhận ra tớ được? Trừ phi trước đó cậu đã điều tra. Sau khi cậu đưa chúng tớ tới đường Hà Phi, lấy cớ là không có chỗ đỗ xe, không đi cùng chúng tớ, đó là bởi vì cậu đã từng theo dõi Ngô Mị, sợ bị nhân viên cửa hàng nhận ra. Cậu nói tay cậu không tiện cử động là vì cổ tay bị thương, nhưng từ biên độ và động tác cử động của cánh tay, thì vết thương hẳn là phải ở bả vai, về sau tớ lại nghe Tiêu Dao nói về tay đeo mặt nạ, bèn xác định đó là cậu."

"Nếu cậu từ lúc đầu đã nghi ngờ tớ, vậy thì tại sao lại còn để tớ điều tra cùng các cậu?"

"Cậu lợi dụng tớ, tớ chỉ đáp lễ thôi mà."

Nhớ tới những cuộc nói chuyện trước kia, Đoan Mộc Hành mới bừng tỉnh.

"Xem ra bảo mang bao tay đi ngủ là để bảo vệ da tay cũng là giả, cậu thực ra là ở trong phòng thí nghiệm tìm kiếm manh mối."

"Đương nhiên là tìm manh mối, tớ có thích làm đẹp như Tô Duy đâu."

Ê, nói chuyện vụ án thì nói chuyện vụ án, tại sao lại lôi cậu vào?

Tô Duy bất mãn nói: "Lòng yêu cái đẹp người người đều có, tôi cho rằng đó không nên trở thành lý do để công kích tôi."

"Cậu thích làm đẹp quá mức."

"Cậu chỉ là ghen với tôi thôi."

"Tôi vì sao phải ghen với cậu chứ?"

"Bởi vì tôi đẹp hơn cậu, thông minh hơn cậu, biết được nhiều kỹ năng hơn cậu..."

"Nhưng cậu có cao bằng tôi đâu."

Một câu chắc nịch ném ra, thành công khiến Tô Duy cứng họng. Từ khi nào mà chiều cao cũng trở thành một cái cớ để bị công kích thế? Chiều cao 182 cm này của cậu đặt ở đâu cũng là rất cao rồi biết chưa? Cậu chẳng qua là thấp hơn Thẩm Ngọc Thư có mấy phân thôi mà?

Tô Duy xắn tay áo lên định đánh người, may mà Đoàn Mộc Hành giơ tay ra đúng lúc, ngăn cuộc đối thoại ngớ ngẩn của bọn họ lại.

"Dùng bạo lực thì xin về nhà hẵng làm, trước mắt chúng ta còn có chuyện nghiêm túc."

Câu nói này nhắc nhở Tô Duy, cậu hất tay ra hiệu cho Đoàn Mộc Hành, bảo anh ta tiếp tục.

Đoan Mộc Hành lại hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Vậy cậu bảo tớ tìm hiểu nhà cửa của Tôn Trạch Học, là cố ý cung cấp cho tớ cơ hội để tớ đưa các cậu tới hiện trường đầu tiên mà Khương đại soái bị giết?"

"Đúng vậy, cậu vốn đã biết chỗ đó, tớ chỉ đưa ra cho cậu một cái cơ hợp lý thôi."

"Ha..."

Đoan Mộc Hành cười khổ, có chút hiểu tâm trạng muốn đánh người của Tô Duy. Nhìn Thẩm Ngọc Thư hơn nửa ngày rồi nói: "Trước kia tớ không phát hiện ra cậu lại xảo trá như vậy."

"Bình thường thôi mà, dù sao lúc ấy tớ mới năm, sáu tuổi."

"Chờ một chút."

Lạc Tiêu Dao nghe được một nửa, không kìm được giơ tay hỏi: "Có một vấn đề em nghĩ không ra, nghe nói Câu Hồn Ngọc tung hoành giang hồ mười mấy năm, nhưng mà Đoan Mộc... tiên sinh mới có hai mấy tuổi mà, chẳng lẽ anh ấy từ lúc mười tuổi đã bắt đầu đi trộm rồi sao?"

"Có ai đã nhìn thấy mặt thật của Câu Hồn Ngọc đâu, ai biết cậu ta có phải là mạo danh thay thế không, đừng quên là không có ngành nghề nào mà không cần thầy dạy cũng hiểu, Đoan Mộc công tử am hiểu tinh túy của nghề trộm,

nhất định là có người đã dạy, đó có lẽ mới chính là Câu Hồn Ngọc thực sự, đúng không?"

"Đúng vậy, Câu Hồn Ngọc thực ra có thể coi như tiền bối đưa tôi nhập môn. Khi đó tôi mới du học trở về, vốn muốn dùng tài năng của mình để làm nên một sự nghiệp oanh liệt, thế nên tôi đã xếp bút nghiên để theo việc binh đao, có điều chẳng bao lâu sau thì phát hiện những tay quân phiệt đó chỉ là treo khẩu hiệu cứu nước cứu dân thôi, thực tế đều là những kẻ lòng tham không đáy, bọn họ chỉ chăm chăm vơ vét tiền bạc cho bản thân, căn bản không có lý tưởng hoài bão gì hết. Thế nên thời gian ấy tôi rất hụt hẫng, vào thời điểm quyết định bỏ võ theo văn thì gặp vị tiền bối kia. Cơ duyên trùng hợp, tôi cứu ông ấy, cũng biết được thân phận thực sự của ông, chuyện này khiến cho tôi nghĩ, so với cứ sống tầm thường như thế, chi bằng làm chút việc gì đó có ý nghĩa."

"Cho nên cậu đi làm trộm?"

Tô Duy trừng mắt nhìn Thẩm Ngọc Thư, lớn tiếng ho khan một cái, nhắc nhở hãn dùng từ phải cẩn thận, đừng quên cộng sự của hãn cũng là một vị hiệp đạo.

Đoan Mộc Hành nghiêm mặt nói: "Tiền tở trộm đều là tiền bất nghĩa, những tên tham quan và quân phiệt đó đều là cướp đoạt mồ hôi nước mắt của người dân, tở chẳng qua là lấy lại trả về cho mọi người thôi, bản thân tở không lấy một đồng nào trong đó."

"Vậy thực ra là có hai Câu Hồn Ngọc?" Lạc Tiêu Dao tò mò hỏi.

"Không, vẫn chỉ có một thôi, vị tiền bối kia đã có tuổi, lại thêm bị thương nên không thể tiếp tục nghề này. Sau đó ông ấy biết được tên tục của tôi là Ngọc Câu, nói rằng tôi và ông ấy có duyên, bèn trao lại tên của mình cho tôi. Vậy nên tuy rằng chúng tôi không có danh nghĩa thầy trò, nhưng với tôi mà nói, ông ấy chính là sư phụ của tôi."

"Thật không tồi, bản thân là công tử con quan lớn, tiền đồ như gấm lại là du học sinh, sẽ không có ai liên tưởng cậu với giang hồ đại đạo, cậu quả đúng là Zorro."

(Zorro: Một nhân vật lịch sử hư cấu thuộc tuyến chính diện trong tiểu thuyết "Lời nguyện của Capistrano" của nhà văn Johnston McCulley, trong truyện ông là một anh hùng giấu mặt, chuyên giúp đỡ người nghèo)

"Cái gì?"

Phát hiện bản thân lại một lần nữa buột miệng, Tô Duy cười híp mắt không nói gì nữa.

Thẩm Ngọc Thư trả lời thay cậu: "Ý cậu ấy là cậu cố ý chọn cái tên Câu Hồn Ngọc, chính là vì để cho mọi người không nghi ngờ đến mình."

"Đúng vậy, mấy năm nay nhờ công việc của mình mà tôi đã biết được rất nhiều tin tức, thế nên tất cả vẫn rất thuận lợi, cho đến vụ của Khương đại soái. Cho dù các cậu có tin hay không thì cái chết của Khương đại soái cũng không liên quan gì đến tôi, bởi vì trước khi tôi xuống tay thì va li vàng kia đã bị đánh tráo rồi."

"Cái gì?!"

Một quả bom đột nhiên bị ném ra, cả ba người ngồi đó đồng loạt kêu lên.

"Trước đó không lâu tôi vừa làm xong một vụ, để tránh bị nghi ngờ, tôi vốn dĩ không định làm tiếp ngay, có điều trong lúc thu thập thông tin, tình cờ phát hiện ra Hứa Phú tới miếu Thành Hoàng mua ngọc câu, hơn nữa hình thức cũng giống với dấu hiệu ngọc câu của tôi."

"Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, bèn theo dõi bọn họ, rất nhanh đã phát hiện ra bí mật. Hóa ra Ngô Mị và Hứa sĩ quan là cùng một giuộc, bọn họ lên kế hoạch đánh tráo va li vàng trước khi Khương đại soái đem nó tới chỗ hẹn. Không có vàng, cuộc gặp nhất định sẽ không thành công, Khương đại soái thậm chí còn có thể gặp nguy hiểm về tính mạng, như vậy bọn họ có thể ôm tiền cao chạy xa bay."

"Ngô Mị là một người đàn bà rất có tâm cơ, sợ rằng chẳng may Khương đại soái bình an quay lại sẽ nghi ngờ cô ta đánh tráo va li vàng. Thế nên để chắc ăn, cô ta lợi dụng tên tôi, đề phòng tình hình có biến, đổ hết việc trộm vàng lên đầu tôi. Một viên đá trúng hai mục đích."

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư vừa nghe vừa liên tục gật đầu, Lạc Tiêu Dao nghe không hiểu gì lắm, có điều thấy bọn họ gật đầu cũng gật đầu theo.

"Cho nên tôi đã thay đổi quyết định, nếu Ngô Mị đã muốn vu vạ cho tôi, chi bằng tôi chơi với cô ta tới cùng, trộm chỗ vàng đó đúng theo ý cô ta. Thế là tôi đã đặt làm một cái va li giống hệt như thế, thừa lúc cô ta và Hứa Phú đang đặc ý, tìm cơ hội đánh tráo chiếc va li của bọn họ. Sự việc diễn biến tới đây, vốn dĩ là có thể kết thúc, nhưng đúng như lời Ngọc Thư nói, trí tò mò của tôi quá lớn, muốn biết Khương đại soái rốt cuộc là đi gặp ai, bèn cải trang đi theo. Chuyện sau đó thì các cậu đều đã biết, thế nên Khương đại soái có chết vì nguyên nhân gì thì cũng không liên quan đến tôi, hơn nữa vụ

truy sát tối qua cũng không liên quan đến tôi. So với các cậu, tôi còn muốn biết là kẻ nào muốn giết người diệt khẩu hơn."

Đoan Mộc Hành nói xong, đi qua đi lại giữa ba người họ, chờ bọn họ trả lời.

Tô Duy nhịp nhịp ngón tay trên đầu gối.

"Cốt truyện lại xoay ngược lại, như vậy ở trong vụ La Sinh Môn này, là ai đã nói dối?"

(La Sinh Môn (Rashomon): là một bộ phim Nhật Bản của đạo diễn Kurosawa Akira công chiếu năm 1950, đề cập tới một sự việc cụ thể là vụ án giết người - cưỡng bức thông qua góc nhìn của rất nhiều nhân vật khác nhau)

Thẩm Ngọc Thư đã quen với việc dùng từ linh tinh của Tô Duy, bắt ngay vào trọng điểm, hỏi Đoan Mộc Hành.

"Cậu có thói quen gửi ngọc câu đi trước khi hành động không?"

"Tiền bối của tớ thì có, nhưng tớ thì không. Tớ làm việc chỉ cần đạt được mục đích, những thứ đó đều là vẽ rắn thêm chân. Ngô Mị làm thế cũng là cố ý cho người khác xem, để giải vây cho mình khi bị nghi ngờ."

Vẻ mặt của Thẩm Ngọc Thư như suy nghĩ gì đó, không hỏi tiếp nữa.

Tô Duy lại tiếp tục nhịp tay, Lạc Tiêu Dao cũng không dám nói gì, vì thế phòng khách lần nữa lại chìm vào trạng thái yên lặng.

Cuối cùng vẫn là Đoan Mộc Hành không nhận được, nói: "Sự thật tôi đều đã nói cho các cậu rồi, tin hay không thì tùy. Tôi rất bận, nếu không có chuyện gì khác thì mời các cậu về đi."

"Tớ nào có không tin cậu, dù gì thì chúng ta đã là bạn bè nhiều năm rồi."

Ngón tay của Tô Duy khựng lại, cảm thấy Thẩm Ngọc Thư nói ra câu này thực sự là chẳng có chút thành ý nào cả.

Đại khái Đoan Mộc Hành cũng nghĩ như thế nên trên mặt hắn hiện lên nụ cười lạnh.

Thẩm Ngọc Thư lờ đi, hỏi: "Thế nên va li vàng thật đang ở trong tay cậu?"

"Đúng vậy, Ngô Mị chắc chắn là đã phát hiện va li vàng bị đánh tráo, không lấy được số vàng đó cô ta không cam tâm rời đi, thế nên mới nhờ các cậu giúp đỡ."

"Người bắn vào Ngô Mị ở khách sạn Hoàng Phố là cậu sao?"

"Không phải, tớ vừa nói rồi đấy, tớ không thích làm những chuyện vẽ rắn thêm chân."

Nói chuyện đến đây, Thẩm Ngọc Thư đứng lên.

"Vậy thì Hành này, bây giờ đã biết số vàng ở trong tay cậu, nếu tớ xin cậu hãy trả lại thì cậu có đồng ý không?"

"Đương nhiên..." Đoan Mộc Hành cũng đứng lên, xỏ hai tay vào túi quần, mỉm cười nói: "Là không được."

"Tớ tưởng là nể tình bằng hữu mà cậu sẽ đồng ý chứ?"

"Đổi lại là ngày thường thì có lẽ sẽ như vậy. Nhưng va li vàng đó tớ quyết định sẽ dùng vào những chỗ có ý nghĩa hơn. Hơn nữa người đàn bà đó bày kế hãm hại tớ, sao tớ có thể để cô ta toại nguyện được chứ?"

Tô Duy xòe hai tay ra nhún vai với Thẩm Ngọc Thư.

"Xem ra dùng quân bài tình bạn không ăn thua rồi, cậu còn lá bài nào khác không?"

"Vậy chúng ta nói về lợi ích vậy." Thẩm Ngọc Thư hỏi Đoan Mộc Hành: "Cậu chắc chắn rất muốn biết ai đã đối phó mình, nếu tớ tìm được hung thủ trong vòng một ngày, cậu có đồng ý lấy chỗ vàng đó ra để trao đổi không?"

Đôi mắt Đoan Mộc Hành nheo lại, nhìn chăm chăm Thẩm Ngọc Thư, nói: "Hình như lúc này cậu còn nói là không biết."

"Đó là chuyện của tớ, cậu chỉ cần trả lời có đồng ý hay không là được."

Sau khi suy nghĩ một lúc, Đoan Mộc Hành gật đầu.

"Được, nếu cậu tìm ra chân tướng bắt được hung thủ, tớ đồng ý trả lại toàn bộ số vàng." .

"Cảm ơn, có điều có một số việc vẫn cần sự phối hợp của cậu. Còn nữa, cậu đã hứa sẽ cho tớ mượn xe, đưa chìa khóa xe đây."

Thẩm Ngọc Thư nói đầy vẻ đương nhiên, đến nỗi Tô Duy cũng không kìm được phải liếc hắt ta một cái, Đoan Mộc Hành cũng không nhịn được bật cười, có điều cũng không nói gì, chỉ móc chìa khóa xe ra ném cho hắt.

Thẩm Ngọc Thư nhận lấy chìa khóa rồi đi, ra tới cửa lại xoay người lại nói: "Đừng có chọc vào em tớ, chuyện này chẳng có liên quan gì đến nó cả."

Đoan Mộc Hành nhướng mày, nhìn về phía Lạc Tiêu Dao, Lạc Tiêu Dao vội vàng nói thêm vào: "Cái áo không cần anh trả nữa, chỉ cần tìm lại bùa hộ mệnh cho tôi... Chính là cái bình thuốc nhỏ ấy."

"Tôi sẽ cố gắng."

Đoan Mộc Hành cười, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Cậu hiểu nhầm tớ rồi Ngọc Thư, em cậu là ân nhân cứu mạng tớ, làm sao tớ lại làm khó cho cậu ấy được chứ?"

Câu nói này bị lờ đi, Thẩm Ngọc Thư không thèm quay đầu lại bước ra ngoài.

Đoan Mộc Hành đi tới bên trước cửa sổ, nhìn ba người bọn họ ra khỏi cổng, hắt tháo chiếc dây đỏ trên cổ xuống, cái bình thuốc nhỏ của Lạc Tiêu Dao được buộc trên đó.

Thứ này, chờ lúc nào tâm trạng hẳn tốt một chút thì sẽ xem xét đến việc có trả lại nó hay không.

Ba người lái xe quay về, trên đường, Lạc Tiêu Dao nhìn bài trí trong xe, lo lắng hỏi: "Anh, chúng ta đã cùng Đoan Mộc Hành trở mặt như vậy, cái xe này mà có vấn đề thì anh ta có bắt anh đền không?"

"Không có trở mặt, chỉ là bóc trần gương mặt thật của cậu ta mà thôi."

"Em tưởng là hai chuyện này giống nhau."

"Đương nhiên không giống nhau, cậu ta nhất định là rất vui vì đã có người cùng chia sẻ bí mật."

"Thật như vậy sao?"

Lạc Tiêu Dao ngệt ra.

Tô Duy rất muốn nói với cậu ta: Cậu không cần phải nghiêm túc suy nghĩ về những gì anh cậu nói đâu, bởi tư duy của hắn không phải người bình thường, trùng hợp là Đoan Mộc Hành cũng thế.

Cậu hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Cậu tin những gì Đoan Mộc Hành nói chứ?"

"Về mặt logic là không có sơ hở, cậu ta đã thừa nhận vàng ở chỗ cậu ta thì không cần phải giấu giếm những thứ khác nữa."

Lạc Tiêu Dao nghe xong, ghé người ôm lên lưng ghế đằng trước, nói: "Nếu là Ngô Mị tự biên tự diễn, vậy thì cô ta thật là đáng sợ. Nhưng mà anh à, chỉ trong thời gian một ngày, anh thật sự có thể tìm được hung thủ sao?"

"Được, nhưng cần có sự giúp đỡ của mọi người."

Chạng vạng, Thẩm Ngọc Thư một mình tới vũ trường Đại Thế Giới.

Để phù hợp với không khí chỗ này, hắn còn cố tình mặc một bộ đồ thịnh hành thời đó, trên cổ còn buộc một cái khăn vuông bằng tơ tằm. Sau khi vào trong, gọi Minh Nguyệt phục vụ.

Minh Nguyệt hào hứng đi vào, nhận ra là Thẩm Ngọc Thư, sắc mặt cô ta lập tức thay đổi, nụ cười xởi lởi biến mất, xoay người đi thẳng.

Thẩm Ngọc Thư nhanh hơn sải chân bước theo.

Hai người một trước một sau đi tới hành lang phía sau, Thẩm Ngọc Thư tiến tới trước chặn đường, Minh Nguyệt đành phải dừng lại, khó chịu nói: "Chuyện các vị muốn biết tôi đã trả lời hết rồi, những thứ khác thì tôi không biết gì hết."

Một tệp tiền xòe ra trước mặt cô ta, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Cái này có thể giúp cô nhớ ra điều gì không?"

Nhìn thấy tiền, Minh Nguyệt do dự một chút, nhưng rất nhanh đã đẩy hẳn ra, tiếp tục tiến về phía trước.

"Tiền này tôi đương nhiên muốn kiếm, nhưng mà tôi cũng không thể nói không thành có được chứ."

"Không cần cô phải bịa gì cả, chỉ cần cô tặng lại chỗ thư tình của Tôn Trạch Học cho tôi là được."

"Những thứ đó..." Ánh mắt Minh Nguyệt đảo qua đảo lại: "Tôi, tôi ném hết đi rồi..."

"Tôn Trạch Học cũng được coi là người nổi tiếng, chữ do chính tay ông ta viết ra có thể đem bán được giá tốt, cô làm sao lại nỡ vứt bỏ chứ?"

"Tôi không muốn rước chuyện phiền toái vào người. Nghe nói là hẳn vì giết người, sợ tội nên mới tự sát, tôi sợ bị liên lụy..."

"Những chuyện này là ai nói với cô?"

"A..."

"Việc Tôn Trạch Học sợ tội tự sát còn chưa lên báo, biết được nội tình chỉ có người của phòng tuần bộ. Là ai nói với cô?"

Nhận ra mình nói hớ, Minh Nguyệt lập tức im lặng, cúi đầu vội vàng đi về phía trước.

Thẩm Ngọc Thư theo sát bên cạnh, tiếp tục truy vấn: "Những lá thư đó không phải bị cô vứt đi, mà là bị người ta lấy đi rồi, hơn nữa những người đó còn uy hiếp cô không được nói ra ngoài, đúng không?"

"Ngài không nên hỏi, tôi thực sự không biết gì hết."

"Vậy cô có thể giúp tôi xem một chút cái này không?"

Thẩm Ngọc Thư móc từ trong túi ra mấy tấm ảnh, đưa ra trước mặt Minh Nguyệt, đó là ảnh chụp di thư của Tôn Trạch Học. Nhìn thấy nó, Minh Nguyệt kêu lên một tiếng, dừng chân lại.

"Lá thư này có gì khác với những lá thư thường ngày Tôn Trạch Học gửi cho cô không?"

"Cấu tứ có chút kì lạ, giống như còn chưa viết xong... Cái này sao mà có được?"

"Là di thư của ông ta."

Nghe thấy hai chữ di thư, mặt Minh Nguyệt biến sắc, thấp giọng nói "Ngài mau quay về đi, đừng hỏi gì nữa."

"Cô trả lời xong, tôi tự nhiên sẽ đi."

Thẩm Ngọc Thư đuổi sát không rời, đi theo cô ta đến tận cửa sau, chỗ này không có người, chỉ có ánh đèn mờ chiếu vào, soi trên hành lang dài hun hút, khiến cho chỗ này trở nên thật u ám.

Sắc mặt Minh nguyệt càng khó coi hơn, đang là mùa hè mà cô ta ôm lấy cánh tay, giống như rất lạnh, dừng chân lại sau cánh cửa, quay đầu nhìn Thẩm Ngọc Thư, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Thẩm Ngọc Thư đang định hỏi tiếp thì phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, vừa quay lại thì đã bị một khẩu súng chĩa vào đầu.

Cầm súng là một người đàn ông cao to vạm vỡ, cái mũ kéo sụp xuống, nhìn không rõ diện mạo, chỉ nhìn thấy bộ râu quai nón và hình xăm dữ tợn trên cánh tay.

Sau đó cửa mở ra, lại có mấy kẻ lực lưỡng đi vào, vây lấy Thẩm Ngọc Thư ở giữa, xem cách ăn mặc và thần thái của bọn họ, đều là người trong xã hội đen.

Thẩm Ngọc Thư bình tĩnh nhìn bọn họ, hỏi: "Các người là ai?"

Gã râu quai nón không trả lời hần mà giơ tay ra hiệu cho thủ hạ, tên thủ hạ móc ra mấy tờ tiền đưa cho Minh Nguyệt, ra ý bảo cô ta rời đi.

Minh Nguyệt cầm lấy tiền, nhìn Thẩm Ngọc Thư lo lắng, nhưng cuối cùng không nói gì, cúi đầu vội vàng rời đi.

"Đồ công tử bột, mày cũng có chút can đảm đấy nhỉ."

Gã râu quai nón vỗ vỗ vào mặt Thẩm Ngọc Thư, lộ ra hai cái răng cửa vàng khè, cười nhạo nói: "Có câu nói thế nào nhỉ, thiên đường có cửa người không đi, địa ngục không lối người lại vào."

"Các người định làm gì?"

Đầu bị súng chĩa vào, Thẩm Ngọc Thư không hành động thiếu suy nghĩ mà hỏi thẳng.

Câu hỏi của hần khiến đám xã hội đen bật cười.

"Định làm gì à? Mà sẽ biết ngay thôi."

Sau gáy bị đập một cái thật mạnh, Thẩm Ngọc Thư gục trên mặt đất, trong tiếng cười ha hả, mất đi thần trí.

Cùng với cú ngã của hần, một bọc lạc rang rơi xuống mặt đất, gã râu quai nón đưa chân giẫm lên, còn nghiêng qua nghiêng lại vài cái, đám lạc bị nghiền nát.

"Chết đến nơi rồi, không cần mấy thứ này nữa."

Chương 9: Dụ rắn khỏi hang

Không biết đã qua bao lâu, Thẩm Ngọc Thư tỉnh lại.

Cảnh vật trước mắt mơ hồ, hần lắc lắc đầu, có thể là do đầu bị đánh một đòn quá nặng nên đến giờ vẫn cảm thấy choáng váng.

Căn phòng rất lớn, trong không khí có một mùi kì dị, là mùi ẩm mốc trộn lẫn mùi mồ hôi, còn có cả những mùi khó chịu khác nữa.

Miệng Thẩm Ngọc Thư bị bịt lại, hắn xem xét xung quanh, thấy giữa phòng có một bóng đèn nhỏ, gần tường có rất nhiều thứ, nhưng tối quá nhìn không rõ.

Hắn ngúc ngắc cơ thể một chút, phát hiện bản thân đang ngồi trên một cái ghế, hai tay bị trói ra sau. Lại tiếp tục giãy giụa, có điều chiếc ghế rất nặng, mặc hắn quấy thế nào cũng không chút di chuyển.

"Đừng có phí công nữa, cho dù mày có giãy giụa thế nào thì cũng không thoát ra được đâu."

Là giọng của gã râu quai nón.

Thẩm Ngọc Thư ngừng giãy, nhìn theo hướng tiếng nói, thấy gã râu quai nón đang ngồi ở cửa cái cầu thang đối diện, bên cạnh còn có mấy tay đàn em hông giắt đoản đao, đảnh đảnh sát khí. Nhìn đúng là bộ dạng của mấy tay đánh thuê xã hội đen.

Đôi mắt dần dần thích ứng với bóng tối, Thẩm Ngọc Thư phát hiện thứ chất đồng trong góc là bao tải, góc tường còn có một kẻ đứng đó, nhưng cả người giấu trong bóng tối, nhìn không rõ mặt.

Gã râu quai nón đi tới, rút cái khăn tay nhét trong miệng Thẩm Ngọc Thư ra, tiện tay ném qua một bên.

Thẩm Ngọc Thư thở hỗn hển, nói: "Cảm ơn đã không nhét giẻ lau vào miệng tôi."

"Nếu tình mày lễ phép, lát nữa tao sẽ cho mày được đi nhanh chóng."

"Ông sẽ không giết tôi, ít nhất là trước khi có được thứ mà mình muốn, các người sẽ không giết tôi."

"Ái chà, nhóc con mày cũng có chút can đảm đấy, đến nước này mà còn bình tĩnh như vậy."

Gã râu quai nón ngăm nghía hằm từ trên xuống dưới: "Nếu mày đã chủ động mở miệng như vậy thì cũng đỡ cho anh em chúng tao phải tốn sức. Mau mau khai hết ra đi, đừng lãng phí thời gian của chúng tao."

"Tôi sẽ nói, nhưng không phải với ông, mà là người thuê ông, tôi muốn nói chuyện trực tiếp với người đó."

Một tên thủ hạ ở bên cạnh khó chịu, tiến lên định động thủ, bị gã râu quai nón ngăn lại, gã nhìn chăm chăm vào Thẩm Ngọc Thư, ánh mắt thâm trầm khiến người ta liên tưởng đến loài sói dữ, có điều Thẩm Ngọc Thư không bị khí thế của hằm đe dọa, vẫn bình thản như cũ.

Cuối cùng vẫn là gã râu quai nón lên tiếng trước.

"Mày có biết mày đang nói chuyện với ai không?"

"Không biết, nhưng tôi biết là ai bỏ tiền ra thuê ông bắt cóc tôi."

"Cái gì?"

"Hơn nữa cô ta còn đang ở ngay đây."

Nghe xong lời này, gã râu quai nón không kìm được đánh mắt về phía góc tường, Thẩm Ngọc Thư nhìn theo ánh mắt đó, cất cao giọng nói: "Có đúng vậy không, Đô đốc Ôn Nhã Quân?"

Gã râu quai nón càng căng thẳng hơn, cuống quýt kêu lên: "Mày làm thế nào biết được? Không, không phải tôi nói ra đâu..."

Câu thứ hai hẳn nói là với người đứng trong góc, bóng đen đó rút cuộc cũng động dậy, chậm rãi bước ra, đi tới dưới ánh đèn.

Cô ta mặc áo sơ mi và quần bó ống, lưng đeo thắt lưng bạc, tóc vấn sau đầu, dùng trâm cài giữ, nhìn rất năng động.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, nếu đổi lại là ở chỗ khác, có thể khuynh đảo chúng sinh, nhưng lúc này trên người cô ta toát ra thứ sát khí lạnh lẽo, khiến ngay cả đám đàn ông xã hội đen cũng có chút sợ hãi, dạt ra hai bên khi cô ta đến gần.

Ôn Nhã Quân đi tới trước mặt Thẩm Ngọc Thư, hai tay rút túi quần, nhàn nhạt nói: "Tôi nhớ rằng tên cậu là Thẩm Ngọc Thư, bảo rằng mình là bác sĩ thực tập ở bệnh viện Hoàng Ân, nhưng thực ra lại là cậu ấm vừa mới du học trở về, gia môn suy tàn, chẳng còn cách nào khác đành phải mở một văn phòng thám tử kiếm cơm qua ngày."

"Xem ra cô đã điều tra về tôi."

"Tất cả những người nhúng tay vào vụ án này tôi đều điều tra, có điều tôi đã xem thường cậu, bị một phòng thám tử vô danh tiểu tốt nắm được thóp, đây là điều tôi không kịp chuẩn bị." Ôn Nhã Quân tự giễu, thay đổi ngữ điệu, lạnh giọng hỏi: "Cậu biết tôi cũng ở đây từ khi nào?"

"Mùi hương, chỗ này ngoại trừ mùi mồ hôi và ẩm mốc thì còn có mùi hương hoa hồng, tuy rằng rất nhạt, nhưng cũng đủ để nhắc nhở tôi, khi chúng ta lần đầu gặp mặt ở nhà Tôn Trạch Học, cô cũng dùng loại nước hoa này."

"Cậu là chó à?"

Đối mặt với câu hỏi mỉa mai, Thẩm Ngọc Thư坦然 nhiên đáp lại.

"Mũi thính cũng là một tố chất cơ bản của thám tử."

"Vậy cậu nghi ngờ tới tôi cũng là dùng mũi sao?"

"Cái đó thì không phải, về phương diện trình thám thì tôi quen dùng đầu hơn." Dừng một chút, Thẩm Ngọc Thư tiếp: "Trước tiên có thể cời trói cho tôi không? Thời gian còn dài, chúng ta có thể từ từ nói chuyện."

"Tôi không có thói quen đàm phán với kẻ khác, nói thật ra, không ai biết cậu bị bắt cóc tới đây. Nếu muốn sống sót trở về, tốt nhất là giao va li vàng kia ra đây."

"Nếu tôi giao ra, chỉ sợ sẽ có kết quả phơi xác ngoài đường giống như Khương đại soái."

"Không giao ra thì cậu sẽ chết ngay bây giờ!"

"Không đâu, trước khi lấy được bằng chứng về việc giết người của mình, cô sẽ không giết tôi."

"Ha, cậu cho rằng tôi thực sự tin một văn phòng thám tử hạng ba có thể nắm giữ chứng cứ uy hiếp mình sao?"

"Nếu không tin, cô cần gì phải cho người tới Đại Thế Giới bắt tôi, chỗ đó lắm người nhiều mắt, nếu không phải cô lo đêm dài lắm mộng để lộ tin tức ra ngoài, cũng sẽ không chọn ra tay ở chỗ đông người như thế."

Đôi mày lá liễu của Ôn Nhã Quân hơi nhíu lại, không nói gì.

Thẩm Ngọc Thư lại nói: "Cho nên so với chỗ vàng, cô muốn tội chứng của việc giết người hơn. Có những bằng chứng đó, mọi người sẽ biết rằng Khương đại soái là do cô giết, Tôn Trạch Học cũng là cô hạ thủ."

"Được rồi, coi như điều cậu nói là thật đi, vậy thì biện pháp tiêu hủy chứng cứ phạm tội tốt nhất chính là xử lý cậu."

"Chẳng lẽ cô cho rằng tôi sẽ mang chứng cứ phạm tội theo bên người sao?"

Bị trói đã lâu, cả người đau nhức, Thẩm Ngọc Thư nhúc nhích cơ thể một chút.

Hắn vận vận đôi tay bị buộc chặt trên ghế, nhân không ai để ý lặng lẽ lấy ra mảnh lưỡi dao giấu trong cổ tay áo, nói: "Tôi đã đem đồ vật giao cho người bạn làm ở tòa báo, nếu sáng mai cậu ấy không thấy tôi trở về, những chứng cứ đó sẽ được công bố ra ngoài. Cho dù bây giờ cô có dùng cực hình bức cung cũng vô dụng, bởi vì tôi căn bản không biết cậu ta đang ở đâu."

"Ồ, nghĩ cũng thật chu toàn đấy, cậu thật sự cho rằng mình là thần thám à?"

"Không phải cho rằng, mà tôi chính là thần thám."

Tự khen ngợi mình một cách thẳng thắn như thế, đến đi nhiều gặp nhiều như Ôn Nhã Quân cũng phải há hốc mồm, xác định là Thẩm Ngọc Thư không phải nói đùa, cô ta chắp tay sau lưng ngăm ngía kẻ bị bắt cóc này, mĩa mai: "Cậu tự tin thật đấy."

"Về phương diện nào đó, cô cũng rất tự tin. Ví dụ như cô tự cho là mình đã sắp xếp một bàn cờ rất hoàn hảo, không hề có chút sơ hở, nhưng thực tế thì lại có trăm ngàn chỗ hở. Bây giờ đuôi to khó vậy, cô sợ bị phía trên trách phạt nên nóng lòng muốn giải quyết vấn đề, thế nên mới nhờ cả xã hội đen giúp đỡ, không phải sao?"

Tất cả Thẩm Ngọc Thư đều đã nói trúng, Ôn Nhã Quân hít sâu một hơi, chắp tay sau lưng, đi qua đi lại vài vòng, hỏi: "Nghe ý tứ của cậu thì có gợi ý tốt hơn cho tôi?"

"Đúng vậy, hiện tại trên một mặt nào đó, chúng ta cùng ngồi trên một chiếc thuyền, chi bằng làm một cuộc giao dịch đi, tôi giao cho cô toàn bộ chứng cứ thu thập được, va li vàng kia cô chia cho tôi một nửa, thế nào?"

Nghe xong câu nói này của Thẩm Ngọc Thư, tất cả mọi người trong phòng đồng loạt phá lên cười, nhìn hẩn như nhìn một tên ngốc.

Thẩm Ngọc Thư cũng không ngại, nhìn chăm chăm Ôn Nhã Quân đợi cô ta trả lời.

Ôn Nhã Quân phất tay ngăn tất cả lại, nói: "Tôi muốn thử nghe xem cậu nắm được chứng cứ gì, có đáng nửa va li vàng đó không."

Thẩm Ngọc Thư thầm thở phào.

Hắn kì thực cũng không dám chắc có thể thuyết phục được Ôn Nhã Quân, nhưng hắn cần phải tìm cách kéo dài thời gian, đợi viện quân đến. Tới lúc đó nhân chứng vật chứng đều đủ cả, Ôn Nhã Quân cho dù có thần thông quảng đại đến mấy cũng đừng hòng chạy thoát.

Vấn đề là, viện quân khi nào mới đến.

Thẩm Ngọc Thư tính toán rất nhanh trong đầu, ngoài mặt vẫn bình tĩnh, mỉm cười nói: "Vậy có thể cởi trói cho tôi trước được không? Dù sao các người đông thế này, không cần sợ tôi chạy trốn."

"Bị trói cũng không gây trở ngại đến việc nói chuyện." Ôn Nhã Quân nhìn xuống cái đồng hồ trên tay: "Nhanh lên, tôi không có thời gian ở đây lãng nhăng với cậu đâu."

"Được, vậy tôi nói về bằng chứng vậy, Khương đại soái không phải bị giết ở nhà của Tôn Trạch Học, mà gặp nạn ở một căn hộ tại đường Tứ Mã. Đêm đó

cô cùng ông ta hẹn gặp ở đó, ông ta không mang theo tùy tùng bởi vì cô là phụ nữ. Đối với một tên quân phiệt thổ phỉ đã quen nắm báng súng mà nói, đàn bà con gái là những bình hoa, chỉ để bày cho đẹp, cho dù cô là đô đốc thì ông ta căn bản cũng không coi ra gì. Có điều ông ta không ngờ rằng, đêm đó ngoại trừ cô ra còn có cả Tôn Trạch Học. Khương đại soái và Tôn Trạch Học đều muốn có được vị trí kia của phòng cảnh sát, ông ta cho rằng cô và Tôn Trạch Học thông đồng trước với nhau, vì tức giận nên định bỏ không đàm phán nữa. Đương nhiên, va li vàng đó ông ta cũng định mang đi. Mắt thấy tiền đã sắp tới tay, cô đương nhiên không chịu bỏ qua, trong lúc tranh chấp cả hai bên đều rút súng ra, cô vì tự bảo vệ mình nên ra tay trước. Bác sỹ khám nghiệm tử thi nói nguyên nhân cái chết của Khương đại soái là do cái đục băng đâm vào, thực ra cái đó được mang đến nhà Tôn Trạch Học sau khi xong việc. Thực tế thứ đâm vào tim Khương đại soái không phải nó, mà là chiếc trâm bạc trên đầu cô, đúng không, Ôn tiểu thư?"

Nghe đến đó, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn vào cái trâm cài sau đầu Ôn Nhã Quân, vẻ mặt cô ta hơi cứng lại, ngay sau đó lại mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ bảo: "Tiếp tục."

"Tôi đã kiểm tra qua thi thể của Khương đại soái, ông ta trước khi chết có hút thuốc. Tối qua tôi đã tìm được một đầu thuốc ở hiện trường vụ án, cho thấy hôm đó các người có hút thuốc, nhưng kì lạ là không tìm thấy gạt tàn. Tôi đoán có thể là khi Khương đại soái bị thương ngã xuống đã dính máu lên chiếc gạt tàn. Để lau sạch một cái gạt tàn được chế tác tinh xảo thực sự rất phiền toái, thế nên cô đem nó đi luôn, có điều trong lúc vội vàng đã để sót lại đầu thuốc."

Ôn Nhã Quân mặt biến sắc, đột nhiên dừng lại, lạnh lùng nhìn thẳng vào Thẩm Ngọc Thư.

Hắn bình tĩnh mắt đối mắt với cô ta.

"Đúng vậy, đây là chứng cứ thứ nhất, tôi đã làm xét nghiệm tìm ra dấu môi trên đầu thuốc. Không biết cô có biết hay không? Dấu môi con người cũng giống như dấu vân tay, đều là độc nhất vô nhị, chỉ cần đối chiếu với dấu môi của cô là có thể xác định đó có phải do cô lưu lại hay không."

"Tôi thường xuyên hút thuốc, cậu làm sao có thể chứng minh đầu thuốc đó được phát hiện ở hiện trường?"

"Bởi vì trên đó ngoại trừ dấu môi ra còn có vết máu của Khương đại soái, góc bàn trà trong phòng cũng có vết máu của ông ta. Tuy cô đã phái người tới cho nổ tung căn phòng đó, nhưng trước lúc đó tôi đã tìm được dấu vân tay mà cô để lại, tôi đã viết tất cả những điều này trong kết quả xét nghiệm và phân tích, đây là chứng cứ thứ hai."

"Không thể nào!"

Vậy mà không lừa được Ôn Nhã Quân.

Nghe giọng đầy chắc chắn của cô ta, Thẩm Ngọc Thư lập tức nghĩ tới khả năng khác.

"Cô dám khẳng định như vậy, là bởi đêm đó cô luôn mang găng tay, đúng không?"

Ôn Nhã Quân mỉm cười, không lên tiếng.

"Thì ra là thế."

Thẩm Ngọc Thư gật gật đầu, tỏ vẻ đã nghĩ thông suốt: "Nếu là đàn ông, cả đêm mang găng tay sẽ rất kì quái, nhưng phụ nữ mặc váy ren đeo găng tay thì đây vẻ quyền quý tao nhã đúng không?"

"Đừng nghĩ có thể ba hoa chích chòe qua mặt tôi, tôi ngồi được vào vị trí đốc đốc không phải vì diện mạo."

"Hiểu rồi, nhưng cô vẫn không thoát được can hệ, bởi vì tôi đã điều tra được, cô và chủ nhân của căn hộ đó đã từng yêu đương, thế nên cô có chìa khóa cũng không lạ. Cô rất thông minh, lấy nhà của người tình cũ ra làm nơi gặp mặt, cho dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng sẽ không ai nghi ngờ cô."

Những lời này nói ra thật là ngoài dự đoán của Ôn Nhã Quân, nhưng cô ta rất nhanh đã trấn tĩnh lại. Nghe Thẩm Ngọc Thư nói xong, cô ta ngược lại còn cho rằng quyền chủ động nằm trong tay mình, mỉm cười nói: "Gạt tàn thuốc cũng được, trâm bạc cũng thế, tất cả đều nằm trong tay tôi, cậu còn bằng chứng gì vạch tội tôi được nữa?"

"Còn có di thư của Tôn Trạch Học."

Ôn Nhã Quân đem mấy tấm ảnh Thẩm Ngọc Thư cầm đi đưa cho Minh Nguyệt xác minh vứt ra trước mặt hẳn.

"Mấy thứ này thì có ích lợi gì?"

"Tôi không phải nói cái này, mà là di thư thực sự, có điều chính xác mà nói thì đó cũng không phải di thư, mà là thư tình Tôn Trạch Học viết cho Minh Nguyệt, nó hẳn là có hai tờ, cô đã hủy đi tờ thứ hai, cắt câu lấy nghĩa, làm mọi người hiểu lầm đó là di thư."

"Tại sao cậu chắc chắn được điều đó?"

"Bởi dựa theo thói quen của Tôn Trạch Học, phía dưới thư đều có chữ kí và đóng dấu, cô muốn bắt chước thì nhất định phải có mẫu mới được. Cô viết tên Tôn Trạch Học xong, hủy đi tờ thứ hai, đồng thời đóng dấu lên tờ thứ nhất, khiến nó thoát nhìn rất giống di thư. Nhưng ở chỗ này, cô đã phạm một sai lầm rất lớn: Trong khi giết người và làm giả hiện trường cô đều đeo găng tay, nhưng để bắt chước được nét chữ của Tôn Trạch Học cho giống thật, cô buộc phải tháo găng tay ra. Sau khi viết xong, cô lau dấu vân tay trên bút lông đi, điều này khiến dấu vân tay của Tôn Trạch Học cũng bị lau, thế nên cô lại phải để tay Tôn Trạch Học cầm bút một lần nữa để đảm bảo trên quản bút có dấu vân tay."

"Đó là bút của Tôn Trạch Học, trên quản bút đương nhiên là có dấu vân tay của hắn, điều này có vấn đề gì đâu?"

"Có vấn đề rất lớn, cô đã quên sao? Tôn Trạch Học là cầm súng bắn vào huyết thái dương tự sát, phần nửa đầu và tay của ông ta đều còn vương lại khói thuốc súng, khi nắm bút lông, khói thuốc súng cũng bị dính lên quản bút. Điều này chứng minh ông ta không phải tự sát mà là bị mưu sát, trừ phi ông ta có bản lĩnh chết rồi vẫn còn có thể viết được di thư."

Sau khoảnh khắc yên lặng ngăn ngui, Ôn Nhã Quân thở dài.

"Đây là tôi đã sai lầm, không ngờ chi tiết nhỏ như vậy mà cậu cũng chú ý tới. Thế nên bây giờ cây bút ấy đang ở chỗ cậu?"

"Đúng vậy, đây là bằng chứng thứ ba, còn có bằng chứng thứ tư, cô cho phép Tôn Trạch Học xuất hiện ở địa điểm gặp mặt Khương đại soái, có thể thấy được quan hệ giữa hai người rất gần gũi, cho nên cô có rất nhiều cơ hội lấy được chìa khóa nhà của Tôn Trạch Học, khóa cửa lại khi rời đi, tạo hiện trường phòng kín."

"Thế thì đã sao? Cho dù cậu chứng minh được là Tôn Trạch Học bị giết thì cũng không thể chứng minh đó là tôi giết. Bằng chứng này của cậu không thể định tội tôi."

"Có một thứ có thể định tội, đó là cây trâm bạc trên đầu cô. Cây trâm bạc đó khắc rất nhiều hoa văn, cho dù lau sạch đến thế nào thì cũng sẽ còn lưu lại dấu máu, chỉ cần xét nghiệm là ra ngay kết quả."

"Nhưng thật đáng tiếc, bằng chứng mạnh mẽ nhất này lại đang ở trong tay tôi. Chỉ vài phút nữa tôi sẽ ném nó đi, đến lúc đó không ai có thể tìm được. Cảm ơn cậu đã nhắc nhở, giúp tôi có cơ hội thủ tiêu nó."

Ôn Nhã Quân nói xong, đưa mắt ra hiệu cho hai tên cao to đứng hai bên, sau đó xoay người bỏ đi.

Thẩm Ngọc Thư vội vàng kêu lên.

"Nếu cô định đổi ý, tất cả các bằng chứng kia sẽ được xuất hiện trên trang nhất của các tờ báo lớn vào sáng mai."

Câu nói này của hắn lại lần nữa khiến cả bọn cười vang.

Lần này Ôn Nhã Quân cũng cười, quay đầu lại nói với hắn: "Sẽ không đâu, tôi không biết cậu giao chứng cứ cho ai, nhưng tôi chắc chắn chỉ cần có sự tham gia của xã hội đen thì không có một nhà báo nào dám đưa tin về chuyện này. Huống hồ những bằng chứng mà cậu nói ấy, chúng chẳng có chút giá trị nào hết."

Mắt thấy gã râu quai nón đi về phía mình, Thẩm Ngọc Thư lại vẫn chưa cắt đứt được dây thường, hắn đành phải kéo dài thời gian, lại hét lên với Ôn Nhã Quân: "Tôi không cần vàng nữa, giữ lại mạng sống cho tôi được chứ?"

Chung quanh tiếng cười nhạo rộ lên lớn hơn, gã râu quai nón móc ra con dao, vồ vồ vào mặt Thẩm Ngọc Thư.

"Công tử bột, xem bộ dạng đỉnh đặc lúc này của mày, còn tưởng là mày có chút can đảm, hóa ra sắp chết thì cũng thấy sợ hãi thôi."

"Ông tránh ra, tôi không nói chuyện với ông."

Thẩm Ngọc Thư nghiêng đầu, nói với Ôn Nhã Quân đang chuẩn bị rời đi: "Cho tôi gia nhập vào đội của cô đi, tôi rất thông minh, có thể giúp được rất nhiều thứ, vụ án lần này tôi cũng sẽ không nhắc đến nữa, thế nào?"

"Cậu quả thực rất thông minh, nhưng tôi ghét nhất chính là mấy kẻ tự cho mình là thông minh, thế nên hôm nay cậu bị sự thông minh của mình hại chết."

"Cô muốn giết tôi, có suy nghĩ đến việc phải xử lý thi thể thế nào chưa? Ngô Mị ủy thác tôi điều tra cái chết của chồng cô ấy, nếu tôi cũng chết thì tất cả sẽ nghi ngờ Tôn Trạch Học không phải hung phạm, đến lúc đó nếu lại tìm được thi thể của tôi, cô sẽ càng phiền toái."

Gã râu quai nón cười nói: "Điểm này không cần phải lo, chúng tao có rất nhiều biện pháp khiến mày vĩnh viễn biến mất."

"Bởi vì đây là trên sông?"

Câu nói của Thẩm Ngọc Thư khiến tiếng cười của cả bọn ngừng lại, gã râu quai nón chọc chọc mũi dao vào ngực hắn.

"Được đấy nhóc con, chuyện này mà cũng đoán được."

"Bởi vì bóng đèn từ đầu đến giờ luôn đóng đũa, cái ghế được cố định trên sàn, hơn nữa Ôn tiểu thư nói cô ấy sẽ ném cây trâm tới một chỗ không ai tìm thấy, vậy đại khái chỉ có ném xuống sông Hoàng Phố mới không ai tìm được. Thế nên tôi đoán chúng ta hiện tại đang ở trong khoang thuyền."

"Mày xem mày kia, chết đến nơi rồi còn ở đấy khoe mình thông minh, thật là đến chết cũng không chừa."

Hắn cũng chẳng thích thao thao bất tuyệt đâu, chỉ là đang tranh thủ thời gian để viện binh có thể đuổi tới kịp thời thôi, ít nhất là cho tới khi hắn có thể cắt đứt dây thừng.

Ấn tượng của gã râu quai nón đối với Thẩm Ngọc Thư không tồi, gã vung vung con dao trong tay, cảm thán: "Mày rất thú vị, nếu không phải vì Ôn tiểu thư lên tiếng, tao quả thật muốn giữ mày lại. Có điều không cần phải sợ, tao sẽ ra tay rất nhanh, không để mày chết trong đau đớn đâu."

"Nếu có thể, tôi còn muốn sống thêm."

"Vậy thì khó rồi, tao đã cầm tiền của người ta, phải giúp người ta trừ nạn."

Gã râu quai nón nói xong vung dao, Thẩm Ngọc Thư vội vàng kêu lên: "Đợi đã!"

"Lại có chuyện gì thế?"

"Không liên quan gì đến ông, tôi muốn hỏi Ôn tiểu thư cơ."

Thẩm Ngọc Thư cố hết sức dựa sát lưng ghế, lặng lẽ dùng lưỡi dao cắt dây thừng trói tay mình.

Để đánh lạc hướng chú ý của mọi người, hắn cố ý cao giọng nói với Ôn Nhã Quân: "Tôi có một chỗ nghĩ không ra, cô có thể nói cho tôi biết không? Để tôi chết được rõ ràng."

Bị hắn quấy nhiễu lần nữa, gã râu quai nón đành phải buông dao xuống, bất đắc dĩ nói: "Sao mày lại cứng đầu thế? Có phải mấy người có học đều như vậy không. Đẳng nào chẳng chết, biết thì cũng để làm gì chứ?"

"Đó là chuyện của tôi, Ôn tiểu thư, xin hãy nói cho tôi biết!"

Ôn Nhã Quân đã lên tới cửa thang, nghe Thẩm Ngọc Thư nói vậy thì trong lòng nổi lên hiếu kỳ, xoay người lại hỏi: "Là chuyện gì?"

"Cô cùng Khương đại soái gặp mặt, tại sao lại muốn cho Tôn Trạch Học tham dự? Đêm đó các người đàm phán thất bại, là bởi vì các người phát hiện va li vàng mà Khương đại soái mang đến là giả? Hay là bởi vì các người muốn nuốt không số tiền của Khương đại soái, ngay từ đầu đã không muốn giúp ông ta?"

Ôn Nhã Quân nghĩ một lúc, trả lời hần.

"Đều không phải. Tôi vốn định hoàn thành vụ giao dịch với Khương đại soái, không ngờ Tôn Trạch Học âm thầm theo đuôi đuổi tới, hần cũng muốn vào phòng cảnh sát, trước đó cũng đã hối lộ cho tôi. Thế nên hần cho rằng tôi âm thầm gặp Khương đại soái là phản bội hần, đòi đổi chất với tôi. Khương đại soái nghe xong cuộc đối thoại của chúng tôi, cũng nghĩ rằng tôi muốn ăn cả hai bên, liền động thủ."

"Nhưng sự thật là cho ai vào vị trí đó, không phải mình cô có thể định đoạt đúng không?"

"Đúng vậy, trong lúc ba người chúng tôi tranh chấp, cái va li bị rơi xuống đất, đồ trong đó văng ra, Khương đại soái phát hiện ra đó không phải là vàng, nghĩ rằng chúng tôi đã ngầm đánh tráo, bèn rút súng chĩa vào tôi. Thế nên nói một cách chính xác thì tôi là tự vệ."

"Vậy nếu đêm đó Tôn Trạch Học không xuất hiện, cô và Khương đại soái giao dịch xong, tiền của Tôn Trạch Học cô sẽ trả lại ông ta chứ?"

Nghe Thẩm Ngọc Thư nói vậy, Ôn Nhã Quân phát ra tiếng cười lạnh khinh thường.

"Đó là một tên tiểu nhân, còn là một tên tiểu nhân ngu dốt, cho rằng cứ đưa tiền là muốn gì được nấy, thật là ngu xuẩn."

"Ông ta phần nộ, như vậy chứng minh số tiền ông ta đưa cô tuyệt đối không ít hơn Khương đại soái, vậy thì tại sao các người lại chọn Khương đại soái?"

Ôn Nhã Quân không trả lời hăn, lạnh lùng nói: "Cậu biết đã đủ nhiều, đừng ở đây được rồi."

"Tôi sắp chết đến nơi rồi, chẳng lẽ cô còn sợ một người chết không giữ được bí mật sao?"

Thẩm Ngọc Thư còn muốn câu giờ, nhưng Ôn Nhã Quân đã cảm thấy phiền, bỏ qua lời truy vấn của hăn, đi lên phía trên.

Gã râu quai nón vê vê bộ râu, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Tuy tao nghe không hiểu mày và cô ấy nói cái gì, có điều Ôn tiểu thư đã trả lời nhiều như vậy, mày cũng nên cảm thấy hài lòng rồi, để tao đưa mày lên đường nào."

Gã nói xong giơ dao lên nhắm vào ngực Thẩm Ngọc Thư, bất ngờ đúng lúc này, bụp một tiếng, bóng đèn duy nhất trong khoang thuyền bị nổ tung, tất cả đột nhiên chìm vào bóng tối.

Cổ tay gã râu quai nón đau buốt, gã giữ tay liên tục, không có cách nào vung dao lên, ngay sau đó đôi mắt lại bị một thứ gì đó lông lá văng vào, tức khắc

nước mắt chảy ròng, lại không biết đó là thứ gì, chỉ có thể quơ loạn lên trong bóng đêm.

Thứ kia leo lên đầu hắn, nhảy một cái chạy mất, tiếp đó là tiếng súng vang lên liên tiếp, Thẩm Ngọc Thư lúc này đã cắt đứt dây thừng, để tránh đạn bắn tới, ngay lập tức lăn sang một bên.

Gã râu quai nón không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa day mắt vừa vội vàng kêu lên: "Không được nổ súng, đừng làm bị thương anh em của mình!"

"Đại ca, không phải bọn em nổ súng!"

"Vậy thì là ai?"

Không ai nhìn thấy gì, lại liên tiếp bị thứ gì đó cản vào, đau đến kêu ầm lên, hơn nữa do ảnh hưởng của tiếng súng, tất cả lâm vào trạng thái hoảng loạn, không ai biết rằng kẻ nổ súng chính là Ôn Nhã Quân.

Ôn Nhã Quân vốn dĩ đã lên đến cửa cầu thang, thấy tình hình này sợ rằng có biến lại vòng quay lại, rút súng ra bắn vào chỗ Thẩm Ngọc Thư vừa ngồi.

Bắn được mấy phát thì bên cạnh đột nhiên có gió lạnh, cổ tay cô ta bị thứ gì đó lạnh băng quật vào, đau đến mức rơi cả súng xuống đất. Trong bóng đêm, cảm giác được có người tấn công, cô ta vội vàng đưa chân lên gạt ngang, không cho đối phương lại gần.

Đó có lẽ là một người nam giới, hơn nữa phản ứng cực kì mau lẹ, sau khi tránh được hấn lại tiếp tục vung quyền, Ôn Nhã Quân không nhìn thấy gì,

dựa vào kinh nghiệm rút con dao ra, vung loạn xạ trong không trung.

Người đó tránh vài cái rồi giơ chân đá văng con dao xuống, lại một đường quét chân hất ngã Ôn Nhã Quân, đè lên bả vai cô ta, cầm dao đâm xuống.

Ôn Nhã Quân cảm giác luồng khí lạnh lẽo sắc bén đến từ lưỡi dao, nghiêng đầu tránh né, lại tiếp tục vung quyền tấn công, hai người lẫn lộn giao đấu với nhau trong khoang thuyền vài hiệp, Ôn Nhã Quân rút cuộc một lần nữa cầm được súng, giơ lên nhắm hắn mà bắn.

Có điều viên đạn không được bắn ra, bởi người kia kịp thời nắm lấy nòng súng giật về phía sau, đồng thời thành công giữ được khóa an toàn.

Trong không gian đen kịt không nhìn được gì, thân thủ và độ chuẩn xác của hắn cao đến mức kinh người, Ôn Nhã Quân không khỏi thấy sờn tóc gáy, đành phải buông súng ra, co gối đạp đối thủ ra xa, đồng thời hét lớn lên: "Hắn ở chỗ này, mau xử lý hắn!"

Những tay đại hán đang bố nhào loạn xạ trong khoang thuyền như đám ruồi mất đầu, nghe được mệnh lệnh của Ôn Nhã Quân thì đồng loạt rút dao xông về phía đó, người kia thấy tình hình không ổn, khom người lộn vòng trên đất, ý mình có đeo kính hồng ngoại, né được đám người đang lao vào, chạy tới bên Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư tháo hết được đồng dây thường trói mình, nghe thấy tiếng gió ngay lập tức đưa lưỡi dao lên sẵn sàng tư thế phòng ngự, lúc này mới nghe thấy đối phương nói: "Là tôi, Tô Duy."

Vừa nghe viện binh đã tới, Thẩm Ngọc Thư mừng rỡ thu lưỡi dao lại.

Để Thẩm Ngọc Thư có thể nhìn được, Tô Duy lắc sáng một cây gậy huỳnh quang, thở dài nói: "Tôi lại cứu cậu một mạng."

Thẩm Ngọc Thư nhìn ngắm Tô Duy.

Cậu cả người mặt y phục dạ hành màu đen, đầu cũng quấn khăn đen, trên khăn trùm đầu còn gài một thứ gì đó như mắt kính, trên lưng là cái túi kì quái không bao giờ rời xa, hai tay mang bảo vệ cổ tay bằng thép, lại nhìn vào cây gậy nhỏ đang phát ra ánh sáng nhạt trong tay cậu, Thẩm Ngọc Thư phát hiện số lượng vũ khí mới của Tô Duy lại tăng rồi.

Bên cạnh vang lên tiếng kêu chít chít, hóa ra là Củ Lạc, nó vô cùng nhanh, lao trên sàn về hướng này. Có kẻ muốn bắt nó, bị nó há mồm cắn, cắn xong là chạy, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội phản kích.

Nó một mạch chạy tới leo lên vai Tô Duy, chít chít kêu về phía những kẻ bị nó cắn, bộ dạng đầy vẻ chế nhạo.

Thẩm Ngọc Thư bị chọc cười, đưa lưỡi dao trả lại cho cậu.

"Là tôi tự cứu, có điều phải cảm ơn lưỡi dao của cậu."

Đó là một lưỡi dao mỏng vô cùng tinh xảo, trước khi hành động Tô Duy đã giấu nó vào mép ống tay áo, cho dù cố tình kiểm tra cũng khó mà phát hiện.

Đối lại là trước đây, hẳn nhất định sẽ hỏi Tô Duy lưỡi dao tinh xảo như vậy được làm ở chỗ nào, có điều bây giờ thì Thẩm Ngọc Thư đã bắt đầu quen.

Tô Duy sẽ thường xuyên biến ra một vài thứ hăn chưa từng thấy bao giờ, cái túi đeo trên lưng kia như một cái túi bách bảo, bất kì lúc nào cũng có thể cung cấp những thứ họ cần.

Tô Duy cất lưỡi dao đi, vung vung cây gậy huỳnh quang trong tay, đề phòng đám người đang vây tới gần, nói: "Tôi đã tới từ sớm rồi, là cậu ở đó nói đông nói dài thao thao bất tuyệt, tôi chẳng có cách nào khác, đành phải làm thánh giả."

"Cậu không đánh tiếng thì tôi làm sao biết được?"

"Bao nhiêu người thế này, cậu muốn tôi đánh tiếng thế nào?"

"Ê, các người đã nói đủ chưa?!"

Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy còn ở đó đấu khẩu, đám xã hội đen không chịu nổi nữa, gả râu quai nón cầm con dao, hất tay bảo cả đám xông lên.

"Thịt cả hai thằng, nhanh!"

Vừa nghe thấy thế, Tô Duy vội vàng chìa tay ra trước mặt Thẩm Ngọc Thư, một bên là dao bướm, một bên là gậy rút, vừa rồi cậu dùng gậy rút để vạt rơi khẩu súng trên tay Ôn Nhã Quân.

"Hai chọn một, cậu chọn cái nào?"

"Sao cậu không chuẩn bị súng?"

"Cho dù tôi muốn chuẩn bị thì cũng phải có súng mới được chứ đại ca?"

Nhìn đám xã hội đen cầm vũ khí xông tới, Tô Duy thúc giục: "Nhanh lên."

Lúc này đã có kẻ xông tới trước mặt, Thẩm Ngọc Thư cầm lấy gậy rút, theo kiếm pháp Châu Âu vung ra một đòn, đánh rớt con dao của tên đó xuống đất.

"Tự bảo trọng!"

Nhìn thấy Ôn Nhã Quân nhặt súng lên chĩa về phía này, Tô Duy vội vàng nhét gậy huỳnh quang vào ba lô, đeo kính hồng ngoại lên, không ngờ đám người xã hội đen đã tìm được đèn dầu thắp lên, tuy rằng ánh sáng rất yếu nhưng cũng đủ để bọn chúng nhìn thấy mục tiêu.

Ôn Nhã Quân nhân cơ hội này nổ súng về phía Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, cả hai phải vừa nghênh đón sự tấn công của đám xã hội đen, vừa phải tránh đạn, cũng may là trong khoang nhiều người, Ôn Nhã Quân mấy lần nổ súng đều không chính xác.

Tô Duy bị bức tới trong góc, mắt thấy khó có thể lấy ít chọi nhiều, Ôn Nhã Quân còn truy theo không rời, cậu hét lên: "Tôi đã báo với phòng tuần bộ, cảnh sát đường thủy lập tức sẽ tới, ha ha, tất cả các người đã bị bao vây, còn không mau bỏ vũ khí đầu hàng!"

Đám xã hội đen vừa nghe vậy thì đều có chút hốt hoảng, gã râu quai nón vội vàng kêu lên: "Đừng nghe nó nói bậy, cảnh sát đường thủy sao có thể đến lúc này được?"

"Không tin à? Vậy thì nghe kĩ một chút đi, bên ngoài có đúng là có tiếng thuyền tuần tra không? Bây giờ các người không chạy, chờ lát nữa có muốn chạy thì cũng không kịp nữa."

Tô Duy nói về vô cùng tự tin, lần này đến gã râu quai nón cũng không kì được, tất cả nghiêng tai lắng nghe, quả thật là có tiếng mô-tơ, cả đám nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải.

Ôn Nhã Quân quát: "Đừng có nghe chúng nói vớ vẩn, nhanh chóng xử lý chúng rồi nhét vào trong bao tải, phía cảnh sát có tôi ứng phó."

Cô ta nói xong vội vàng lao lên bên trên.

Đám xã hội đen nghe theo mệnh lệnh, lại một lần nữa vây lấy tấn công Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, cả hai lưng tựa lưng, một cầm gậy rút, một cầm dao bươm, cùng đối phó với đám đại hán hùng hổ.

Tô Duy võ nghệ làng nhàng, chẳng được bao lâu con dao đã bị đánh văng trên đất, cậu ỷ vào sự uyển chuyển của cơ thể, dùng dây treo mình trên không, tránh sự tấn công của đối phương. Rất may là có sóc con giúp đỡ, nó lượn vòng dưới chân đám người kia, thỉnh thoảng lại há mồm cắn một cái, khiến bọn chúng không thể tập trung đối phó với Tô Duy được.

Tô Duy tranh thủ cơ hội nói với Thẩm Ngọc Thư: "Tôi chạy đây, một mình cậu có trụ được không?"

Thẩm Ngọc Thư dùng cây gậy rút như một thanh kiếm Tây, đám xã hội đen chưa từng thấy kiểu đấu kiếm này, bị đánh không kịp trở tay, Thẩm Ngọc Thư đánh ngã mấy tên đằng trước, nhìn Tô Duy bị đuổi chạy ngang chạy

dọc, không kìm được mở miệng chê: "Cậu lại nghĩ đến chuyện chạy trốn rồi."

"Điều này thực sự không thể trách tôi, thứ tôi rành nhất chính là trộm đồ và khinh công, đánh nhau thì thật sự không được."

"Vậy bom đâu?"

"Bom?"

"Chính là thứ lần trước khi điều tra vụ Viên Nguyệt Quan Âm cậu dùng ấy, vừa phun lửa lại vừa phun khói ấy. Cậu có mang không?"

Thẩm Ngọc Thư từ nhỏ đã theo cha học võ, đối phó với mấy tên lưu manh xã hội đen này thì không thành vấn đề, có điều hãn vội đuổi theo Ôn Nhã Quân, sợ cô ta nhân cơ hội này trốn mất, vậy thì tất cả công sức đều thành công cốc hết.

"Thứ đó dùng được lắm đấy, mau dùng đi."

Nghe Thẩm Ngọc Thư giải thích xong, Tô Duy hiểu ra thứ hãn nói chính là lựu đạn phát sáng.

Cậu nương theo sợi dây lằng mình nhảy tới cạnh Thẩm Ngọc Thư bên cạnh, khó xử nói: "Tôi chỉ có ba quả thôi. Lần trước đã dùng một quả rồi, còn lại hai quả, tôi còn muốn dùng nó vào lúc nào đó có ý nghĩa hơn."

"Hiện tại chính là lúc có ý nghĩa."

Thẩm Ngọc Thư giơ chân đá văng hai kẻ lao tới gần bọn họ, tiếp tục thúc giục Tô Duy.

Xem xét tình hình trước mắt, Tô Duy đành phải lôi từ trong ba lô ra một quả lựu đạn phát sáng, đang do dự xem có dùng hay không thì đã bị Thẩm Ngọc Thư đưa tay đoạt lấy, ném về phía kẻ địch, quát to: "Bom đây!"

Tô Duy há hốc mồm.

Đám người tấn công bọn họ nghe thấy vậy đồng loạt dờ ra, mắt thấy quả lựu đạn vẽ một đường vòng trong không trung, rơi xuống mặt đất, tất cả hốt hoảng bổ nhào xuống đất.

Nhưng quả lựu đạn sau khi rơi xuống thì chẳng có phản ứng gì hết nữa, chỉ lăn lông lốc trên sàn một lúc rồi dừng lại.

"Cậu là đồ ngốc!"

Nếu không suy xét đến việc bản thân không phải là đối thủ của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy chắc chắn đã đâm cho hấn một nhát.

Nhân lúc tất cả còn chưa biết gì, vẫn rạp mình trên mặt đất tránh bom, Tô Duy lao tới nhặt quả lựu đạn, lao lên cầu thang ra ngoài.

Củ Lạc thấy thế, vội vàng chui vào túi áo Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư mang nó đuổi theo Tô Duy, hỏi: "Tại sao nó lại không phát sáng?"

"Bởi vì cậu còn chưa tháo chốt an toàn ra, đại ca ạ."

"VẬY TÔI THỬ LẦN NỮA."

Thẩm Ngọc Thư vừa nói vừa đưa tay ra lấy quả lựu đạn, bị Tô Duy giành trước nhét trở lại ba lô.

"TÀI NGUYÊN HỮU HẠN, CHÚNG TA PHẢI BIẾT QUÝ TRỌNG."

Cũng may là đám xã hội đen còn đang bị hù ở đó, tạm thời chưa đuổi theo, cả hai lao ra khỏi khoang, chạy lên boong tàu.

Đã là nửa đêm, nhưng lòng sông Hoàng Phố lại lấp lánh ánh đèn, có rất nhiều thuyền đang tiến lại gần bao vây lấy thuyền của họ. Khoảng cách gần lại, có thể nhìn thấy những người trên đó mặc đồng phục cảnh sát.

Ôn Nhã Quân đứng ở mũi thuyền, yên lặng nhìn chăm chú cảnh tượng trước mắt, nghe thấy tiếng bước chân, cô ta quay đầu lại, nhìn về phía Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư.

Tô Duy đến gần cô ta, nói: "TÔI KHUYẾN CÔ NGOAN NGOÃN ĐẦU HÀNG ĐI, ĐÓ ĐỀU LÀ CẢNH SÁT ĐƯỜNG THỦY, CÔ CHO RẰNG CÔ BƠI GIỎI HƠN HỌ SAO?"

Gió đêm thổi tới, tóc mái của Ôn Nhã Quân khẽ phất phơ, nghe Tô Duy nói vậy, cô ta cười khinh miệt.

"AI NÓI LÀ TÔI ĐỊNH TRỐN CHẠY?"

"KHÔNG CHẠY TRỐN, CHẴNG LẼ CÔ ĐỊNH NHẬN TỘI SAO?"

Ôn Nhã Quân không trả lời mà nói: "Có phải các người đã tính toán từ trước không?"

"Bingo, không bắt tận tay day tận trán thì cô sẽ chịu nhận tội sao?"

Thẩm Ngọc Thư hiểu Tô Duy đang nói cái gì, nhưng Ôn Nhã Quân thì không, vì thế hắn giải thích: "Đúng vậy, tuy rằng chúng tôi nắm giữ chứng cứ phạm tội của cô, nhưng vẫn chưa đủ để định tội, cho nên chúng tôi bèn nghĩ ra kế hoạch dụ răn khỏi hang này, nếu hung phạm là cô, khi cô từ chỗ Ngô Mị biết được tin tức về chỗ vàng, nhất định sẽ hiện thân."

"Cho nên cậu tới Đại Thế Giới cũng không phải để tìm Minh Nguyệt, mà là cung cấp cho tôi cơ hội bắt cậu?"

"Đúng vậy, đúng như lời cô nói, tôi là một người đàn ông thông minh, thế nên tôi đã khiến cô trúng kế."

Tô Duy liếc Thẩm Ngọc Thư một cái, đột nhiên cảm thấy một người có thể tự khen ngợi mình một cách thản nhiên như vậy, quả thật cũng là một thuộc tính thần kỳ.

Ôn Nhã Quân quả nhiên bị hắn làm cho tức đến bật cười.

"Ha ha, cậu cũng có can đảm thật đấy. Cậu không sợ là đồng bọn không đuổi tới kịp, bản thân mất mạng sao?"

"Nếu thật là như vậy thì chỉ có thể nói đó là số rồi. Tôi đã chọn làm một thám tử, đương nhiên đã sớm xác định có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Thực

tế thì tại canh bạc này, tôi đã thắng."

"Điều này phải cảm ơn Củ Lạc chan của chúng ta."

Sóc con thò đầu ra từ túi của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy vuốt vuốt nó, khen: "Mũi của nó còn thính hơn nhiều so với mũi của chó cảnh sát, đặc biệt trong việc tìm kiếm đồ ăn. Thế nên trước đó tôi đã nhét vào túi Thẩm Ngọc Thư một gói lạc rang dầu vừng rất thơm, thế là có thể thuận lợi theo nó tới bờ sông."

Nghe đến đó, Thẩm Ngọc Thư không khỏi nhìn cậu.

"Loại chuyện này, cậu ít nhất cũng nên nhờ đến chó cảnh sát. Dùng Củ Lạc chan khiến tôi cảm thấy cậu có chút lười sinh mệnh của tôi ra làm trò đùa."

"A, bị cậu nhìn ra à?" Tô Duy cười hì hì nói: "Thực ra trong lòng tôi cũng có 0.0001% hy vọng không tìm thấy cậu, nhưng hiện thực luôn tàn khốc."

"Tại sao lại hy vọng không tìm được tôi?"

"Bởi vì... Có thể không nói được không?"

"Đủ rồi!"

Ôn Nhã Quân nghe mà mất hết kiên nhẫn, lạnh giọng ngắt lời bọn họ, cười lạnh nói: "Không cần phải ở đây ba hoa bốc phét, tôi đã hiểu hết rồi. Có điều rất tiếc phải nói cho các người biết, cho dù bắt được tôi thì các người cũng

không thể định tội tôi được. Chuyện bắt cóc và muốn giết các người đều là do xã hội đen làm, tôi chỉ là nghe tin tới cứu người."

"Ha, cô thật là dám mở miệng đấy, da mặt dày như vậy, thảo nào có thể ngồi được vào vị trí đô đốc."

"Thế thì đã sao chứ? Đây vốn dĩ là một thế giới trắng đen điên đảo, còn về chứng cứ duy nhất kia, các người vĩnh viễn cũng không có được."

Ôn Nhã Quân nói xong, rút cây trâm trên đầu xuống, đang định vứt xuống sông thì đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, nương theo ánh đèn của thuyền tuần tra rọi tới, cô ta cúi đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện trong tay mình không phải là cây trâm bạc mà là một cái đũa gỗ.

"Vật chứng ở đây này."

Tô Duy giơ tay lên, một cây trâm bạc được chế tác tinh xảo xoay xoay trên tay cậu, đem nó chìa ra trước mặt Ôn Nhã Quân.

Ôn Nhã Quân há hốc mồm, sửng sốt một lúc lâu mới định thần lại, đưa tay lên sờ tóc, kêu lên: "Cậu... Cây trâm tại sao lại trong tay cậu?"

"Trong lúc đánh nhau với cô, tôi đã lấy được nó."

Nhờ sự nhắc nhở của Tô Duy, màn vật lộn với đối thủ trong bóng đêm lần lượt hiện lên trong đầu Ôn Nhã Quân.

Lúc ấy cô ta chỉ lo phòng bị và tấn công, mỗi chiêu thức đều nhớ rõ ràng rành mạch, vậy mà không biết được từ lúc nào cây trâm bị lấy đi, thay vào đó là chiếc đũa.

Nhìn vẻ mặt kinh hoàng của cô ta, Tô Duy cảm thấy chưa bao giờ thỏa mãn đến thế, đối với một thần trộm mà nói, không có lời ca ngợi nào tuyệt hơn là phản ứng này.

Cậu lôi ra một cái túi, bỏ cây trâm vào đó rồi đưa cho Thẩm Ngọc Thư, an ủi Ôn Nhã Quân: "Không cần phải nghĩ nữa, nếu bị cô phát hiện thì tôi còn làm ăn gì nữa."

Thẩm Ngọc Thư nhận lấy cái túi, nói: "Đúng vậy, hiện tại nhân chứng vật chứng đều đủ cả, cô nhận tội được rồi chứ?"

Lúc này thuyền tuần tra đã lục tục áp sát mạn thuyền, Lạc Tiêu Dao và Bùi Kiếm Phong đứng trên hai chiếc thuyền khác nhau, sau khi tới gần, Lạc Tiêu Dao nhảy lên trước, chỉ huy nhóm tuần bộ tới khoảng thuyền tróc nã tội phạm, bản thân thì chạy tới trước mặt Thẩm Ngọc Thư, hỏi: "Anh, anh có bị thương không?"

"Không có việc gì, chỉ là trầy xước vật thôi."

"Em bị anh làm cho sợ chết khiếp, nếu nhỡ ra mà Ôn Nhã Quân ra tay giết người tại chỗ thì làm sao? Em mà biết trước anh tính toán thế này thì nhất định sẽ không phối hợp đâu."

"Không đâu, cô ta muốn số vàng và chứng cứ, nhất định sẽ hỏi rõ ràng trước khi diệt khẩu."

Bùi Kiếm Phong đi đến trước mặt Ôn Nhã Quân, sự thật đã bày ra trước mắt, anh ta vẫn không thể tin được: "Không ngờ lại là cô, cô tại sao lại làm ra loại chuyện này?"

Ôn Nhã Quân không nói một lời.

Mái tóc dài bị gió sông thổi rối bời, che đi biểu cảm trên khuôn mặt. Bùi Kiếm Phong đầy một bụng tức giận không có chỗ xả, nói: "Tại sao lại là cô? Tôi vẫn luôn tôn kính cô, coi cô là tấm gương mẫu mực cho bản thân, không ngờ cô lại không biết tự quý trọng mình như vậy!"

"Nếu không phải như vậy, chúng tôi lúc đầu cũng sẽ không nghi ngờ anh." Tô Duy nói với anh ta: "Cho nên báo với anh là để thử, nếu anh bí mật báo cho cô ta, vậy thì có thể xác định là anh đồng lõa."

"Thì ra là thế, vậy nếu tôi thực sự là đồng lõa, vậy thì chẳng phải các cậu sẽ bị diệt toàn quân sao?"

"Sao có thể chứ, chúng tôi đương nhiên còn chuẩn bị quân bài thứ hai."

Tô Duy dùng ngón tay cái chỉ chỉ trên sông, cách đó không xa có đỗ mấy con thuyền, trời quá tối, nhìn không rõ những người đó là ai, nhưng có thể nhìn thấy họ đều mang súng.

"Muốn làm ăn được ở Thượng Hải, không có vài người bạn cầm súng làm sao được?"

Bùi Kiếm Phong chợt hiểu ra: "Chẳng lẽ là người của Đoàn Mộc Hành?"

Tô Duy cười hì hì không trả lời, Thẩm Ngọc Thư nói với Bùi Kiếm Phong: "Hiện tại cả người và tang vật đều đã bắt được, công lao là của anh, phải xử lý như thế nào chắc là anh biết."

"Cảm ơn."

Bùi Kiếm Phong nói xong, tiến lên định đưa Ôn Nhã Quân đi, bị cô ta hất ra.

Ôn Nhã Quân hất tóc, nói với Thẩm Ngọc Thư: 'Vừa rồi tôi đã trả lời câu hỏi của cậu, bây giờ tôi cũng muốn hỏi cậu một vấn đề.'

"Cô nói đi."

"Tại sao cậu khẳng định hung khí chính là cây trâm bạc này?"

"Tôi có tìm đọc những tờ báo trước kia, trên đó có đăng những bức ảnh chụp mỗi lần cô phá án. Lần đầu tiên cô mang cây trâm này là khi giúp thương gia Trình Cửu Thiên giải quyết vụ án bắt cóc tổng tiền, sau đó mỗi lần cô lên báo đều mang nó, có thể thấy được nó rất quan trọng đối với cô. Nếu tôi đoán không nhầm, cây trâm bạc này là vật hẹn ước mà Trình Cửu Thiên - cũng chính là chủ nhân của căn hộ ở đường Tứ Mã - tặng cho cô, thế nên cô mới coi trọng nó như vậy. Tôi nói đúng chứ, Ôn tiểu thư?"

Ôn Nhã Quân nghe xong, trầm mặc một hồi rồi bật cười tự giễu.

"Không ngờ chi tiết nhỏ như vậy mà cậu cũng chú ý tới, tôi sớm đã nên vứt bỏ nó khi chia tay... Chỉ là một chút sai lầm mà dẫn đến hậu quả thế này..."

"Không vứt bỏ là bởi vì cô còn yêu người đàn ông đó, thế nên đến giờ cô vẫn độc thân."

Tô Duy thêm vào: "Nói cách khác, chúng tôi không có bằng chứng chắc chắn để định tội được cô, bằng chứng là do cô tự tay tặng cho chúng tôi."

"Có phải các người cho rằng tôi rất ngốc không?"

"Không, cho dù là thời đại nào thì chung tình đều không phải là chuyện sai, nhưng phạm tội thì khác."

"Cậu thì biết cái gì?!"

Câu trả lời lãnh đạm của Thẩm Ngọc Thư chọc giận Ôn Nhã Quân, cô ta chỉ vào những người xung quanh, gào lên: "Đám đàn ông các người biết cái gì? Các người căn bản không thể hiểu nổi những vất vả gian khổ của tôi, các người có tư cách gì chỉ trích tôi?! Các người chỉ cần có một chút thành tích là có thể được khen ngợi tán dương, có thể nhẹ nhàng có được quan hàm mà mình muốn, nhưng các người có biết tôi đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết và sức lực mới ngồi vào được vị trí đồ đốc không? Một cô gái xinh đẹp, tất cả mọi người chỉ coi cô ta như một bình hoa trang trí, cho dù có làm được điều gì thì công lao cũng là của người khác. Muốn leo lên trên phải bỏ ra công sức gấp mấy lần người khác, thậm chí phải dùng thân thể để trao đổi! Lúc mới vào nghề, tôi cũng đầy nhiệt huyết, nhưng chính bởi nhìn xung quanh đâu đâu cũng là những kẻ bất tài chỉ biết xu nịnh bợ đỡ, tôi mới hiểu được nếu một người đến địa vị thấp nhất cũng không có, vậy thì đừng mong được coi trọng, càng đừng nói đến chuyện thực hiện lý tưởng."

Nói đến phạm tội, cả thành phố đầy Tây này có mấy ai sạch sẽ? Có những việc cho dù tôi không làm thì người khác cũng sẽ làm, cho nên chi bằng tự tôi ra tay. Nếu muốn thay đổi thế giới này, thực hiện lý tưởng của mình, nhất định phải có hy sinh. Huống chi những kẻ đó đều là những kẻ chết chưa hết tội. Tôi căn bản không sai, nếu nói sai, chỉ có thể nói là sinh không gặp thời!"

Lời nói đồng dục hùng hồn, hồi lâu sau trên thuyền cũng không có ai nói gì, cuối cùng vẫn là Thẩm Ngọc Thư lên tiếng phá tan sự im lặng.

"Cho dù là nam hay nữ, xuất phát điểm là gì, cũng bất luận người bị hại là tốt hay xấu... Tất cả những thứ đó đều không thể trở thành lý do để cô phạm tội. Thế giới này, không có bất kì điều gì là nhất định cần thiết, những hành động mà cô nói rằng vì lý tưởng và phấn đấu ấy, tất cả chỉ là xuất phát từ sự không cam tâm và tự cho mình là đúng của cô mà thôi."

Giọng nói bình tĩnh trầm ổn, lại đi sâu vào lòng người ta hơn cả tràng dài diễn thuyết của Ôn Nhã Quân. Cô ta ngậy người ta, khuôn mặt ngơ ngẩn, đến Bùi Kiếm Phong tiến lên đẩy đi cũng không hề phản ứng.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Những gì nên nói đều đã nói, còn lại chờ cô tự biện hộ cho mình ở tòa."

Cơ mặt Ôn Nhã Quân hơi co giật, đột nhiên dữ tợn trừng mắt vào Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, hét lớn: "Tự cho là đúng chính là các người, các người căn bản không biết chuyện này liên lụy rộng đến thế nào đâu! Hãy chờ xem, các người rất nhanh sẽ biết hậu quả của việc đối đầu với bọn ta!"

"Tôi sẽ nhớ rõ lời nhắc nhở của cô, cũng xin cô nhớ rõ, cô có quyền giữ im lặng, tất cả những gì cô nói đều sẽ thành bằng chứng trước tòa."

Lời thoại bị cướp mất, Tô Duy lão đảo dúi về phía trước, há miệng trừng trừng nhìn Thẩm Ngọc Thư, chưa bao giờ cảm thấy muốn đánh người như lúc này.

Câu thoại kinh điển nhất trong phim hình sự hiện đại này là độc quyền của cậu cơ mà? Vụ án lần này hắn đã giành đất diễn của cậu từ đầu đến cuối, tại sao đến lời thoại cũng cướp luôn?!

Không đúng... Ai làm ơn nói cho cậu biết, tại sao năng lực tiếp thu của Thẩm Ngọc Thư lại cao như vậy? Câu thoại này cậu mới chỉ nói có hai lần, thế mà đã bị hắn vận dụng đâu ra đấy!

Cảm nhận được oán khí của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư quay đầu lại hỏi: "Có phải tôi dùng sai rồi không?"

"Không, cậu dùng đúng lắm." Tô Duy mặt cười mà lòng không cười: "Có điều lần sau làm ơn nhớ cho kĩ, lời thoại quan trọng nhất định phải để lại cho người quan trọng nói."

"Được."

Thẩm Ngọc Thư trả lời rất nhanh, còn hắn có làm hay không thì lại là chuyện khác, Tô Duy hoàn toàn chẳng có chút hy vọng nào vào việc này.

Thế nên lần sau mình nhất định phải cướp lời thoại, Tô Duy nắm chặt tay, làm động tác nhất định phải thành công.

Lúc này, tuần bộ đã bắt toàn bộ đám xã hội đen trong khoang thuyền, lục tục áp giải bọn họ đi lên, đưa sang thuyền tuần tra.

Bùi Kiếm Phong cũng áp giải Ôn Nhã Quân lên thuyền, cô ta không nói gì, ngẩng đầu đi lên thuyền. Nhìn vẻ mặt của cô ta thì không chỉ không có ý hối cải, thậm chí còn cho rằng phòng tuần bộ không thể làm gì cô ta.

"Bắt được con cá lớn, xem ra kế tiếp lại có rất nhiều thứ để điều tra."

Lạc Tiêu Dao nói xong, cùng Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư khoát khoát tay, cùng theo mọi người lên thuyền.

Cùng với sự rời đi của con thuyền, hình ảnh của Ôn Nhã Quân cũng dần dần ra xa khỏi tầm mắt của bọn họ.

Nhìn bóng dáng cô ta, Thẩm Ngọc Thư đột nhiên hỏi: "Cậu cho rằng 'bọn ta' mà cô ta vừa nhắc tới là ám chỉ ai?"

"Sao tôi biết được? Có điều một cô gái như vậy có thể ngồi được vào vị trí đô đốc, đằng sau nhất định phải có người chống lưng. Dù sao vụ án đã được giải quyết, lúc này chúng ta chỉ cần quan tâm mình có thể kiếm được bao nhiêu tiền thôi."

Con thuyền mà Đoan Mộc Hành đứng đang hướng tới gần bọn họ, điều này làm cho Tô Duy nhớ đến vấn đề vô cùng hiện thực này.

Thẩm Ngọc Thư nhún nhún vai.

"Nói cũng đúng, loại việc này cứ để lại cho phòng cảnh vụ lo đi."

Hai thuyền tiếp cận nhau, Đoan Mộc Hành nhún chân, nhảy lên thuyền bọn họ.

Hiếm khi thấy anh ta mặc quân phục như hôm nay, áo quần thẳng thớm, anh khí ngời ngời, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt tươi cười, nhìn càng điển trai, khôi ngô tuấn tú.

Đoan Mộc Hành từng bị Ôn Nhã Quân bắn, bây giờ kẻ hạ độc thủ sau bức màn cuối cùng cũng bị bắt, anh ta cũng coi như hả dạ, tâm trạng đương nhiên rất tốt.

Tô Duy bước lại, đang định lên tiếng chào hỏi thì đúng lúc này, một tiếng súng sắc lạnh vang lên trên dòng Hoàng Phố, tiếp đến là tiếng kêu hốt hoảng vang lên từ phía con thuyền vừa rời đi.

Mặt cả ba biến sắc, đồng loạt nhìn về phía thuyền tuần tra, chỉ thấy tiếng súng qua đi, bóng Ôn Nhã Quân lao đảo, gục về phía trước.

Màn đêm trùm xuống, che đi cảnh tượng tàn khốc xảy ra trước mắt mọi người.

Chương 10: Mục tiêu thực sự

Lạc Tiêu Dao đã nói sai, vụ án hai người Khương Anh Khải và Tôn Trạch Học bị giết đã nhanh chóng được kết án, hung thủ cuối cùng xác định là Ôn Nhã Quân.

Bởi cái chết đột ngột của Ôn Nhã Quân, rất nhiều chi tiết còn chưa được làm rõ cũng rơi vào sương mù. Do rất nhiều nguyên nhân, bên trên đã trực tiếp ra chỉ thị, hạ lệnh cho phòng tuần bộ dừng việc điều tra, trực tiếp kết án.

Còn về hung thủ bắn chết Ôn Nhã Quân là ai, đến cuối cùng phòng cảnh vụ cũng không đưa ra một lời giải thích hợp lý nào.

Đêm đó ánh sáng quá yếu, xung quanh thuyền con lại nhiều, sau khi xảy ra vụ nổ súng, tất cả đều rơi vào trạng thái hoảng loạn, đừng nói đến việc điều tra hung thủ, ngay cả việc hung thủ lúc đó ở đâu, về sau làm thế nào thoát khỏi hiện trường cũng không thể nào tra được.

Cứ như thế, cái chết của Ôn Nhã Quân trở thành vụ án không có đầu mối, bên trên không cho tiếp tục điều tra, tất cả các văn kiện có liên quan cũng đều phải giao lại cho Phòng Cảnh vụ của Cục Công Đồng. Lạc Tiêu Dao chỉ là một tuần bộ nhỏ, bên trên không có người, cũng không có tư liệu về hồ sơ vụ án, cậu ngoại trừ ngoan ngoãn nghe lời thì không làm được gì hơn.

Cho nên, liên quan đến việc Ôn Nhã Quân bị ám sát, manh mối duy nhất mà Lạc Tiêu Dao biết được chính là cô ta bị bắn vào đầu, viên đạn từ phía trước nhằm trúng vào ấn đường, một phát vong mệnh.

Lúc ấy ngoại trừ cậu ra, đứng cạnh Ôn Nhã Quân còn có vài người nữa, hung thủ có thể trong đêm tối một phát bắn trúng mục tiêu, chứng minh hẳn là tay súng bắn tỉa vô cùng chuyên nghiệp và lợi hại, Lạc Tiêu Dao trong lúc

cảm thấy may mắn vì mình không bị ngộ sát, cũng rất hiếu kì hung thủ lúc ấy rốt cuộc đứng ở chỗ nào.

Có điều đó không phải thuộc phạm vi quản hạt của cậu, Lạc Tiêu Dao chỉ là hôm sau cùng với mấy đồng nghiệp đi điều tra những nhân vật khả nghi ở gần sông Hoàng Phố một cách hình thức, trời còn chưa tối đã quay về, bởi trong thời gian một ngày này, tất cả văn kiện tư liệu về vụ án đều bị chuyển giao đi hết.

Thế nên hôm đó Lạc Tiêu Dao tan việc sớm, đi thẳng một mạch về nhà.

Mấy hôm nay vì bận phá án nên không được về nhà, đêm nay quyết định ngoan ngoãn về nhà ở bên cha mẹ, trên đường còn mua bánh gạch cua và món sủi cảo nhân tôm mà mẹ mình thích nhất, ai ngờ về tới nhà, còn chưa vào cửa đã nghe được bên trong có rất nhiều người đang nói chuyện, vô cùng náo nhiệt.

Lạc Tiêu Dao bụng đầy thắc mắc đi vào, cơm chiều đã dọn xong, hơn nữa còn đầy một bàn, mọi người đã lục tục vào chỗ ngồi. Vân Phi Dương đang chạy tới chạy lui giúp lấy bát đũa, nhìn thấy Lạc Tiêu Dao bèn nhiệt tình chào hỏi.

"Tiêu Dao, anh đã về rồi."

"Ê, sao cậu lại ở nhà tôi?"

"Vừa đúng lúc tôi tới văn phòng thám tử hỏi thăm về vụ án, nghe nói mọi người tối nay liên hoan ở đây, tôi bèn tới góp vui."

"Tôi có thân với cậu đâu nhỉ?"

"Không sao, trước lạ sau quen." Vân Phi Dương đón lấy chỗ đồ ăn vặt trong tay Lạc Tiêu Dao, kéo cậu tới trước bàn ăn: "Lại đây lại đây, vừa đúng lúc bắt đầu, cùng nhau ăn nào."

Loại khẩu khí xem nhà cậu như nhà của mình này là có ý gì đây?

Lại nhìn đến ai đó đang ngồi kính rượu cha mình, Lạc Tiêu Dao càng cảm thấy hết chỗ nói.

"Đoan Mộc Hành, sao anh cũng tới đây?"

Đoan Mộc Hành còn chưa trả lời thì gáy Lạc Tiêu Dao đã bị ăn vả, Tạ Văn Phương đi tới, nghe thấy ông con nói vậy bèn giáo huấn: "Tại sao một chút phép tắc cũng không hiểu thế hả? Đây là Đoan Mộc công tử, còn không mau chào hỏi đi."

"Không sao đâu không sao đâu, bá mẫu, đều là bạn bè cả mà. Cháu và Thẩm Ngọc Thư chơi với nhau từ bé, cũng như người một nhà, không cần phải khách khí."

Ai cùng anh là người một nhà? Nhà anh căn bản là nhà chồn cáo thì có.

Trước mặt mẫu thân, Lạc Tiêu Dao không dám nói bậy, chờ bà đi vào bếp mới lập tức túm Đoan Mộc Hành kéo sang một bên, thấp giọng quát: "Anh muốn đối phó với tôi thì cứ việc, đừng đụng tới người nhà của tôi!"

"Không cần phải căng thẳng như vậy đâu em họ, tối nay là bá mẫu mời tôi tới, tôi là khách."

Đoan Mộc Hành hoàn toàn để ngoài tai lời cảnh cáo của Lạc Tiêu Dao, cười hì hì đáp, còn đưa tay khoác lấy vai cậu, người ngoài nhìn vào thì bọn họ đúng là một đôi bạn thân thiết.

Lạc Tiêu Dao lấy khuỷu tay huých hấn, cười lạnh: "Mẹ tôi không quen biết anh, sao lại muốn mời anh tới chứ?"

"Bởi vì tôi tặng bà ấy mấy tấm vé xem kịch rất khó kiếm, bà ấy bèn coi tôi như con ruột."

"Tại sao lại tặng mẹ tôi vé xem kịch? Đoan Mộc Hành anh rốt cuộc là có âm mưu quỷ kế gì?!"

Đối với Lạc Tiêu Dao mà nói, loại người quỷ kế đa đoan như Đoan Mộc Hành, nếu không có mục đích thì nhất định sẽ không cố ý lấy lòng người khác, điều này khiến cậu cảm thấy lo lắng, sợ không cẩn thận lại làm liên lụy đến cha mẹ.

Càng nghĩ càng thấy sợ, Lạc Tiêu Dao vội vàng thêm vào: "Tôi cảnh cáo anh, nếu bọn họ có chuyện gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!"

Mặt Đoan Mộc Hành hiện lên nụ cười bí hiểm, điều này khiến Lạc Tiêu Dao càng thêm sồn tóc gáy cảm giác hết như bị rắn độc chăm chăm nhìn vào, định tránh ra chỗ khác lại bị Đoan Mộc Hành ngăn không cho đi, thấp giọng hỏi: "Có muốn lấy lại bùa hộ mệnh không em họ?"

"Ai là em họ anh? Hơn nữa bùa hộ mệnh không phải đã bị anh ném đi rồi sao?"

"Ném đi chẳng lẽ không được tìm lại sao? Cho nên cậu cứ ngoan đi, tâm trạng tôi tốt, nói không chừng sẽ trả lại cậu đấy."

"Tôi thêm vào quan tâm tâm trạng anh tốt hay xấu!"

Đoan Mộc Hành nói vòng vo mãi, Lạc Tiêu Dao cũng không biết câu nào của anh ta mới là sự thật, nói không chừng đều là chơi khăm cậu, càng nghĩ càng tức, cậu lấy khuỷu tay huých anh ta ra, hậm hực quay về chỗ ngồi.

Tiệc rượu đã bắt đầu, Thẩm Ngọc Thư rót rượu cho Lạc Chính, Tô Duy cùng Vân Phi Dương nói chuyện phiếm, Trường Sinh nghịch cái kèn ác-mô-ni-ca của nó, Tạ Văn Phương thì thêm canh cho mọi người, ngay cả sóc con Củ Lạc cũng cầm củi gặm quả thông, không ai để ý tới Lạc Tiêu Dao bên này.

Tạ Văn Phương vừa múc canh vừa dạy dỗ con: "Đoan Mộc công tử là đại quý nhân, không giống với đám bạn bè ất ơ của con, phải tiếp đãi người ta chu đáo, đừng có không biết lễ nghĩa."

Đoan Mộc Hành đương nhiên không giống với bạn bè cậu, hăn căn bản chính là sói xám, lại còn là một con sói đội lốt cừu.

Lạc Tiêu Dao thầm phản bác trong lòng, đưa tay đón lấy bát canh, bị Tạ Văn Phương hất ra, đặt bát canh xuống trước mặt Đoan Mộc Hành, tươi cười nói: "Chỉ là cơm canh đạm bạc, không có gì ngon để chiêu đãi, Đoan Mộc công tử thông cảm nhé."

"Bá mẫu khách sáo quá, hồi trước cháu ăn qua đồ ăn của ngự trù làm, cũng chẳng thể nào ngon được như bá mẫu nấu. Mà bá mẫu cũng đừng ngại, cứ gọi cháu là Hành giống như Ngọc Thụ là được rồi."

(Ngự trù: Dầu bếp trong cung)

Ha ha, không biết mở mắt nói láo có bị sét đánh không nhỉ?

Nhìn thấy mẹ mình hoàn toàn bị Đoan Mộc Hành mê hoặc, Lạc Tiêu Dao vừa tức vừa bất lực, cắm đầu vào bát cơm, quyết định chơi bài không nhìn thấy không ngứa mắt.

Thế nhưng Đoan Mộc Hành còn cố ý trêu chọc cậu, gắp cho cậu mấy miếng thịt vào bát, hỏi: "Tâm trạng em họ hình như không tốt, có phải vụ án còn có vấn đề gì không?"

Anh làm ở Cục Công Đồng, chuyện này anh phải biết rõ hơn tôi chứ?

Lạc Tiêu Dao tức giận nói: "Không có vấn đề gì, kết án rồi, không rõ không ràng gì kết rồi."

"Ta cũng có nghe nói." Tạ Văn Phương chen vào: "Vụ án là do một người con gái rất lợi hại ở Phòng cảnh sát gây ra, nhưng cuối cùng cô ta cũng bị giết người diệt khẩu đúng không?"

"Là Phòng cảnh vụ, không phải Phòng cảnh sát, có điều cũng không khác lắm, dù sao cuối cùng vẫn còn rất nhiều chuyện chưa điều tra ra. Cứ kết thúc như thế, chẳng phải tự dừng lại lợi cho Bùi Kiếm Phong lắm sao?"

Tô Duy hỏi: "Bùi Kiếm Phong làm sao?"

"Không sao hết, nhưng mà vụ án đều do hãn xử lý, bao nhiêu công lao đều thành của hãn hết."

Nói tới đây, Lạc Tiêu Dao quay sang Thẩm Ngọc Thư: "Em thật không hiểu nổi các người đây, cả vụ án này rõ ràng là do các người giải quyết, tại sao lại đem công lao nhường hết cho hãn?"

Thẩm Ngọc Thư mỉm cười không nói gì, Đoan Mộc Hành giúp hãn giải thích: "Chuyện này có liên lụy rất sâu, từ việc kẻ ám sát chúng ta xuất thân từ quân đội là có thể nhìn thấy, sau lưng Ôn Nhã Quân còn có một thế lực rất lớn, vụ án bên ngoài đã được giải quyết, nhưng thực tế còn rất nhiều điểm đáng ngờ. Thế nên ít dính đến nó cũng là việc tốt, để Bùi Kiếm Phong nợ một món ân tình, sau này làm việc ở Tô Giới cũng sẽ tiện hơn rất nhiều, Ngọc Thư nghĩ như thế đúng không?"

Làm như mình anh thông minh mình anh biết thôi ấy.

Lạc Tiêu Dao khó chịu trừng mắt nhìn Đoan Mộc Hành, có điều cậu cũng hiểu, những gì Đoan Mộc Hành nói đều chính xác.

Có một số việc không thể chỉ dựa vào sức của vài người bọn họ mà có thể giải quyết, thế nên phải biết thu tay lại lúc thích hợp, đây là kinh nghiệm cậu có được trong mấy năm làm ở phòng tuần bộ.

Vân Phi Dương chen vào nói: "Nói đến cái này, các anh cũng thật là quá đáng, đi mạo hiểm mà không gọi tôi một tiếng, bây giờ tôi chỉ có thể nghe người khác kể lại để tưởng tượng ra tình hình lúc đó."

"Chúng tôi cũng cung cấp cho cậu tư liệu viết bài còn gì? Cùng lắm thì lần sau gọi cậu vậy."

"Hứa thế nhé."

"Hứa, hứa. Cho dù thế nào thì vụ án chúng tôi tiếp nhận lần này có thể thuận lợi giải quyết như vậy đều là nhờ có sự giúp đỡ của mọi người, tôi xin cảm ơn mọi người, và cả Củ Lạc chan nữa."

Tô Duy nói xong, đứng dậy lần lượt kính rượu mọi người, còn nhúm một nắm hạt dưa đặt trước mặt Củ Lạc, có điều nó còn đang mãi gặm quả, đến đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên, chỉ dùng cái đuôi cổ gắng quét hạt dưa về phía mình.

Thẩm Ngọc Thư nói với Đoan Mộc Hành: "Ngày mai tớ và Tô Duy định đi gặp Ngô Mị, Hành, hy vọng cậu cũng cùng đi."

"Tớ cũng phải đi sao?"

"Đương nhiên, đừng quên trong vụ án này, cậu mới là nhân vật chính."

Nghe ra Thẩm Ngọc Thư ám chỉ, Đoan Mộc Hành mỉm cười, gật đầu nói: "Không thành vấn đề."

Rượu quá ba tuần, mọi người uống hết li này đến li kia, tất cả đều đã ngấm chút men, Trường Sinh ăn no xong, mang thú cưng của mình ra cửa ngồi thối kèn ác-mô-ni-ca.

Nó còn chưa quen lắm, tiếng kèn có chỗ đứt quãng, Tô Duy nghiêng tai lắng nghe, cảm thấy giai điệu có chút quen thuộc, dường như rất lâu trước đây đã nghe qua, nhưng nhất thời không nhớ ra nổi đó là bài gì.

"Đang nghĩ gì vậy?"

Luồng suy nghĩ bị Thẩm Ngọc Thư làm đứt đoạn, Tô Duy định thần lại: "Không có gì."

Rõ ràng là có gì, bởi vì ánh mắt lúc này của Tô Duy trống rỗng, tràn đầy cảm giác mịt mờ, khác hoàn toàn với sự vui vẻ tinh quái thường ngày.

Nhớ tới những gì đã trải qua khi hấn và Tô Duy lần đầu gặp mặt trên tàu, Thẩm Ngọc Thư cảm giác rằng, trong lòng Tô Duy ẩn giấu rất nhiều bí mật, mà những bí mật đó tuyệt đối không thể chạm đến.

Nhưng hấn lại rất muốn...

Khi bạn càng ngày càng cảm thấy có hứng thú với một người nào đó, chứng tỏ rằng quan hệ của các bạn đã sâu sắc hơn.

Thẩm Ngọc Thư quên mất đã đọc được những lời này ở chỗ nào, hiện tại dùng để nói về bản thân thật không còn gì thích hợp hơn.

"Thực ra tôi có chuyện còn không hiểu..." Thanh âm lười nhác vang lên, Tô Duy nói: "Lần trước tôi cũng từng hỏi cậu, tại sao văn phòng của chúng ta lại được đặt tên là Văn phòng thám tử Vạn Năng? Cậu không cảm thấy nó rất quê sao?"

Thẩm Ngọc Thư ngấn người, chờ ra ở đó.

Cả bàn tiệc cũng tức khắc yên lặng, vẻ mặt mọi người đều thật vi diệu, Tô Duy nhìn mặt đoán ý, hỏi: "Tôi giẫm phải mìn rồi à?"

Đoan Mộc Hành nói: "Cái đó thì không, chỉ là tôi tưởng rằng quan hệ giữa các cậu tốt như vậy, cậu chắc chắn phải biết."

"Chẳng lẽ cậu biết?"

Thẩm Ngọc Thư đưa tay lên miệng ho khan, Đoan Mộc Hành coi như không nhìn thấy, cười nói: "Bởi vì Vạn Năng là tên tự của Ngọc Thư mà, là Thẩm bá phụ đặt cho cậu ấy đấy."

"Phụt!" Tô Duy phun ngụm rượu trong miệng ra, kêu lên: "Không phải chứ?"

Đoan Mộc Hành mỉm cười gật đầu, tỏ ý đúng là như thế.

Tô Duy cuối cùng không nhịn được, vỗ đầu gối cười ha hả.

Những người khác cũng bị cuốn theo bật cười, Thẩm Ngọc Thư rốt cuộc cũng nổi cáu, lạnh mặt hỏi Tô Duy.

"Cái tên này không hay sao?"

"Hay, vô cùng hay, Thẩm Vạn Năng, lại rất hợp với văn phòng thám tử của chúng ta nữa, quả thực là có cảm giác như phòng vạn năng."

"Phòng vạn năng?"

"À, đơn giản mà nói chính là văn phòng không có gì không làm được. Bá phụ quả là có tài tiên liệu, đặt cho cậu cái tên có khí thế như vậy... Ai da!"

Cẳng chân đau nhói, cắt đứt câu nói của Tô Duy, cậu kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, không ngờ cái tên nhìn đầy vẻ chính nhân quân tử này lại bạo lực như vậy.

Thẩm Ngọc Thư làm như không có việc gì, thản nhiên đứng lên, cầm bát đi vào bếp.

Tô Duy cũng vội vàng cầm bát đi theo, thấy Thẩm Ngọc Thư múc canh, cậu đưa bát qua, cười hì hì hỏi: "Giận rồi?"

"Cậu nói thử xem?" Thẩm Ngọc Thư liếc cậu.

"Đương nhiên là không, cậu chỉ muốn tìm cơ hội nói chuyện riêng với tôi."

Chính xác.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Nể tình chỉ số thông minh của cậu cũng gần bằng tôi, tôi quyết định tha thứ cho cậu."

"Tạ chủ long ân."

"Nhân tiện giao cho cậu một nhiệm vụ."

"À há." Tô Duy nhún nhún vai: "Việc cậu nhờ tôi vĩnh viễn chỉ có một. Lần này mục tiêu là ai?"

Thẩm Ngọc Thư không đáp, dùng cái thìa vẽ mấy đường trong nôi, viết một chữ: Mộc.

Ngày hôm sau, Thẩm Ngọc Thư cùng Tô Duy đi tới khách sạn Ngô Mị đang trọ.

Đoan Mộc Hành đồng hành với bọn họ, đúng theo giao ước, anh ta mang va li vàng đến trả.

Chiếc va li bằng da nhỏ hơn so với tưởng tượng của Tô Duy, chỉ tầm bằng chiếc cặp táp có khóa mật mã ở thời hiện đại nhưng trọng lượng lại rất lớn, khi Tô Duy nhận lấy nó, không chuẩn bị nên hơi cúi người về phía trước.

Cậu không kìm được phải nghiêm túc đánh giá lại Đoan Mộc Hành, có thể lấy được đồ vật dưới con mắt trông coi nghiêm ngặt như vậy, kỹ thuật trộm đồ của Đoan Mộc Hành nhất định không đơn giản.

Tinh thần của Ngô Mị rất tốt, khuôn mặt như mây đen ảm đạm mấy hôm trước đã biến mất, chiếc xường xám cũng đổi thành màu hồng nhạt, cổ áo cài một khối ngọc, tóc buông xuống vắt sau vành tai.

Hứa Phú nhận lấy va li, đặt lên bàn mở ra, kiểm kê đồ vật bên trong.

Nhìn hành động của hắn, trên mặt Đoan Mộc Hành hiện lên vẻ châm biếm, nhưng rất nhanh đã bị che đi.

Ngô Mị đi đến trước mặt bọn họ, mỉm cười nói: "Lần này thật là cảm ơn các vị, tôi thật không ngờ người giết lão gia lại là một phụ nữ, hơn nữa còn đảm nhiệm chức vụ quan trọng ở Phòng cảnh vụ. May là có các vị, nếu không nỗi oan này tôi phải mang chắc rồi."

"Ngô tiểu thư quá lời, chúng tôi chỉ là nhận tiền giúp cô giải quyết rắc rối, làm tròn bổn phận của mình mà thôi."

Thẩm Ngọc Thư đảo mắt qua chiếc va li đặt ở góc tường, hỏi: "Các vị định rời đi luôn sao?"

"Đúng vậy, tôi đã nhận lại di hài lão gia nhà tôi, chuẩn bị chiều nay sẽ lên đường về luôn. Chuyển đi Thượng Hải lần này, không chỉ không được việc gì mà ông ấy còn mất đi tính mạng, sau này chắc tôi sẽ không quay lại đây nữa."

Hứa Phú kiểm kê xong, nhìn Ngô Mị gật đầu, Ngô Mị quay lại, lấy ra bốn thỏi vàng đặt lên bàn.

"Đây là tiền ủy thác, xin vui lòng nhận cho."

"Nhiều như vậy, Ngô tiểu thư thật là hào phóng."

"Anh Tô nói đùa rồi, so với việc phải chịu oan khuất thì chút tiền này không là gì hết."

"Vậy thì cảm ơn."

Tô Duy rút khăn tay ra, bọc mấy thỏi vàng lại, bỏ vào túi.

Ngô Mị ra hiệu cho Hứa Phú khóa kĩ va li, lại hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Có một việc tôi rất hiếu kì, anh Thẩm nói với tôi đã tìm được bằng chứng cùng số vàng, bảo tôi đi báo với người của phòng tuần bộ, mời bọn họ tới điều tra lại nguyên nhân cái chết của lão gia nhà tôi, những việc đó rốt cuộc là sự thật hay vẫn chỉ là mồi nhử."

"Một nửa là thật một nửa là mồi, không ngại nói thẳng với tiểu thư, khi đó ngoại trừ Ôn Nhã Quân ra, tôi cũng nghi ngờ cô, bởi vì cô cũng có thói quen cài trâm. Có điều sau khi điều tra thì phát hiện cô không biết võ công, cho dù ra tay bất ngờ thì cũng khó lòng dùng trâm mà đâm vào tim Khương đại soái được."

"Cái này... Cái này..." Nghe xong câu trả lời này, Ngô Mị cười khố: "Thật không ngờ anh lại nghi ngờ chính người ủy thác mình."

"Là một thám tử, cần thiết phải nghi ngờ tất cả mọi người, bởi vì bất luận là ai cũng có khả năng nói dối. Thực tế đúng là tiểu thư cũng nói dối."

"Anh còn để bụng chuyện tôi giấu giếm lúc đầu sao? Thật ra tôi..."

"Không liên quan gì đến chuyện đó, điều tôi nói chính là tiểu thư đã bịa chuyện về việc Câu Hồn Ngọc trộm vàng."

Ngô Mị ngẩn ra, Hứa Phú nói thay cô ta: "Đó cũng không phải là nói dối, sáng hôm đại soái xảy ra chuyện, Câu Hồn Ngọc đích thị là có gửi tín vật đến cảnh cáo chúng tôi."

"Không, là nói dối, là ông cùng Ngô tiểu thư liên thủ diễn một màn kịch. Các vị đã đánh tráo va li trước khi Khương đại soái đi tới chỗ hẹn, cho nên cái chết của Khương đại soái vốn dĩ đã ở trong sự tính toán của các vị. Nhưng kế hoạch luôn có sự thay đổi ngoài ý muốn, đó là cái va li vàng thật sự mà các vị lấy được lại bị người ta đánh cắp, tuy chiêu mượn đao giết người thành công nhưng các vị cũng không thể không nán lại, nghĩ cách tìm lại số vàng."

"Hoang đường hoang đường." Ngô Mị nghe không nổi nữa, kêu lên: "Tôi tại sao lại muốn hại lão gia chứ? Nếu thật là tôi hại ông ấy thì tại sao lại mời các vị tới điều tra cái chết của ông ấy?"

"Tiểu thư không phải muốn điều tra cái chết của ông ấy, cô chỉ là muốn tìm lại cái va li kia thôi, còn về nguyên nhân cô muốn hại ông ta, là bởi vì cô và Hứa sĩ quan là tình nhân."

Ngô Mị cúi đầu không nói, ngược lại là Hứa Phú không nghe thêm được nữa, rút súng ra chĩa vào Thẩm Ngọc Thư, quát: "Nói năng bậy bạ, nếu người dám vu hại phu nhân, ta sẽ cho người một phát vào đầu!"

"Tôi có vu hại hay không, trong lòng Ngô tiểu thư hiểu rất rõ, nếu cô thật sự yêu chồng mình thì làm sao ông ấy mới chết không lâu đã mặc đồ mới được chứ? Chiếc xường xám này tôi đã từng nhìn thấy trong phòng khách sạn Hoàng Phố, khi đó nhãn giá của nó còn chưa được tháo xuống."

Ngô Mị hất tay ra hiệu cho Hứa Phú bỏ súng xuống, cô ta lấy lại bình tĩnh, nhìn Thẩm Ngọc Thư, mỉm cười nói: "Thật là đã xem thường anh rồi."

"Lời này nên do tôi nói, là tôi đã xem nhẹ cô, Ngô tiểu thư."

"Lời này ý là gì?"

"Cô quả thực là một người phụ nữ thông minh, rất giỏi về lợi dụng các tình huống phát sinh đột ngột, ví dụ như khi đọc được tin về Câu Hồn Ngọc, cô bèn nghĩ đến chuyện vu oan cho kẻ này lấy cắp số vàng; sau khi bị bắn cảnh cáo, cô lại nghĩ ra lợi dụng cơ hội đó để phá nát ngọc câu, hủy hoại manh mối."

"Nhưng cuối cùng đều bị anh nhìn thấu đó thôi?"

Ngô Mị bảo Hứa Phú mở va li ra, lại lấy ra hai thỏi vàng, đặt trước mặt bọn họ.

"Từng này có đủ để mua được sự im lặng của các vị không?"

"Tiểu thư nghĩ nhiều quá rồi, tôi không phải thẩm phán, không thể phán tội cho cô, huống hồ hung thủ đã phải đền tội, tôi có nói gì cũng không còn quan trọng."

"Anh là quân tử."

"Ít nhất tôi không phải tiểu nhân."

Ngô Mị gật đầu, cất hai thỏi vàng vào lại va li, bày ra tư thế bưng trà tiễn khách.

Ba người đứng lên, Đoan Mộc Hành đột nhiên hỏi: "Tôi muốn biết, đêm đó Khương đại soái một mình tới chỗ hẹn, là các người khuyến khích hãn sao?"

"Không phải, là bản thân ông ấy kiên quyết như vậy, cũng chính vì thế nên đã cung cấp cơ hội cho chúng tôi, sau này biết hung thủ là ai tôi mới hiểu... Ông ta xem thường phụ nữ, luôn coi phụ nữ chỉ là đồ vật sở hữu của mình, kể cả là đối với tôi hay là đối tượng đàm phán... Thế nên ông ta chết căn bản là số đã định."

Trong giọng nói tràn ngập sự oán hận, có thể thấy cô ta hận Khương Anh Khải đến thế nào, môi cô ta mím chặt, thể hiện ra nét cứng cỏi trong tính cách.

Tô Duy đoán rằng cô ta muốn giết Khương Anh Khải, trong đó nhất định có rất nhiều nguyên nhân, nhưng không được tôn trọng chắc chắn là việc cô ta không thể chịu đựng.

Ba người đi ra tới cửa, Thẩm Ngọc Thư đột ngột quay người lại hỏi Ngô Mị.

"Hỏi cô một chuyện ngoài lề nhé, người chồng trước của cô cũng là do cô giết sao?"

Vẻ mặt Ngô Mị có chút kinh ngạc, nhưng chỉ do dự một lúc rồi bình thản trả lời.

"Đúng vậy. Hắn là một kẻ bên ngoài nạm ngọc bên trong thối rữa, trước khi kết hôn thì hiền lành lịch sự, lấy nhau xong là hiện nguyên hình, thường xuyên say rượu rồi đánh đập tôi. Có một lần tôi vì né trận đòn của hắn mà trượt chân ngã xuống cầu thang dẫn đến sảy thai. Từ lúc đó tôi đã nghĩ đến chuyện phải giết hắn thế nào rồi. Sau khi hắn chết chưa được bao lâu, Khương Anh Khải lại ép tôi gả cho hắn, tôi bèn thuận nước đẩy thuyền đồng ý. Thế nên cho dù người ngoài có nghi ngờ chồng tôi bị mưu hại thì cũng sẽ chỉ nghi ngờ Khương Anh Khải, bản thân tôi vẫn chỉ là một người con gái yếu đuối đáng thương."

"Cô hoàn toàn không yếu đuối một chút nào, cô là người phụ nữ thông minh nhất mà tôi biết."

"Có lẽ các người sẽ cảm thấy tôi độc ác, nhưng thân trong thời loạn, không vì mình một chút làm sao được? Từ rất lâu rồi tôi đã biết, tất cả đàn ông trên đời này đều không dựa dẫm được, người duy nhất có thể dựa vào chính là bản thân mình."

Tô Duy không tìm được liếc Hứa Phú một cái, rất muốn biết sau khi nghe được những lời này, trong lòng ông ta có suy nghĩ gì.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Tôi đồng ý với câu cuối cùng của tiểu thư."

"Cảm ơn." Ngô Mị mỉm cười: "Anh Thẩm cũng là người đàn ông thông minh nhất mà tôi từng gặp, nếu có thể, tôi cũng không muốn hợp tác với một người thông minh như anh."

"Vậy thì hẹn không gặp lại."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, đi ra ngoài.

Ba người ra khỏi phòng, Tô Duy bước tới đi ngang với Thẩm Ngọc Thư, tò mò hỏi: "Cậu làm sao biết được người chồng trước cũng bị cô ta giết?"

"Sau khi xem tư liệu về cô ta, trực giác nói cho tôi biết như vậy."

Đoan Mộc Hành hỏi: "Khi đó có phải cậu đã nghi ngờ cô ta là hung thủ?"

"Không phải nghi ngờ, mà là khẳng định. Bởi vì giết người sẽ thành nghiện."

"Người đàn bà như vậy thật đáng sợ, xem ra vị Hứa sĩ quan kia tốt nhất là hãy tự cầu nguyện cho mình."

"Không, tôi cho rằng một người đàn ông có thể am hiểu tâm lý phụ nữ một cách sâu sắc càng đáng sợ hơn. Nói cách khác, Ngọc Thư, tớ có chút sợ cậu rồi đấy, dường như không thể giữ được bất cứ bí mật gì trước mặt cậu."

"Cái đó là đương nhiên, đừng quên cậu ta chính là fan của Sherlock Holmes." .

"Cái gì... Fan?"

Đoan Mộc Hành nhìn Thẩm Ngọc Thư, tỏ ý không hiểu Tô Duy đang nói cái gì.

Thẩm Ngọc Thư mặt không chút cảm xúc trả lời: "Ý cậu ta là tớ rất sùng bái Sherlock Holmes."

Ra khỏi khách sạn, Tô Duy xung phong lái xe, cậu đòi chìa khóa xe từ Thẩm Ngọc Thư, trước khi đi lấy xe còn vỗ vỗ bên vai không bị thương của Đoàn Mộc Hành, nói: "Tôi và cậu vừa gặp mà như đã quen từ lâu, chờ vết thương của cậu khỏi rồi, chúng ta nhất định phải uống một bữa thật đã."

"Không thành vấn đề."

Nhìn theo bóng Tô Duy, Đoàn Mộc Hành mỉm cười nói với Thẩm Ngọc Thư: "Mấy từ lung tung kì lạ của cậu ta cũng chỉ có cậu hiểu được thôi, xem ra cậu và bạn cùng nhà phối hợp càng ngày càng ăn ý."

"Không, cậu ta là Tô Duy, là cộng sự của tớ."

Đêm khuya, sân thượng của nhà thờ thánh Giuse rất yên tĩnh, đêm Thượng Hải có phồn hoa náo nhiệt đến thế nào cũng không thể lan tỏa đến nơi này.

Thế nên, Thẩm Ngọc Thư ngồi trên bệ sân thượng thưởng thức cảnh đêm, cảm thấy một mình uống rượu ở đây thật là sảng khoái.

Đêm nay là Tô Duy hẹn hân tới, nhưng hân tới rất lâu rồi, bình rượu đã vơi đi một nửa mà Tô Duy vẫn chưa xuất hiện, khiến hân không khỏi nghĩ rằng liệu cậu có phải đã rời đi mà không một lời từ biệt không.

Chuyện này là rất có khả năng, bởi Tô Duy xuất hiện cũng đột ngột như vậy.

Có điều tất cả đã chứng minh rằng Thẩm Ngọc Thư suy nghĩ quá nhiều, vào lúc hắn đã chờ đến sắp hết kiên nhẫn thì từ phía cầu thang vang lên tiếng bước chân, không bao lâu sau là giọng Tô Duy: "Hi, để cậu đợi lâu rồi, anh chàng đẹp trai."

Thẩm Ngọc Thư nhảy dựng lên, bịt lấy miệng cậu.

Ở chỗ yên tĩnh như vậy mà lại kêu to như thế, cậu ta muốn cho tất cả mọi người biết bọn họ xâm nhập bất hợp pháp sao?

"Um um um..."

Nói không ra tiếng, Tô Duy đành phải không ngừng xua tay, tỏ ý mình không gọi nữa.

Thẩm Ngọc Thư lúc này mới buông tay ra, lại ngay lập tức phát hiện trường khí của Tô Duy không giống với ngày thường, dường như đột nhiên biến thành một người hắn không quen biết.

Tô Duy không phát hiện ra sự thay đổi trên nét mặt của Thẩm Ngọc Thư, hồng hộc thở, nói: "Yên tâm đi, trên đường đến đây tôi đã để ý rồi, chắc chắn không có ai mới gọi to vậy, tôi có phải là đồng đội heo đâu."

"Đồng đội... heo?" Rất tốt, hắn lại học được danh từ mới.

"Đồng đội heo chính là..."

"Được rồi, tôi hiểu."

"Oa, tôi còn chưa giải thích mà cậu đã hiểu?"

"Bởi vì tôi không phải là đồng đội heo."

Thẩm Ngọc Thư vận dụng chính xác, điều này chứng minh hẳn thực sự đã hiểu.

Mất đi niềm vui giải thích, Tô Duy nhún vai, cảm thấy có chút mất mát.

"Tôi mang rượu tới, chúng ta cùng nhau uống."

Cậu lôi Thẩm Ngọc Thư tới chỗ bậc thềm, nhưng hẳn không nhúc nhích mà nường theo ánh trăng chăm chú nhìn cậu, vẻ mặt thật khó nắm bắt.

Tô Duy nhận ra, vuốt vuốt tóc.

"Tóc dài quá rồi nên cắt đi, tuy rằng kiểu đầu này hơi quê nhưng ở thời đại này thì cũng không cường cầu được."

Để tiện cho công việc sau này, Tô Duy đã đi cắt tóc, nhất là những chỗ đã từng nhuộm, vì thế đầu cậu bây giờ biến thành gần như đầu húi cua.

Thật ra tay nghề của thợ cắt không tệ, chỉ là quan điểm thẩm mỹ của thời đại này và thời hiện đại có chút không giống nhau, có một vài thứ chỉ có thể phiên phiên cho qua.

Thấy Thẩm Ngọc Thư còn ngần ra nhìn mái tóc của mình, trong lòng Tô Duy nảy ra ý định trêu chọc, cố ý ghé lại gần, hỏi: "Có phải cảm thấy tôi rất đẹp trai không? Nể tình cậu đã từng giúp tôi chữa bệnh, tôi sẽ suy nghĩ đến việc lấy thân báo đáp."

Đôi mày của Thẩm Ngọc Thư càng nhíu chặt lại, sau đó nghiêm túc nói: "Trên cơ bản tôi không bài xích đồng tính luyến ái, có điều từ góc độ sinh lý mà nói, người đồng tính làm tình sẽ tương đối phiền toái, trước sau đều phải chuẩn bị rất tốt thì mới có thể đảm bảo cả tâm lý và sinh lý cùng đạt được thỏa mãn. Nếu cậu muốn thử thì tôi không ngại phối hợp, vừa có thể đạt được khoái cảm, xong việc còn có thể lấy ra làm tư liệu y học để nghiên cứu, một công đôi việc."

Nụ cười trên mặt Tô Duy cứng lại, nhìn chằm chằm vào Thẩm Ngọc Thư một lúc lâu, cuối cùng bình tĩnh nói: "Cậu thẳng;"

"Thế nên cậu muốn thử không?" Thẩm Ngọc Thư nói rất nghiêm túc: "Có điều đêm nay không được, tôi uống rượu rồi nên không thể tỉnh táo làm số liệu được, hơn nữa tôi không thích kiểu tóc bây giờ của cậu."

"Ê, cậu đừng có thể hiện vẻ chê bai ra rõ ràng như vậy chứ? Tôi chỉ là tuân thủ theo giao ước lúc trước của chúng ta, cắt tóc đi thôi mà."

"Lúc trước chúng ta có giao ước gì sao?"

Cái tên này thế mà lại quên mất, sớm biết thế thì việc gì cậu phải đi cắt tóc chứ.

Để không bị hộc máu vì tức, Tô Duy quyết định tốt nhất đừng nói nữa là hơn.

"À, tôi nhớ ra rồi." Thẩm Ngọc Thư vỗ trán, bưng tỉnh: "Lúc đó tôi chỉ là thuận miệng nói vậy thôi, tôi không ngờ rằng một tên trộm cũng sẽ thực hiện lời hứa."

"Nhắc lại một lần nữa nhé: Thưa ngài, tôi là hiệp đạo, không phải ăn trộm, hơn nữa trước khi ngài hạ thấp nhân cách của tôi, đề nghị đừng quên là rất nhiều đồ vật mà ngài muốn đều là nhờ vào tôi mới lấy được."

"Cũng đúng, tôi rút lại câu nói vừa rồi, rất xin lỗi."

Ừm, thế nghe còn được.

Gỡ được một ván, Tô Duy rất hài lòng, lôi Thẩm Ngọc Thư tới bậc thềm ngồi xuống, cùng nhìn về ngọn đèn phía xa, hỏi: "Vậy cậu cảm thấy tôi để kiểu đầu nào đẹp?"

"Đều đẹp."

Câu trả lời chắc nịch khiến Tô Duy rất muốn phỉ nhổ, tại sao nghe Thẩm Ngọc Thư trả lời, cảm giác bọn họ cứ như là tình nhân đang nói chuyện với nhau, hơn nữa còn là một đôi tình nhân thật là nhàm chán.

"Có điều cá nhân tôi vẫn cho rằng màu tóc trước kia của cậu có cá tính hơn. Loại tóc đầy màu sắc ấy sẽ còn mọc nữa chứ?"

Thật đáng tiếc, đó là tóc nhuộm, trước khi trở lại thế giới hiện đại thì cậu không thể có lại được màu tóc như vậy.

Tô Duy lấy bầu rượu nhỏ, ngửa đầu uống một ngụm, đưa qua cho Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư cầm lấy uống rồi lại đưa cho cậu.

Hai người cứ như vậy ảnh một ngụm tôi một ngụm, thưởng thức phong cảnh Thượng Hải về đêm. Thẩm Ngọc Thư đột nhiên nói: "Tôi không hiểu, tại sao lần nào chúng ta cũng phải uống rượu trên đỉnh giáo đường?"

"Bởi vì rất lãng mạn chứ sao, loại việc này nói với kẻ cuồng nghiên cứu như cậu cũng không hiểu được đâu, cho nên trước khi tôi tìm được bạn gái, nhờ cậu đảm nhận tạm thời nhân vật này."

Thẩm Ngọc Thư nhìn Tô Duy một cái, cảm thấy cậu căn bản sẽ không tìm bạn gái, bởi Tô Duy vẫn luôn cho hắn cảm giác rằng cậu không thuộc về thế giới này, từ lời nói, cử chỉ, cách suy nghĩ, và cả những bài hát cậu hát đều không giống với thế giới này.

Cuối cùng không kìm được, Thẩm Ngọc Thư nói: "Tôi có một chuyện muốn hỏi."

"Cậu hỏi, tôi có thể chọn không trả lời."

"Bài hát đêm đó cậu hát là gì?"

"Đêm nào?"

"Chính là đêm chúng ta lần đầu tới đây uống rượu, cậu uống say, trên đường về cứ ngâm nga bài hát đó, giai điệu rất kì lạ."

Ít nhất từ trước tới giờ hẳn chưa từng nghe qua loại giai điệu này, vừa du dương lại vừa bi thương, vừa tự do phóng khoáng lại vừa ngấn ngời thẫn thờ, dường như miêu tả chính con người Tô Duy... Cũng vào giây phút ấy, sự tồn tại của Tô Duy đã giữ lấy trái tim hẳn.

Thẩm Ngọc Thư dựa vào trí nhớ ngâm nga một đoạn, Tô Duy nghe đến nửa chừng thì mỉm cười.

"Hóa ra là bài này, tên nó là 'Vọng nguyệt', đối với tôi mà nói, đó là một bài hát từ rất lâu rồi."

Thẩm Ngọc Thư khẽ nhú mào, hẳn không hiểu ý Tô Duy, định mở miệng hỏi nhưng bị tiếng ca khẽ cất lên trong gió đêm ngăn lại.

"Sói đang gào, tuyết đang bay, vầng trăng tựa như chiếc gương trên trời cao. Đường còn dài, bình rượu nghiêng, mặc cho nỗi cô đơn thiêu đốt trong lòng. Người sống trên đời, phiêu dạt tứ phương, giống như chảnh hờ quan trọng. Bóng hoa trong nước, trăng trong gương, ai đưa ta qua chiếc cầu mưa gió. Dù sự hào hùng vẫn còn trong tiếng khóc cười, nhưng tất cả cuối cùng đều sẽ tiêu tan... Hãy để ta nâng ly với trăng, cho dù chuyện đời khó đoán..."

Giai điệu bồi hồi uyển chuyển, như có lại như không; ca từ thì ngược lại, tràn đầy dũng cảm hào hùng. Hai loại tình cảm hoàn toàn khác biệt này hòa quyện với nhau, tưởng như không hợp mà lại hài hòa đến vậy.

Thẩm Ngọc Thư yên lặng lắng nghe, gió đêm vuốt qua tóc mai, vuốt qua chân mày, vuốt cả trái tim hẳn.

Sợi dây đàn trong lòng rung lên, run run trong gió, hẳn ngửa đầu nhìn chăm chú vầng trăng đang treo trên trời cao, không khỏi ngỡ ngẩn.

Hồi lâu sau, định thần lại, Thẩm Ngọc Thư lúc này mới kinh ngạc nhận ra bài hát sớm đã kết thúc, Tô Duy không hát nữa, chỉ chuyên tâm uống rượu ngắm trăng, người ngâm nga này giờ là hẳn.

"Hôm nay trăng tròn quá, không ngờ thời gian lại trôi qua nhanh như vậy, chớp mắt đã lại đến rằm rồi."

Tô Duy nhìn lên vầng trăng cảm thán: "Tôi nhớ có câu thơ cổ thể này: 'Kim nhân bất kiến cổ thì nguyệt, Kim nguyệt tăng kinh chiếu cổ nhân', trước kia tôi không hiểu lắm, bây giờ thì đã cảm nhận được một chút."

("Kim nhân bất kiến cổ thì nguyệt, Kim nguyệt tăng kinh chiếu cổ nhân": Hai câu thơ trong bài "Bả tửu vấn nguyệt" của Lý Bạch, dịch nghĩa là: Người ngày nay không thấy bóng trăng xưa, Trăng hôm nay thì đã từng soi người xưa.")

"Câu thơ này chẳng phải là rất dễ hiểu sao?"

"Là rất dễ hiểu, nhưng hiểu và cảm nhận là hai khái niệm khác nhau."

Thẩm Ngọc Thư kì lạ nhìn cậu, Tô Duy trong lòng giật mình, phát hiện bản thân đêm nay có quá nhiều cảm xúc, không cẩn thận thiếu chút nữa đã đem

tâm sự nói ra.

Chắc có lẽ bởi vì bầu không khí bây giờ rất tốt.

Thế giới hiện đại mặc dù có nhiều phương tiện và địa điểm giải trí xa hoa hơn, có nhiều cảnh quan đẹp hơn, nhưng đều không lôi kéo được cậu, có lẽ bởi cậu đã sớm biết rằng, những thứ đó dù có hoa lệ mỹ miều thế nào thì cũng đều là giả.

Đều không chân thật bằng buổi đêm của chín mươi năm về trước này. Ở đây, ngay cả ánh trăng cũng khiến người ta cảm thấy gần gũi như vậy.

Để không rơi vào trạng thái thương cảm, Tô Duy thay đổi đề tài, ra vẻ tự nhiên hỏi: "Cậu có thực sự thích nghiên cứu y học không?"

Thẩm Ngọc Thư cảm nhận được cậu cố ý lảng tránh, không tiếp tục hỏi nữa mà đáp: "Cũng không hẳn là thích, nhưng nếu đã làm một chuyện gì đó, đương nhiên phải làm một cách tốt nhất."

"Không phải cậu sẽ vì nghiên cứu mà không ngại làm tình với tử thi đấy chứ?"

Đổi là người bình thường nghe thấy câu hỏi này nhất định sẽ cho rằng kẻ đặt ra câu hỏi đầu óc có vấn đề, nhưng Thẩm Ngọc Thư lại không phải người bình thường, thế nên hắn nghiêm túc đáp lại: "Về mặt lý thuyết là không có vấn đề."

"Xem phản ứng của cậu, chẳng lẽ đã từng làm qua?"

"Vậy thì không có, nhưng có cơ hội tôi cũng muốn thử một lần."

Giống như vài phút vừa rồi, Thẩm Ngọc Thư cũng nói không ngại cùng cậu làm chuyện đó, Tô Duy còn tưởng Thẩm Ngọc Thư có tư tưởng tiến bộ, không ngờ tên này chỉ là muốn nghiên cứu mà thôi.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy ghen hòng tròn mắt phát hiện ra rằng: Ở trong lòng hắn, cậu không ngờ lại bị đánh đồng với tử thi.

"Ha ha, xem ra cậu cũng là một quái nhân."

"Không quái hơn cậu đâu."

"Thế thì chẳng phải chúng ta là trời sinh một đôi à?"

"Đúng, một đôi cộng sự trời sinh."

"Vậy cậu có muốn nói cho cộng sự của mình biết rằng, thứ Đoan Mộc Hành và Ngô Mị thực sự muốn không phải là vàng thỏi không?"

Nói về những gì đã trải qua hôm nay, chút đa sầu đa cảm trong lòng Tô Duy vừa rồi nháy mắt đã không còn, xoay người ngồi đối diện với Thẩm Ngọc Thư, nói đầy vẻ hào hứng: "Còn nữa, cậu làm sao chắc chắn được Đoan Mộc Hành nhất định giấu nó trên người?"

Tô Duy vung vung tờ giấy ố vàng trong tay, đây là chiến lợi phẩm cậu lấy được trên người Đoan Mộc Hành, cũng là nhiệm vụ tối qua Thẩm Ngọc Thư

giao cho cậu.

Thực ra cho đến tận khi lấy được nó, Tô Duy vẫn không tin vào suy luận của Thẩm Ngọc Thư, cho nên cậu càng cảm thấy tò mò. Rõ ràng toàn bộ sự việc cậu đều tham gia cùng Thẩm Ngọc Thư, vậy thì Thẩm Ngọc Thư rốt cuộc là đã chú ý đến chi tiết này từ khi nào?

"Lấy trộm đồ vật của cộng sự là hành vi không tốt." Thẩm Ngọc Thư sờ sờ vào túi, sau khi phát hiện đồ vật đã ở trong tay Tô Duy, hần bèn nhắc nhở.

Tô Duy ngay lập tức nhét trả lại tờ giấy cho hần, chấp tay trước ngực.

"Xin lỗi xin lỗi, đây thuần túy là thói quen, lần sau tôi sẽ chú ý. Nhưng cậu nói xem, cậu phát hiện ra sự tồn tại của tờ giấy này từ bao giờ?"

Thẩm Ngọc Thư mỉm cười không nói gì, Tô Duy kinh ngạc hỏi: "Không phải lại là ngay từ đầu chứ?"

"Vậy thì không phải, chỉ là sau khi biết được sự tồn tại của va li vàng, tôi cứ cảm thấy có chỗ nào đó kì lạ."

"Chỗ nào lạ?"

"Va li vàng đó đúng là đủ để người bình thường sống thoải mái cả đời, nhưng liên quan đến sự kiện này đều là những người xuất thân giàu có, từ cách ăn mặc và nói năng của Ngô Mị có thể thấy rằng, cô ta đáng ra không phải là người vì một chút tiền mà tính mạng cũng không cần. Thế nên lúc đó tôi đã nghĩ, có lẽ thứ cô ta thật sự muốn không phải là vàng, mà là cái va li

da đựng vàng kia. Nhưng cái va li đó lại không phải đồ cổ, nó có tác dụng gì chứ, tác dụng duy nhất của nó là để đựng đồ, ví dụ như đồ giấu trong ngăn kép."

"Đúng đúng đúng, có lý, cho nên Đoan Mộc đã biết bí mật này từ trước?"

"Cậu ta chắc chắn là biết, thế nên mới dễ dàng đồng ý điều kiện tôi đưa ra, dù sao thứ cậu ta muốn đã nằm trong tay, chỗ vàng đó căn bản không là gì đối với cậu ta, chỉ bằng thuận nước đẩy thuyền, nhét đồ giả vào ngăn kép của cái va li là xong."

"Vậy thì không cần phải nói Ôn Nhã Quân cũng biết?"

"Đúng vậy, cậu nhớ không, chẳng phải cô ta đã nói Tôn Trạch Học trở mặt vì cô ta nhận tiền mà lại trao cơ hội cho Khương đại soái sao? Số tiền mà Tôn Trạch Học và Khương đại soái bỏ ra hẳn là không chênh lệch lắm, vậy thì vì cái gì mà cấp trên của Ôn Nhã Quân lại chọn Khương đại soái..."

"Là bởi vì Khương đại soái có con át chủ bài lớn hơn!"

"Đúng là như vậy."

"Nhưng làm sao cậu chắc chắn được trong cuộc gặp với Ngô Mị hôm nay, Đoan Mộc Hành sẽ mang theo tờ giấy thật trên người?"

"Bởi vì trước đó tôi đã ám chỉ, nói cho cậu ta chúng ta biết tất cả chỗ ở của cậu ta tại Thượng Hải. Cậu ta là người thông minh, người càng thông minh càng hay nghĩ ngợi, nghi ngờ cũng càng nhiều, như vậy để đồ ở chỗ nào mới

là an toàn nhất? Khẳng định là trên người, bởi Đoan Mộc Hành tự phụ không ai có thể trộm được đồ trên người mình."

"Ha ha, đừng quên đạo cao một thước ma cao một trượng, trên đời này có thứ gì mà Tô Thập Lục không trộm được chứ?"

Lờ đi sự đặc chí của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư nói tiếp: "Hơn nữa Đoan Mộc Hành rất muốn xem kịch: Trong tay nắm đồ thật, thường thức bộ dạng tự cho mình là hay của Ngô Mị và Hứa Phú, loại cảm giác góc nhìn của thượng đế này nhất định rất thú vị."

"Đáng tiếc là bộ ngựa bắt ve, không dè chim sẻ đứng sau, Đoan Mộc Hành nhất định không ngờ chúng ta mới là người cười đến cuối cùng, có điều bây giờ cậu ta chắc là đã phát hiện ra đồ bị trộm rồi."

"Cho dù phát hiện thì cậu ta cũng không làm được gì, biết được đồ là ai trộm? Cậu ta không có chứng cứ, chạy tới chất vấn chúng ta, trừ việc bị chúng ta chế giễu ra thì chẳng thể làm gì. Thế nên khả năng lớn nhất chính là cậu ta làm bộ chẳng biết gì hết."

"Cảm giác làm trúc mã của cậu thật xúi quẩy."

"Cậu không cần lo lắng về vấn đề này, cậu không có cơ hội làm trúc mã của tôi đâu, chỉ có thể là cộng sự thôi."

"Vậy nếu Đoan Mộc Hành hôm nay không mang theo đồ vật trên người như cậu đoán thì sao?"

"Nếu tôi đoán sai, kết quả cùng lắm là cậu không trộm được đồ, chúng ta cũng chẳng có tổn thất gì, dù sao cũng kiếm được bốn thỏi vàng rồi."

"Nói vậy cũng đúng, có điều nói nửa ngày, tờ giấy này rốt cuộc là cái gì? Có đáng để tất cả liều mạng tranh giành nó không?"

"Tôi vừa nhìn một chút, hình như là bản đồ cơ quan, nhưng không biết đó là chỗ nào."

Thẩm Ngọc Thư mở tờ giấy ố vàng ra, đưa cho Tô Duy.

Nường theo ánh trăng, Tô Duy nhìn kĩ tờ giấy.

Chính xác mà nói, đây chỉ là một nửa bản đồ, dường như bị xé từ chỗ nào đó ra, mép giấy lởm khởm không đều, tờ giấy khá dày, đã ngả sang màu vàng ố, dường như đang nỗ lực nói với bọn họ: Tôi chính là bản đồ kho báu, mau mang tôi đi tìm kho báu đi.

Trên bản đồ có rất nhiều chỗ được khoanh tròn hay đánh dấu, chỗ quan trọng còn được dùng bút đỏ viết lên, thoạt nhìn giống như một bản đồ mặt phẳng của một chỗ nào đó, nhưng chỉ có một phần, rất khó xác định được vị trí bản đồ chỉ.

"Căn cứ vào kinh nghiệm của tôi, đây rất có thể là một tấm bản đồ kho báu."

"Tôi không cần kinh nghiệm cũng biết được tờ giấy này có liên quan đến kho báu, vấn đề là đây là kho báu ở đâu? Là thật hay là giả?"

"Không có lửa sao có khói, xem những người đó liều mạng tranh đoạt nó thì có vẻ là thật."

Như vậy vấn đề là: Địa điểm giấu kho báu ở đâu?

Tô Duy lật qua lật lại bản đồ rồi giơ lên quan sát.

Ánh trăng xuyên qua tờ giấy loang lỗ, làm hiện lên lớp hình ẩn giấu phía dưới, cậu đột nhiên hiểu ra đây là một tấm bản đồ hai tầng, vệt vàng chỉ cho Thẩm Ngọc Thư xem.

Hai người giơ ra dưới ánh trăng nhìn lại, thấy lớp hình vẽ phía trên càng rõ ràng hơn, lớp hình phía dưới uốn lượn đan xen, dường như là dãy núi đi từ Đông sang Tây, trên đó không hề có một chữ nào, nhưng trong quá trình quan sát, mặt Tô Duy biến sắc, đột nhiên đẩy Thẩm Ngọc Thư ra, hai tay giơ bản vẽ lên nhìn kĩ lại.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Đây là bản đồ đường núi, chỉ cần chúng ta tốn chút thời gian đối chiếu với bản đồ địa hình bình thường là có thể tìm ra vị trí mà bản đồ thể hiện."

Tô Duy nhìn chăm chăm tấm bản đồ không nói lời nào.

Phản ứng khác thường của cậu khiến Thẩm Ngọc Thư chú ý, hắn hỏi: "Có phải cậu đã phát hiện được gì không?"

"... Không... Không có..."

Thực ra, cậu đã phát hiện ra, không chỉ phát hiện ra, cậu còn hoàn toàn hiểu được tại sao mọi người lại điên cuồng vì tấm bản đồ này như vậy.

Bốn bên là núi vây quanh, ở giữa có thành đá, phía đông là Lâm Tuyền, mặt bắc hướng đến cứ điểm quan trọng của Trường Thành, phần đất trống phía tây khoanh rất nhiều vòng đỏ. Một khu vực như vậy rất hiếm thấy, cậu chỉ biết có một chỗ, chính là khe Mã Lan.

Nói đến khe Mã Lan, có lẽ đại đa số mọi người đều thấy xa lạ, nhưng nếu nhắc tới Thanh Đông Lăng thì không ai là không biết. Nơi đó đặt lăng mộ của mấy đời hoàng đế nhà Thanh, đặc biệt trong đó có Định Đông Lăng của Từ Hy Thái Hậu là nổi tiếng nhất.

Bởi vụ trộm Đông Lăng nổi tiếng năm đó, Tô Duy đối với tòa địa cung này tràn ngập tò mò, sau khi nơi đây được sửa chữa lại đã đến tham quan mấy lần, còn thu thập rất nhiều bản đồ liên quan đến khu lăng mộ này.

Cho nên sau khi đối chiếu địa hình núi non, cậu lập tức hiểu được huyền cơ: Đây là khe núi Tuân Hóa Mã Lan, là bản đồ cơ quan dẫn vào Thanh Đông Lăng, Khương Anh Khải đã muốn dùng tấm bản đồ này để đả thông cho quan lộ của mình...

Khương Anh Khải biết mình biết ta, cho dù hắn có bản đồ Thanh Đông Lăng thì với năng lực và vị trí của hắn, chắc chắn cũng không dám đi trộm mộ. Thế nên chi bằng đưa tấm bản đồ cho người có thực lực hơn, đổi lấy món lợi trước mắt.

Cậu không biết Khương Anh Khải từ đâu có được nửa tấm bản đồ này, thậm chí tính chân thực của nó còn cần phải kiểm chứng, nhưng đối với đám quan

liêu quân phiệt lòng tham không đáy thì cho dù chỉ có một chút khả năng, bọn họ cũng không cam lòng từ bỏ. Trong thời loạn, không thiếu nhất chính là những kẻ đầu cơ.

Thế nên vào mùa hè năm 1928, ở Tuần Hóa Hà Bắc đã xảy ra một vụ trộm làm rúng động cả trong và ngoài Trung Hoa.

Quân phiệt Tôn Điện Anh mang quân dùng thuốc nổ cho nổ tung lăng mộ của các vua triều Thanh, xâm nhập vào địa cung khu lăng mộ. Khi ấy không chỉ có lăng của Từ Hy Thái Hậu là bị cướp sạch, đến lăng Khang Hy, Càn Long cũng không thể may mắn thoát nạn. Đây là vụ trộm Đông Lăng nổi tiếng trong lịch sử.

Đúng vậy, chỉ có như vậy mới có thể giải thích được tại sao trong câu chuyện mua quan này, Khương Anh Khải thắng được Tôn Trạch Học. Tại sao có người có khả năng ra lệnh cho quân nhân thực hiện hoạt động ám sát. Tại sao sau chuyện đó, một đô đốc phòng cảnh vụ như Ôn Nhã Quân bị diệt khẩu mà phía trên lại ra lệnh cưỡng chế kết án.

Cha của Đoàn Mộc Hành là Viện phán Thái Y Viện, anh ta biết được nội tình cũng không có gì lạ. Những người này kẻ nào kẻ nấy hao hết tâm cơ, chính là muốn tìm được bản đồ đường vào địa cung của lăng mộ!

Bởi vì nơi có số vàng bạc châu báu nhiều không thể tưởng tượng được nổi, so sánh với nó, một va li vàng có đáng là gì?

"Hiện tại đang là năm thứ bao nhiêu sau công nguyên?" Tô Duy lẩm bẩm hỏi.

"Năm 1927, cũng chính là năm Dân quốc thứ mười sáu."

Vụ trộm Đông Lăng xảy ra vào mùa hè năm 1928, nói cách khác thì chỉ còn có chưa đến một năm...

"Cậu rốt cuộc biết được điều gì?"

"Không, tôi không biết gì hết."

"Rõ ràng là cậu biết! Tại sao lại không nói?"

Bởi vì không thể nói, không được nói, cũng không cần phải nói.

Cho dù cậu có nói, ngoại trừ làm rối loạn cuộc sống bình yên của Thẩm Ngọc Thư ra thì không thay đổi được bất cứ điều gì.

Tô Duy không cho rằng mình là chúa cứu thế, vận mệnh đưa cậu trở lại thời Dân quốc là để cứu vớt thế gian.

Bởi vì những gì đã diễn ra là không thể thay đổi, lịch sử càng không thể do cậu viết lại, trong dòng chảy cuộn cuộn của lịch sử, cậu chẳng qua chỉ là hạt cát mà thôi.

Cho dù cậu có hao tâm tổn trí làm bất kì điều gì đi nữa, lịch sử cuối cùng cũng sẽ đi tới một kết quả như thế. Chưa từng có giây phút nào Tô Duy nhận thức được rõ ràng sự thật này như bây giờ.

Con người vốn dĩ nhỏ bé như thế, bọn họ không thể thay đổi quá khứ, cũng chẳng thể thay đổi được tương lai, điều duy nhất con người có thể làm chính là sống ở hiện tại, bất cứ sự không thay đổi nào cũng là sự thay đổi tốt nhất.

Tô Duy lấy lại tinh thần, tất cả đã nghĩ thông, cậu như trút được gánh nặng, tâm trạng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thẩm Ngọc Thư còn đang nhìn cậu chăm chú, chờ đợi câu trả lời.

Tô Duy gấp tấm bản đồ lại, trả cho Thẩm Ngọc Thư.

"Có một số chuyện tôi không thể nói, có điều tôi có thể nói với cậu, đám người Ngô Mị và Hứa Phú sẽ không thành công."

"Bởi vì bản đồ ở chỗ chúng ta."

"Tôi nghĩ, có hay không có bản đồ thực ra cũng không thay đổi được gì."

Có thể một nửa khác của tấm bản đồ được chuyển qua chuyển lại cuối cùng rơi vào tay Tôn Điện Anh, khơi dậy lòng tham của hắn; có thể Tôn Điện Anh căn bản không có bản đồ, nhưng vẫn bị lòng tham làm cho mờ mắt, xâm nhập địa cung trộm bảo... Những chuyện này Tô Duy không thể nào biết được, điều duy nhất cậu chắc chắn đó là không cần nói cho Thẩm Ngọc Thư.

Bởi vì cậu không biết Thẩm Ngọc Thư nhìn nhận chuyện này như thế nào, nếu hắn đi ngăn cản hoặc là làm ra chuyện khác còn đáng sợ hơn, thì lịch sử có lẽ sẽ thực sự thay đổi.

Nhưng loại thay đổi này chắc chắn không theo chiều hướng tốt hơn, mà là càng sửa càng sai. Có lẽ mỗi hành động vô tình của họ ở chín mươi năm trước cũng đều sẽ ảnh hưởng đến tương lai sau này, hiệu ứng cánh bướm như vậy là điều cậu không muốn nhìn thấy.

"Về thôi."

Đối diện với ánh mắt khó hiểu của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy mỉm cười nói: "Vụ án Câu Hồn Ngọc đã được giải quyết, thù lao chúng ta cũng đã nhận được. Việc tiếp theo chúng ta phải làm chính là lên kế hoạch làm việc thật tốt, cố gắng nhận được nhiều ủy thác hơn."

"Vậy tấm bản đồ này thì sao?"

"Muốn hủy nó hay đem nó nhét vào xó nào đó là tùy cậu. Dù sao vụ án cũng khép lại rồi."

Tô Duy uống xong ngụm rượu cuối cùng trong bình, lão đảo theo cầu thang xuống.

Thẩm Ngọc Thư nhìn theo bóng cậu, hẳn không xác định được là Tô Duy say thật hay giả, nhưng hẳn biết Tô Duy còn có rất nhiều chuyện chưa nói ra.

Xung quanh Tô Duy có rất nhiều bí mật, mà bí mật lớn nhất vẫn là bản thân cậu ta. So với tấm bản đồ này, sự tồn tại của Tô Duy càng khiến hẳn quan tâm hơn.

Thế thì, cứ từ từ thôi, đừng quên bọn họ chính là cộng sự.

Thẩm Ngọc Thư đuổi theo, đôi mắt đảo qua chiếc dây đeo đồng hồ trên áo Tô Duy, bảo: "Đêm nay tôi sẽ viết một số quảng cáo cho văn phòng của chúng ta, ngày mai cậu phụ trách đi dán."

"Nghĩ thông rồi?"

"Chưa, nhưng thế giới lớn như vậy, trái tim chúng ta làm gì lớn đến nỗi chuyện gì cũng để ý được chứ?"

Thẩm Ngọc Thư nói ra câu Tô Duy đã từng nói, nhìn đôi mày Tô Duy nhướng lên, hần tiếp: "Có thể sẽ có một ngày trong tương lai, khi tôi hỏi cậu sẽ lựa chọn trả lời."

Tô Duy ngẫm nghĩ rồi nheo mắt mỉm cười.

"Có thể..."